O VIZITĂ SCANDALOASĂ

Ion HALMAGHI

Vizita Patriarhului Justin, al Bisericii Ortodoxe din România, la finele lunii Aprilie, ridică probleme grave, care vor clătina încăodată politica de detente a guvernului american.

Pe lângă bizara coincidență calendaristică, această vizită a Patriarhului arată, odată mai mult, lipsa de valabilitate a politicii americane de detente. Nu numai că această politică nu este desfășurată pe principiul reciprocității, dar în cazul acesta autoritățile americane -din sfera Departamentului de Stat- sfidează drepturile cetățenilor americani din Biserica Română Unită, din America.

Autoritățile americane îngăduesc, de ani de zile, existența unui flux de vizite reciproce a preoților, episcopilor și, acum, a Patriarhului, în cadrul Episcopiei Misionare americane, fără nici un fel de restricție. Cum este și normal, după legile, concepția și mentalitatea guvernamentală americană.

Dar această libertate de circulație, dela și către Episcopia Misionară -a Episcopului Victorin- este unilaterală și vătămătoare pentru membrii altor comunități religioase românești, din America. Intre acestea, este Biserica Română Unită, care a fost desființată, violent și ilegal, la 1 Dec. 1948, de către partidul comunist român, cu concursul unor prelați ortodocși.

Ea a devenit, în România, Biserica Tăcerii. Românii americani, din sânul acestei Biserici, au încercat să obțină prin mijloace legale restaurarea acesteia în toate drepturile și libertățile ei. Dar, guvernul comunist român s'a ascuns sub adăpostul Patriarhiei Ortodoxe Române, dela București și a refuzat să restabilească situația Bisericii Unite.

Ceeace este mai grav, este faptul că preoților și episcopilor uniți nu li se îngăduesc drepturile minime la libertate religioasă. Apoi, lor nu li se îngădue să viziteze lumea liberă, sau să se stabilească în această lume, ci sunt menținuți sub supraveghere strictă și opresiune morală.

In același timp, Episcopia Misionară Ortodoxă din America, dependentă de dependenta Patriarhie Ortodoxă Română, primește din România și trimite în România -preoți, episcopi, mitropoliți, acum Patriarhul însuși, ca în țara lui Lobodă Vodă, cu concursul autorităților americane.

Atitudinea guvernului american este o sfruntare a drepturilor cetățenilor americani, din Biserica Română Unită, din America. Această atitudine oficială americană, echivalează cu o colaborare directă cu interesele guvernului comunist român. Căci, satisface numai interesele acestui guvern comunist și tratează cu superficialitate nevoile imperative ale cetățenilor americani.

Intrebăm pe toți responsabilii dela Departamentul de Stat, cu ce drept împiedecă pe preoții și episcopii români uniți -din România, să se bucure de libertățile minime care au fost recunoscute de guvernul comunist din București, într'o puzderie de acte internaționale ? Câți preoți sau episcopi români uniți au primit vize de intrare în Statele Unite, după reluarea relațiilor diplomatice cu România comunistă?

De ce numai cei ce aparțin Episcopiei Misionare Ortodoxe, au priviligiul de a călători în Statele Unite ?

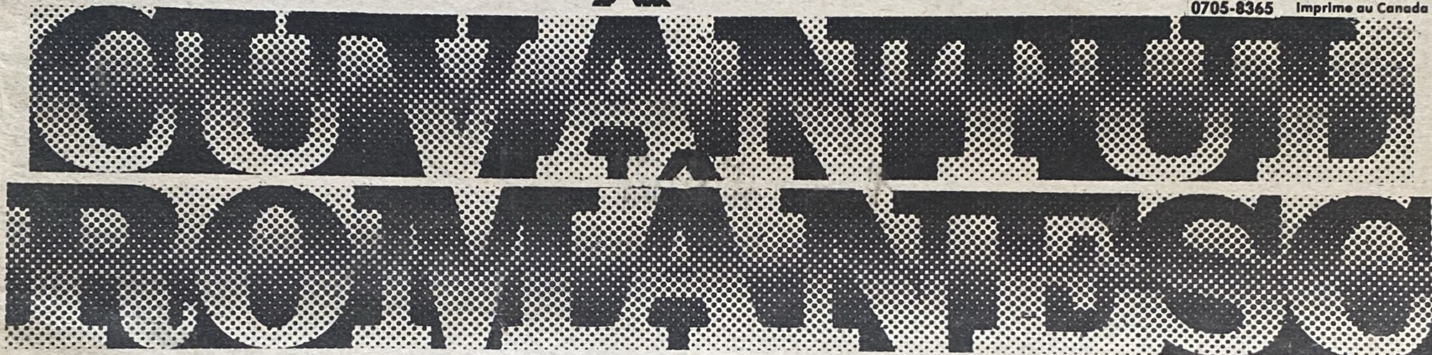
Cerem să înceteze politica unilaterală de susținere a dezideratelor comuniste române, de către autoritățile americane, și să se restabilească poziția de prestigiu a politicii externe americane. Această politică nu se poate desfășura decât pe valorile morale, care nu îngăduesc desmățul circulației de oameni, ci protejează pe cetățenii americani, indiferent de religia pe care o profesează.

Ion HALMAGHI

Prețul unui exemplar: 85¢

ISSN 0705-8365

Printed in Canada
Imprime au Canada

THE ROMANIAN VOICE

THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD

ANUL 4 NR. 37 - MAI 1979 PUBLICAȚIE - LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU

CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

EXAMENUL DE PLECARE ÎN STRĂINĂTATE

Eugen BÂRSAN

Intre măsurile menite să servească politicii comuniste perverse din România, există și una care se aplică tuturor acelora care sunt programați să plece în străinătate. Repet și accentuez cuvintele "sunt programați", pentru a fi bine lămuriți că în afară de cei care ies pe riscuri proprii, nu pleacă nimeni din România de capul lui, ci numai și numai ca "trimis" pentru a îndeplini misiuni dictate de interesele regimului.

Diplomat, economist, om de știință sau artist; sportiv, față bisericească sau student cu bursă plătită de străinătate, nici unul dintre aceștia nu poate pleca în misiunea "programată" mai înainte de a trece prin ceea ce oficialitatea comunistă numește "Examen de plecare în străinătate".

Ce înseamnă în fond acest examen? El este ultima verificare a credinței și atașamentului față de partid. Iar ca o chestiune importantă, de el este legată o instruire asupra misiunilor și tehnicii îndeplinirii lor.

Atât examenul cât și activitatea de instruire în "misiuni" sunt de resortul Securității, care este ochiul și pavăza regimului. Cu acest lucru este destul de clar că "Examenul de plecare în străinătate" are un caracter pur politic, și trebue ca în final să garanteze că cei care au primit pecetea trecerii cu "bine" prin el, vor fi în stare să slujească partidul atât de orbește încât nu se vor lăsa acaparați de lumea liberă, în care sunt trimiși.

Orbirea politică ca factor al acestor misiuni, înseamnă auto-anularea capacității de a vedea lucrurile cu cap și ochi proprii, și, apoi, drept urmare, auto-transpunerea într'o orbită în care te lași complet condus de alții. In cazul de care vorbim, de orbita stelei polare ceaușo-comunistă.

Dar politica de orbire practicată de reseriști cu cei trimiși în misiuni, este extinsă și aplicată cu deosebit rafinament și diasporei și străinătății.

Continuare in pag. 3

LA TREI ANI DELA APARIȚIE

ROMÂNII ȘI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Ion CONSTANT

In lume există printre miile de ziare, numai 10-20 care sunt apreciate ca cele mai mari și bine informate în toate domeniile. Ele sunt scrise de ziariști profesioniști și talentați, plătiți excepțional și introduși familiar în sfera celor ce diriguesc popoarele, afacerile și politica globului. In spatele acestor ziare stau uriașe consorții financiare și industriale care n'au timp să se uite la un milion de dolari. Stau guverne și partide politice care nu fac mare deosebire între hârtia monetară și cea higienică, stau state cu regimurile lor politice care le cumpără cu aur vocea sau tăcerea. Si cam toți dintre noi, citim zilnic unul sau câteva din aceste jurnale pentru a avea o cât de slabă orientare asupra lumii în care trăim.

Desigur, în niciunul din aceste ziare care sunt scrise în limbi străine, nu găsim prea multe vești despre România sau poporul român, dar nu această lipsă le micșorează autoritatea de care se bucură.

Publicații românești peste hotare au apărut abia după ultimul război mondial când românii și-au luat lumea în cap ca să scape de comunismul impus acasă cu securea. Si o spunem cu regret, nu toate se mențin la înălțimea scopurilor propuse, adică de a promova în primul rând istoria și interesele neamului românesc. "Cuvântul Românesc" a apărut numai de câțiva ani, dar apare regulat într'un număr de pagini mereu sporite și în care sunt dezbătute obiectiv și documentat gama întreagă ce formează existența unei națiuni. In cazul de față a națiunii române, începând cu istoria, cultura, religia și toate predaniile din moși-strămoși.

El este scos din sacrificiul material al câtorva persoane cu posibilități medii, care în loc să-și agonisească o brumă de liniște și trai comod, s'au aruncat pe rugul de foc al spunerii adevărului, singurul lor alean, pentru care muncesc neplătiți și dau ultima lețcae. Iar cei ce scriu în el nu sunt ziariști de școală profesională, ci români ce sunt obligați să trăiască în afara hotarelor Țării lor pe care o iubesc cu fervoare încă, după ani și decenii de despărțire. Cam în fiecare număr însă, citești și numele adevărat al câte unui român ce s'a impus lumii întregi prin geniul și talentul lui și care în loc să dea un interviu sau să scrie un articol solicitat de publicațiile cu rezonanță mondială - toate plătite opulent - preferă să scrie la "Cuvântul Românesc", care nu-i dă nimic, ba mai mult, trebuie să-i plătească abonamentul! Căci el, autorul, știe că această publicație este așteptată și sorbită cu nesaț de toți românii din străinătate și din țară (dacă ar avea posibilitatea) și nu vrea să absenteze dela chemare. Sunt desigur și alții care scriu sub alte nume articole nu mai puțin interesante și pentru aceștia trebuie să avem înțelegerea respectivă. Mai ales ca români, ce știm prea bine ce măciucă lovește rubedeniile de acolo, din Tară.

"Cuvântul Românesc" publică însă totul și pe toți autorii articolelor trimise, indiferent de convingerile lor politice sau credința religioasă. Singura condiție se pare că este, credința nezdruncinată în destinul frumos al poporului român. Este greu să rezumi în puține cuvinte conținutul acestui ziar ce este înainte de toate cea mai frumoasă realizare românească de peste hotare: sunt articole asupra problemelor actuale ale României în toate domeniile, dar sunt și articole asupra situației politice internaționale cu nimic mai prejos de cele expuse în cele 10-20 mari ziare ale lumii; sunt pagini de literatură de un nivel impresionant, sunt pagini religioase, există permanent o pagină pentru românii macedoneni, pagini de umor și sarcasm,

Continuare in pag. 3

editorial

VIZITA PATRIARHULUI JUSTIN

Patriarhul Bisericii Ortodoxe din România, Justin Moisescu, a fost programat cu o vizită oficială la Episcopia Misionară din America, și cu obiective care depășesc acestă vizită.

Vizita aceasta are un caracter politic semnificativ pentru interesele guvernului comunist român. In România nu există libertate religioasă, deci Patriarhul Justin nu decide asupra mișcărilor sale, ci se supune cu docilitate instrucțiunilor politice ale partidului comunist.

Interesele partidului comunist român cer, la ora actuală, ca această vizită să aibă loc, pentru a încerca să consolideze poziția Episcopiei Misionare, de sub conducerea Episcopului Victorin, și să contracareze activitățile Episcopiei Ortodoxe Române, condusă de Vlădica Valerian.

Episcopia Misionară are probleme serioase și fricțiuni interne, care îi pot destabiliza situația pe care o are în lumea americană. Această Episcopie a devenit un factor important în politica guvernului dela București.

Guvernul comunist român nu-și poate permite luxul de a pierde din mână controlul acestei Episcopii misionare. Vizita Patriarhului Justin se înscrie pe linia acestor preocupări, ale guvernanților comuniști, de a menține și întări Episcopia misionară.

Pe de altă parte, Patriarhul Justin, a fost programat pentru această vizită tocmai în vremea când se va sărbători Aniversarea de 50 de ani dela întemeierea Episcopiei Ortodoxe Române, de sub jurisdicția Vlădicii Valerian Trifa.

Numai nevoile politice ale guvernului comunist român au putut dicta ca această vizită să se întâmple în aceiași vreme cu Aniversarea celeilalte Episcopii Ortodoxe a românilor americani.

Nici un Patriarh din lume nu și-ar fi putut permite o astfel de înfruntare și confruntare, afară de Patriarhul Justin. Aniversarea Episcopiei Ortodoxe Române trebuia înfruntată, și nu putea fi înfruntată altfel, decât prin alaiul pompos al unui Patriarh. Si, Patriarhul Justin a acceptat acest joc politic, știind bine că vizita lui are ca obiectiv principal încercarea de a arunca o umbră asupra Vlădiciei lui Valerian Trifa.

Firește, Patriarhul va afișa ramuri de măslin, și va vorbi slove de împăciuire, deși știe câte încercări s'au făcut pentru discreditarea Episcopului Valerian, chiar în sânul Mitropoliei Ortodoxe americane, de către cercurile ortodoxe române, dela București, la incitarea directă a partidului comunist român.

Dacă Patriarhul Justin vine cu ramuri de măslin, nu o face din dorința de pace și liniște, ci pentrucă toate căile pe care le-a încercat, până acum, de a subordona Episcopia condusă de Vlădica Valerian, nu au dus la un rezultat pozitiv.

A cerut subordonarea pe cale de intrigi și falsificări ale adevărului. Vlădica Valerina nu poate accepta subordonarea pe care o dorește Patriarhia dela București, căci nici Patriarhia însăși nu este independentă, ci depinde de dogmele marxismului guvernanților.

Credincioșii Episcopiei Ortodoxe Române din America fac zid strâns în jurul Vlădicii Valerian și își vor serba Aniversarea de 50 de ani, cu bucuria că tot ceiace au clădit în cursul anilor a fost rezultatul sacrificiilor lor, nu al ordinelor partidului comunist, distrugător de altare și opresor al sufletelor creștine.

George Bălașu

Eu cu cine votez?

Costin MIRON

Am aflat, stimați prieteni, că vă pregătiți de alegeri. Si tu, cher Jean, și tu, my dear John, și tu, desigur, lieber Johann, și bineînțeles, cum să lipsească măcar unul din urmașii Romei, și tu, mio caro Giovanni!

De data aceasta nu veți vota ne rând, potrivit unor legi elaborate și respectate într'o țară europeană: astăzi în Luxemburg, mâine în Scoția, luni în Olanda sau vineri în prea federala republică a Germaniei: veți vota deavalma, europenii.

Dar nu chiar toți! Saharov nu va vota. Nici Dinu Brătianu. Nici Sharanski. Nici Pal Meleter. Nici Iuliu Maniu. Nici morții la zidul Berlinului (am scris zidul Berlinului, nu zidul chinezesc).- Veți vota doar voi, europenii occidentului puri, occidentalii Europei pure, purissimii occidentului european: tovarășul Marchais și foștii membrii ai partidului național socialist german, tovarășul Herbert Wehner și amnistiații regimului Petain, precum și drogații din Amsterdam. Nu vor vota drogații din spitalele psihiatrice din Sovietica Uniune și nici de la marginea Bucureștiului. - Va vota tovarășul Egon Bahr, dar nu și tovarășul Titel Petrescu, vor vota purtătorii de cuvânt ai Europei libere, dar nu și ascultătorii Europei libere, vor vota plasticatorii din Corsica, atentatorii din țara cu masca și cu basca, dar cum să voteze minierii din Valea Jiului, din Gdansk sau Donbas?

Vor vota foști generali SS, dar nu generalul Vlasov. Vor vota generali de balet, care mai iubitor de Eva, care de Adam, dar nu generalul Korne și nici generalul Draja Mihailovici. Vor vota filateliști belgieni specializați în colecții de tematică heraldică, dar nu vor vota partizanii din Munții Semenicului.

Badea Ion nu va vota!
Si nici eu!

Badea Ioan din Dobrogea, prima regiune colectivizată, nu mai poate vota. Pentru că iubea țarina românească, a fost îngropat sub ea. Pe vremea aceea, Badea John era ocupat cu rock-ul. Si prietenul lui Badea Ion, Janos Baci, nu mai poate vota, pentrucă a votat odată, la Budapesta în 1956.

Si Badea Jan a votat la Praga în 1968: atunci și-a pierdut dreptul de vot cu noi toți, pentru parlamentul european ce se întruchipează în Iunie 1979!

Că nu votează românii din România, cehii din Cehoslovacia, rușii din Rusia, vi se pare, poate, normal, cher Jean, lieber Johann, my dear John. Si din punct de vedere juridic, aveți, într'un fel, chiar dreptate: prea mulți dintre ei au fost deportați în Siberia, și oricum, Siberia nu e chiar prin San Marino, unde un mini-guvern comunist, într'o minissimă republică europeană vinde timbre la maxi-prețuri! Dar San Marino e în Europa, tovarășul Brandt este în Europa, în timp ce tovarășul Pătrășcanu nu mai este în Europa și nici jumătate din Berlin nu poate vota pentru Europa.

Mi-ați explicat foarte clar, my dear John, care strunești caleașca regală, mon cher Jean, care vinzi Secamul pe malul Dâmboviței, lieber Johann, care umbli să-ți plasezi șuruburile, că Badea Ion nu are putere de cumpărare iar eu, pribeagul, alt bade Ion, în felul meu, putem interesa cel mult istoria, ce în orice caz, pe voi nu vă interesează (nici voi pre ea, de altfel).

Dar ați uitat toți, chiar tot?

Ai uitat și ați uitat când veneați voi în Tara Românească sau Tara Moldovei, să prelucrați piatra și zidiți cărămida, voi ce veți vota Europa de mâine, uitând-o pe cea de ieri, ca și pe cea de azi, de altfel, Bade Giovanni?

Ai uitat, lieber Bade Johann, când ați venit cu sutele de mii în chervane și va fost bine și ne-a fost bine la toți, în Sighișoara, în Brașov, în Sibiu, (și unde nu ne-a fost?) că am trăit în liniște și acum eu am rămas să-mi amintesc cum știai tu ce bun era pământul, ce bună era pădurea, și mai ales ce buni eram noi ce eram de mult acolo și v'am primit și v'am omenit?

Poate doar tu, bade John ai uitat când unchiul tău număra încărcarea vagoanelor de țiței, la Moreni?

Si în aceste zile smerite, când supușii Majestății Sale, veniți din ținuturi de culoarea șocolatei (doar ținutul?), vor vota; când noi nu vom vota: cei de acasă și cei din pribegie; când membrii celor șapte formații comuniste din Germania federală vor influiența soarta Europei, dar nu și anticomuniștii ce locuiesc lângă Goethe, la Weimar; când chiar Tarzan, cu maimuțele lui tot ar avea drept de vot că e doar John ba chiar și Lord, nu un biet Bade Ion, sau Janos, sau Jan sau chiar Johann, dar de cealalta parte,. . .

. . . în aceste zile, când voi vă sărbătoriți nu victoria ci norocul, aduceți-vă aminte și de cei care nu votăm pentru că am votat acum două mii de ani, când am doinit Miorița!

Si nu vă supărați că v'am luat-o înainte, cu votul, pentru că pe vremea când eu votam din caval și în legendă, unii din voi erați cam departe de Europa.-

De care între timp ați aflat și pe care o veți decide în Iunie 1979.

Si care fără modestul Badea Ion, va dura cât părul pe broască.

Ion cel mort la colectivizare, Janos cel căzut la Budapesta, Jan cel strivit de tancuri în 1968, Johann împușcat când trecea zidul Berlinului, Ivan, Ivan Denisovici. . . și alții, doar câteva sute de milioane, fără drept de vot.

Costin MIRON

CĂTRE REDACTIE

* Jamaica Plain, STATELE UNITE - Mulțumesc pentru amabilitatea ce ați avut să-mi trimiteți și mie ziarul "Cuvântul Românesc" - titlu amititor de ziarul Cuvântul (de altă dată) din țară, condus de un exemplar unic Socratic în jurnalistica românescă, neuitatul Profesor filosof Nae Ionesc....Trebuie să-mi cer scuze pentru aceste rânduri întârziate însă anul acesta a fost anul de limita de vârstă pentru ieșirea la pensie și am avut un program foarte încărcat la Universitate... Alătur un cec pentru plata abonamentului.

Ieșind la pensie voi avea mai mult timp să mă ocup numai de cercetări științifice și scris în domeniul social-economic, unde domnește atâta confuzie și de unde vin atâtea necazuri și suferințe pentru cei mulți apropae pretutindeni pe glob....Avem nevoie urgentă, într'o vreme când în lumea ideilor domneste mai mult un nou Turn Babel decât rațiunea, să aflăm adevărul întreg de ce lucrurile nu merg bine...Mi se pare că prea mulți români din afară se ocupă intens de politică și lupte ideologice, care nu aduc prea mult folos la cei rămași acasă (nici azi și nici mâine !). ...Editorialul din 28 August 'Punct de Intâlnire'' este bine scris și judicios balansat, dar foarte greu de împlinit și respectat în practică. Adevărat este cum spuneți că 'Punctul de întâlnire este NAȚIUNEA''. iar eu mi-aș îngădui să adaog: 'Punctul de întâlnire să fie numai și numai interesele permanente ale NAȚIUNII ROMÂNE care acum se află la o mare răscruce istorică''. Pentru cine vrea și are dorința sinceră să servească, cât poate și cum poate, aceste interese vitale și permanente ale NAȚIUNII există întotdeauna 1001 de căi și momente. Intrebarea când și cum să se facă, nu o poate nimeni rezolva mai bine decât individul în cauză prin conștiința lui de Român.

Dorindu-vă mult succes în cauza românească, rămân al Dvs.

Dr. Anghel N.RUGINĂ

* Princeton, STATELE UNITE - Mulțumesc pentru trimiterea ziarului pe actuala adresă, dar unde nu voi fi decât până la mijlocul lui Aprilie 1979. Printr'o scrisoare ulterioară vă voi trimite costul abonamentului. Aflat total izolat este singurul fir care mă ține în curent cu cele ce se petrec în spațiul surghiunului românesc..... Vă rog să primiți, urările mele de cât o mai rodnică activitate.

Prof. N. BELDICEANU

* Offenbach, GERMANIA - Vă expediez alăturat $15.00 prețul abonamentului pe anul în curs.... Ziarul "Cuvântul Românesc", deși apare numai lunar este un ziar prestigios, poate singurul care dispune de un spațiu suficient pentru desbaterea numeroaselor probleme ale exilului nostru românesc.... Schimbul de păreri și de informații prin intermediul ziarului a devenit de nelipsit cu toată existența celorlalte mijloace de informare (Radio, televiziune, etc,).... Așa de exemplu am citit în ultimul Dvs număr articolul despre Ing. Caragea, care a moștenit după plecarea mea, carcera din subsolul Securității Deva, unde eu stătusem 3 luni. M'am crucit când am citit că bietul Caragea mai trăiește. Asta este o dovadă că se mai întâmplă azi și minunui.......

Incheind, vă doresc spor la muncă în răspândirea culturii noastre naționale, prin "Cuvântul Românesc".

Dipl.Ing. Paul NORCOV

* Frankfurt, GERMANIA - Insfârșit primesc din nou ziarul....Țin să vă mulțumesc. Credeam că mați uitat sau poate neplata abonamentului la timp. De data aceasta vă trimit un cec de 100 D.M....In ori ce caz vă rog considerațimă printre abonații ziarului. Imi place.

Alexandru UNGUREANU

* Tucuman, ARGENTINA - Mutându-mă cu familia dela Taudil la Tucuman, în subtropice și găsindu-mă singurul român în acest oraș de 500.000 de locuitori, vă rog a-mi trimite ziarul "Cuvântul Românesc"... Aici avem o biserică ortodoxă, preotul fiind arab... La Tucuman au avut loc mari lupte între "guerila comunistă" și forțele legale.

Alexandru ANDREESCU

NOTA REDACȚIEI

Ținem să facem cunoscut că redacția ziarului "Cuvântul Românesc" nu împărtășește întotdeauna ideile și punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Insemnări pe margine de drum:

RĂZBOAIE

Nicolae PETRA

Incep din nou prin toate părțile lumii, războaie. Activități omenești care constă în a se distruge oamenii între ei, în grupuri mici sau mari, pe la spate sau față în față, trupul sau sufletul.

Aceasta se adaugă la o altă formă a războiului, mai nemiloasă decât o luptă cu șanse aproape egale; cea de a ține un neam subjugat, mereu amenințat cu distrugerea fizică sau sufletească.

Există o explicație biologică, socială, istorică a războiului, deși nu există nici o justificare morală, umană.

Cum e cu putință în lumea de azi, ca oamenii să se ucidă, să se distrugă între ei, să caute să se exploateze unii pe alții, într'o lume în care s'a ajuns la progrese atât de extraordinare în știință. Omul a ajuns să priceapă lucruri care numai acum 50 de ani erau mistere de nepătruns și care arată cât de puțin suntem noi în fața imensității ce ne înconjoară. Oamenii de știință pot măsura și înțelege evenimente la distanțe de milioane de ani lumină. In biologie, felul cum funcționează corpul omenesc, ceea ce numim noi viața, nu mai e ceva de neînțeles.

Aniversarea de 100 de ani dela nașterea lui Einstein, amintește faimoasa lui ecuație, e= mc 2 care împreună cu alte teorii mai recente explică lumea atomului și a particulelor invizibile care-l compun.

Progresul în știință din ultimele decenii a dat un sens nou, mai puternic, fundamental, însăși religiei care mult timp părea că se împotrivește și e pe cale să fie înlocuită de știință. Principiile fundamentale ale fizicei moderne, incertitudinea, identitatea între materie și energie, relativitatea timpului și a spațiului, face să dispară diferența ce părea că există între știință și religie.

Religia vorbește de permanențe spirituale care nu pot fi măsurate ci doar identificate. Ne vorbește de o lume în care există o putere mai mare decât noi, pe care nu o putem controla și înțelege, care nu urmează legile fizice din lumea noastră vizibilă. Acelaș lucru ne învață și fizica modernă, la fel ca și profeții din lumea noastră occidentală sau din Orient.

Totuși nici știinta de azi, nici învățăturile celui jertfit pe cruce acum aproape 2000 de ani, nu ajută ca să dispară războaiele dintre oameni. Umilința, dragostea de aproapele, n'a ajuns să pătrundă în inimile noastre decât prea puțin și lumea de azi nu e în nici un fel mai bună decât cea de atunci.

Din ceea ce ne-a învățat Cristos, am luat numai promisiunea că vom fi nemuritori dacă nu pierdem nici o duminică fără a merge la biserică și dăm, din când în când, din belșugul nostru, un ban celui sărac. Stiința cu atâta frumusețe în principiile ei și care ne înseamnă ca și evanghelia la umilință și la înțelegerea durerilor celui de-aproape, n'a lăsat în noi decât dorința pentru un mai mare progres material, fără a putea folosi nimic din înțelesul unei lumi mai bune și mai frumoase pentru toți. Dimpotrivă, ne facem slujitorii unei vieți mai bune pentru trup, pentru satisfacții materiale, mai egoisti în lucrul nostru, mai indiferenți față de ceiace lipsește semenului nostru.

Trăim o lume mereu mai pilnă de înâmfare, de ambiții pentru glorie și avuție, dorințe de putere și împliniri materiale, cu căutări după fericirea trecătoare a bunului trupesc și încântarea de a vedea suferință în jurul nostru.

Nu sunt în război numai cei din Vietnam, ori în Tanzania, ori în Africa de Sud, ori în Iran ci mai ales cei ce aparent sunt în pace întrei ei, dar unde stăpânul asuprește și ucide sufletul celui făcut sclav.

Pe malurile Dunării, există un război fără de milă, mai aspru și nemilos decât cel dus de chinezi, unde cel ce atacă nu întâlnește nici o rezistență deschisă. Singura apărare e rugăciunea, a noastră și a celor dinlăuntru, cu speranța că până la urmă, va fi mai puternică dragostea noastră decât ura, umilința decât îngâmfarea și dreptatea decât nedreptatea.

Nicolae PETRA

EXAMENUL DE PLECARE ÎN STRĂINATATE

Urmare din pag. 1

In sensul de a nu se putea vedea și descoperi la cei trimiși în "misiuni" rolurile pe care cu adevărat le au. Ca atare, urmând ca să putem vedea în ei doar niște oameni faini și cumsecade. Aici avem de-a face cu politica perversă care vrea să ne abată dela realitatea faptului, că nici un ins din Tară care nu este solid identificat cu partidul, nu poate trece prin examenul de plecare în străinătate.

Cuprinzând toată gama acestei situații în alte cuvinte, comuniștii români umblă cu clasica tactică roșie a "ciorii vopsite". Si ca o culme a culmilor, ei bagă în politica "ciorii vopsite" chiar și Biserica, instituția lui Dumnezeu.

Dacă în alte privințe politica "ciorii vopsite" apare ceva mai puțin stranie, e pur și simplu îngrozitor a constata că în ea a fost inclusă și Biserica Ortodoxă Română, prin ierarhia ei. Suntem cutremurați să vedem că această ierarhie a devenit instrumentală în politica comunistă de zăpăceală și orbire de care vorbim.

Cele două documente provenite de la Patriarhia Română, pe care această gazetă le-a publicat în numerele din Ianuarie și Februarie 1979, ne indică, că cei trimiși de Patriarhie ca să se ocupe de parohii și Biserici în cuprinsul diasporei, sunt mai înainte de toate emisarii de încredere ai Partidului, trecuți prin ciurul Examenului de plecare în străinătate. Si e absolut sigur că acest examen aplicat preoților, nu are nimic de-a face cu partea religioasă, ci numai cu cea politică. In consecință, trebue să ne uităm la situație așa cum este: preoții ajunși între noi ca promovanți ai acestui examen, sunt de fapt mai mult PREOTI AI PARTIDULUI decât ai Bisericii Străbune, în numele căreia spun că ar fi ieșit din țară. Un perfect exemplu de "cioară vopsită".

Examinarea riguroasă a potențialului de servilism politico-comunist al clericilor trimiși în străinătate - ortodocși ori neortodocși -, are cântecul ei. Ceaușescu este obsedat de ideea că trebue să se bucure neapărat și de supunerea, ascultarea și adularea românilor liberi. Cei mai cu cap din jurul lui, socotesc că soluția cea mai bună de supunere a acestora e calea Bisericii. Si așa s'au apucat să folosească sfânta instituție a Bisericii pentru scopurile de partid, centrat pe aiurelile Președintelui. In fond o activitate extrem de perfidă și extrem de rafinată în tactica de orbire sau de prostire. Căci vor fi mulți care nu-și vor putea da seama, că le-a intrat în casă comunismul sub masca atrăgătoare a Bisericii strămoșești. Intruchipată de preoți trecuți prin Examenul de plecare în străinătate.

Biata Biserică . . . reprezentată de clerici care au fost făcuți ierarhi - prin grația Departamentului cultelor și a lui Ceaușescu - nu pentru a servi Biserica, ci Partidul prin Biserică. Alăturea de alte căi, și prin rețeaua de parohii înființate prin toate locurile lumii libere. Parohii al căror scop principal este, să fie baze de împrietenire și înfrățire cu partidul comunist din Tară. Sub propaganda atrăgătoarelor slogane: "Biserica Străbună"; "Dragostea de țară"; "Interes pentru realitățile prezente din România"; "Conștiința de pace" ș.a.m.d.

Examenul de plecare în străinătate trebue să scoată "activiști" apți, pentru smintirea la cap și la suflet a românilor liberi.

Eugen BÂRSAN

Portrete de oameni RăSăRiți

"CĂLĂREȚUL PE CULTURĂ"

Stroe MOLDOVANU

Călărețul de care vorbim colindă lumea și ne împroașcă cu cultură! (Scuzați cacofonia.)

El are o dublă misiune:

Să descrie viața din România celor din afara hotarelor și viața celor din afara hotarelor s'o descrie celor din România.

El are puteri nelimitate: oferă burse, excursii cu fete'n brațe la Calul Bălan și editează o revistă lată și groasă pe care o împarte gratuit românilor din străinătate.

Paginele revistei sunt dedicate noului rai socialist. Muncitorii fac bătături în palme pentru că-și aplaudă "șeful", tinerii sunt preocupați cu lecții de călărie; iar toamna, bine înțeles, merg cu toți la via unchiului să se îndoape cu struguri.

Revista n'are abonați in România, nu se poate cumpăra la chioșcuri, nu o poți trimite cu poșta și dacă te prinde cu ea în buzunar la vamă ți-o confiscă sub motivul că cei din țară trebuiesc ocrotiți de minciunile ce se scriu în ziarele aduse din lumea liberă.

Dar revista "călărețului" este măsluită în Combinatul poligrafic "Casa Scînteii", București.

Păcat că frații de dincolo n'o pot citi și aprecia, mai ales că-i tipărită pe hârtie subțire și velină.

Acum să revenim la partea doua a misiunii:

Cum sunt prezentați românii de peste hotare celor din țară:

Dându-și raportul despre "succesul" obținut în străinătate (Radio București, 9 Ianuarie ora 9.15 p.m.), "domnul profesor" aduce mulțumiri celor care i-au dat bună ziua și-i înscrie ca suportători ai regimului comunist.

Iar pentru ca să-și priponească importanța în șea, mai inventează, pe ici pe colo. . . .

Dăm doar un exemplu:

". . . . în Detroit au avut loc manifestări, emisiuni de radio LA POSTUL DE RADIO (sublinierele noastre) a lui Jimmy Cruceanu sau acela a lui George Roman. . ."

Observați subtilitatea "profesorului": nu spune "domnii" Crucianu sau Roman ci "Jimmy" și "George" care au posturi de radio, (nu "ore de radio" N.R.)

"Călărețul pe Cultură" se laudă pe ocolite că a rechiziționat prieteni "intimi" ce pot influența, prin posturile lor de radio, opinia publică americană și, totodată, mari suportători ca să facă cultură. (scuzați cacofonia.)

Dar domnii Crucianu și Roman n'au pretins niciodată că-s proprietari de posturi de radio ori cu mari influențe în viața politică americană.

Ei sunt negustori: cumpără timp dela stațiunile de radio (30, 60 de minute) și-l vând (1, 2 minute) la cei care vor să-și facă reclamă.

Dar a declara la Radio București că ori cine în Statele Unite poate închiria timp la o stațiune de radio și exprima necenzurat gândurile, înseamnă a spune adevărul.

Domnul profesor ocolește adevărul și când scrie și când vorbește; de aceia el trebuie să fie foarte circumspect:

Scrie pentru cei de peste hotare "Tribuna României" ce este oprită de a fi citită în țară, și vorbește cu "imaginație" la Radio București despre ce se 'ntâmplă în America știind că nimeni din America nu-l ascultă.

In limbajul "detentiștilor" asta se numește "schimb cultural" făcut cu scopul de a ne cunoaște mai bine unii cu alții.

ROMÂNII ȘI "CUVÂNTUL ROMÂNESC"

Urmare din pag. 1

ba mai există și o pagină sportivă, așa că cine vrea să știe clasamentul echipelor de fotbal din România, îl află.

Dar trăsătura esențială a acestui ziar este lupta fără răgaz împotriva comunismului internațional, cea mai mare pacoste căzută pe capul omenirei. Si în fața competenței fără reproș cu care duce această luptă grea trebue să ne înclinăm cu tot respectul! Si poate prin aceasta el este mai important pentru români decât orice alt mare ziar din lume. Realismul său, sinceritatea cu care spune totul răspicat fără să se preocupe de sensibilitățile și ifosele celor mari depe glob, fara sa fie o publicație revoluționară, atrage și merită atenția tuturor, nu numai a românilor. Este un ziar ce ar trebui tipărit și în alte limbi internaționale, măcar pentru adevărul pe care îl spune și prevede cu mult înaintea altora. Deaceia trebue cetit de orice român și strein!

Am spus mai sus că această publicație românească destul de recentă, este scoasă prin sacrificiul material al unor foarte puțini. Al câtorva români de peste ocean. Ar putea fi și mai mare și mai complectă, dar aceasta este o problemă a românilor și ei aici, și singuri, nu trebue să aștepte ajutorul altora. Tu române, ce trăești în lumea liberă în care îți câștigi un trai comod, fără griji și îți permiți luxuri la care nu puteai gândi în propria ta Tară; tu flămândule de altădată, azi suprasaturat în cadrul unei noi societăți ce-ți permite totul, caută să citești acest ziar;

Tu streinule azi după acte, dar care te-ai născut poate de generații în România și ai mâncat pâinea ei mai dulce decât aceia pe care o ai azi în țările unde ai tras;

Voi intelectuali celebri și profesioniști înstăriți, sau muncitori anonimi toți ce vorbiți și simțiți românește;

Si chiar voi dușmani plătiți de ocazie;

Cetiți și susțineți "Cuvântul Românesc".

Frontispiciul îndoliat, reprezintă drama României, ca a unei mame îndoliate ce vă cheamă lângă ea în ceasul greu pe care-l petrece. Nu fiți surzi și indiferenți căci jalea ei poate cuprinde Europa și lumea întreagă.

Nu atât de banul vostru are nevoe, ci de inima voastră. Dați-le pe amândouă cu prisos și ca prinos.

Cred că sunt în asentimentul cetitorilor lui, urând "Cuvântului Românesc" încă mulți ani înainte pe drumul frumos pe care a apucat.

Ion CONSTANT

Second Class Mail Registration Number 4133

LIBERTATEA DE CREAȚIE “ÎN FUNCȚIE DE” ... CE?

Horia STAMATU

In țările conduse de minorități ideologice, literatura se transformă tot mai mult într'un fel de “criptografie”, ceea ce este mai ușor practicabil în poezie. Oamenii scriu ca să-și ascundă gândurile, în loc să scrie pentru a-și desvălui gândirea și simțirea. Un scriitor din Germania de Est, expulzat în Berlinul de Vest, Siegmar Faust, originar din Dresda, constată că poeziile scrise aparent pentru slăvirea partidului comunist cu regimul lui, sunt în realitate niște “cinice codificări”, în care se spune una, în speță lauda, dar printr'un supra-exces reese tocmai contrariul adică batjocura. Acest fel de-a evada într'un exces care face ridicul obiectul slavei îi apare scriitorului german ca o “totală mutilare a spiritului”. Deci fie că este vorba de un cifru elementar, adică se folosește un termen pentru a-se înțelege contrariul, cum ar fi “fericire”, înțeles nefericire, “dreptate”, înțeles năpăstuire, “pace”, înțeles război permanent, ceea ce fac permanent și propagandele comuniste care prin “pace” înțeleg “război de clasă”, fie că se folosesc voit nesincer termeni de laudă așa de excesivi încât demitizează integral obiectul de cult, există în cultura țărilor comuniste un consens general de nesinceritate, minciună, mistificare, ale cărui rezultate nu pot fi decât dizolvarea spiritului creator, indiferent din ce domeniu, nu numai din literatură.

Această disproporție, voită sau nu, între laudă și obiectul de cult, se pare că atinge un maximum care nu mai poate fi depășit, în România, când este vorba de “partid” și familia prezidențială. In acest fel arta cuvântului, care este mai întâi literatura, e mutilată și etic și estetic, etic pentrucă dispare sinceritatea, condiția sine qua non a creației artistice, (se fac afirmații în care autorii lor nu cred nici cât negru sub unghie), iar estetic se ajunge la un dezastru pentrucă asemenea opere sunt “absurde”, în cel mai strict sens pe care îl avea acest cuvânt la Romani, adică opere “stridente”, “false”, deci în radicală opoziție cu “armonia”.

Nu încape îndoială că ștabii agitpropurilor culturale din România s'au gândit că scriitorii și cititorii de literatură din România ar putea ajunge și ei la concluzia că literatura nu mai are nimic de-a face cu adevărul, ceea ce scriitorii de altfel știu, știind în același timp că agitpropul cultural știe că ei știu. Dar oricum aparențele, pentru cei care poate știu mai puțin, cititorii, trebuesc cât de cât salvate. Din acest motiv scriitorii sunt supuși periodic la niște anchete publice, efectuate cu scopuri de publicitate pentru guvern. Aceste anchete publice cu scopuri de publicitate, despre care scriitorii cred că ar fi și în vederea reclamei lor, se chiamă “interviuri” (neaoșizare ortografică a neologismului technic “interview”). Schemele acestor anchete publice și publicitare pentru guvern sunt făcute în laboratoriile agitpropului pentru diversele categorii: iresponsabili, adică muncitori, țărani care trag targa pe uscat, mici amploaiați de tot felul, sau responsabili, partinici, administrativi, didactici, culturali, artistici, și chiar scriitori. “Interviurile” luate scriitorilor au toate, mai ales la urmă, o întrebare cheie, așa fel pusă încât din răspunsul scriitorului să se vadă clar și fără niciun ocol, supunerea necondiționată la regimul existent. Aceste răspunsuri sunt importante pentru cititorii de-acasă, care trebue să vadă că autorii nu au nicio intenție de opoziție față de regim, deci să nu încerce “decriptarea” unde n'ar fi vorba de nicio “criptare”, dar și pentru orice fel de investigații din domeniul “Helsinki 1975”, pentrucă din statisticile acestor anchete se vede limpede că 100 la sută din scriitori sunt niște entuziaști ai regimului, cu “libertatea” pe care o dă el. Rămâne de văzut în ce măsură scriitorii satisfac aceste nevoi ale agitpropului, și dacă sunt chiar așa de prostește conformiști cum ar dori organele respective.

In “Convorbiri Literare” din Februarie 1979, se poate citi un fel de asemenea anchetă publică, la care este supus de astă dată unul dintre scriitorii cei mai situați din generația lui, Marin Sorescu, autor care se bucură de o mare audiență printre intelectualii cititori de literatură (există și alte specii de intelectuali, adică 90 la sută din toți). Marin Sorescu este efectiv unul dintre autorii reprezentativi ai generației celor ce-au debutat în decada dintre anii 1960 și 1970, deci din generația care urmează celei ce s'a afirmat în decada 1930-40. (Acesta este ritmul “generațiilor”, care apar din 30 în 30 de ani, deci cam de trei ori într'un secol). Din această generație din care se va trage generația anului 2000, fac parte și scriitorii expulzați, D. Tepeneag și Paul Goma, care nu s'au putut adapta la regimul comunist.

In “interviul” amintit, Marin Sorescu spune ceva remarcabil, adică “spune” pur și simplu, vorbind fără să țină seamă de întrebarea care probabil i-a repugnat din cauza cuvântului “multilateral” cuprins în ea: “Intrarea în literatură se face totuși prin poarta mare a locurilor de unde ai plecat. Eu am plecat din satul Bulzești, un sat de lângă Craiova, un sat vechi, lângă păduri, un sat cu aproape “o mie de coșuri”, cum se spune pe la noi, pe care l-am evocat nu de mult într'o carte: “La Lilieci”. Am încercat cu această carte o experiență nouă. Am trăit în sat până la 11 ani. Deci primul strat și prima limbă este limba din comuna Bulzești, care nu diferă de româna contemporană și de limba română în general. O limbă care are însă o serie de particularități, de oltenisme, pe care am încercat să le fixez în această carte. Se cunoaște graiul moldovean devenit literar prin contribuția unei lungi serii de scriitori și în primul rând a lui Creangă. Nu au fost scriitori olteni care să apeleze la această comoară linguistică. Si cu mare bucurie am început să adun tot ce a fost adevărat și tot ce s'a petrecut ca fapt de viață într'un răstimp care se întinde de la copilăria mea înapoi la viața părinților, a bunicilor și străbunicilor. Deci cam pe o distanță de 150 de ani”.

Fără niciun pathos, sincer, modest și exact poetul își dă pe față “secretul profesional”, care contrazice din rădăcini “realismul socialist” sau indiferent ce literatură de “angajare la vreun stăpân”. “La Lilieci”, până acum două volume la care după cum spune autorul se va mai adăuga unul, este o adevărată “Descriptio Olteniae”, ca un fel de întregire în vederea unei “Descriptio Romaniae”, la prima și a doua “Descriptio Moldaviae”: a savantului Dimitrie Cantemir și a poetului limbii și așezării românești, Ion Creangă.

In altă tonalitate lirică, alt poet din aceeași generație, Ioan Alexandru, contribue și el la întregirea unei “Descriptio Româniae”, cu o “Descriptio Transylvaniae”, întitulată chiar “Imnele Transilvaniei”.

Vremea generației din care fac parte și Sorescu și Paul Goma, nu este deloc o vreme mai liniștită ca vremea în care a trăit Virgiliu, doar că este imposibil de făcut vreo apropiere între “partidul” din România și Augustus, în primul rând pentrucă România este o infimă părticică din “Imperiul Socialist” de azi, U.R.S.S. Pe vremea lui Virgiliu existau două feluri de oameni ai pământului: “viri restituti”, cei ce primiseră înapoi pământurile luate cu forța, printre carii era și Virgiliu datorită lui Maecena, și “viri conscripti”, cei rămași scoși din pământurile lor.

Cam așa se împart azi scriitorii români. Cei care fac parte din Partid, Uniunea Scriitorilor, Fondul Literar, Presă, sunt “viri restituti”. Iar cei care nu fac parte din nimc dintre toate acestea și chiar nici nu pot să publice un rând, iar la ocazii prin surpriză li-se confiscă până și jurnalul pe care și-l scriu pentru ei, sunt “viri conscripti”, de care nu prea știe nimeni. Unul dintre autorii reprezentativi pentru generația lor, din prima categorie, este și Marin Sorescu, peste toate acestea și Redactor Sef al revistei cu un foarte frumos trecut în alte vremi, “Ramuri”. Este un mare privilegiu, de care nu se mai bucură mulți scriitori, și în niciun caz vreunul de talentul și agerimea intelectuală a lui Marin Sorescu.

Nu mai puțin însă și Marin Sorescu trebue să-și plătească tributul lui, pentru situația de “vir restitutus”. Exemplul este foarte la îndemână. De mai mulți ani Marin Sorescu publica din când în când, prin diverse reviste, scene dintr'o piesă foarte îndrăzneață, “Vlad Tepeș”. La sfârșitul anului trecut, piesa a fost publicată în revista “Teatrul”, cu mențiunea că a fost scurtată pentru necesitățile reprezentării. Vorbă să fie! Piesa este acum altceva decât se vedea din fragmentele publicate cu ani în urmă. Cenzura a manipulat textul în așa fel încât ceea ce urmează să fie reprezentat este exact contrariul intențiilor vizibile în fragmentele anterioare, intenții critice foarte acute. In vesiunea operată la presiunea cenzurii găsim tocmai bine o justificare a tuturor atrocităților posibile, în numele “rațiunii naționale de stat”, iar tiranul paranoic și sadic apare până la urmă ca un fel de sfânt mucenic, să-i plângă oamenii de milă și mai multe nu. După definiția de azi, chiar pentru vremea aceea Tepeș a fost culpabil de “crimă împotriva umanității”, iar apologia lui azi e același lucru cum ar fi apologia “nopții Sfântului Bartolomeu”, doar că Francezii nu sunt național-comuniști. Si asemenea apologie a unor monstruozități se face glumeț, parcă Tepeș ar fi tras în țeapă niște păpuși nu mii de oameni vii. Si tot acest haz pentrucă și în secolul XX s'au petrecut în România atrocități în masă, care dela Tepeș nu se mai repetaseră. Intenția critică, dela care a plecat autorul, era bine venită, era pozitivă: astfel se încuraja lumea să-și mai aducă aminte și de niște “drepturi ale omului”, chestiune de cea mai acută actualitate. Dar așa ceva nu a fost posibil, și autorul satirei a fost obligat să-și modifice intențiile cu 180 de grade “la din contra”.

Probabil tocmai de aceea i s'a luat un “interviu”, pentruca să i-se pună întrebarea “de forță”: “Rep. (orter). O ultimă întrebare, pe care am adresat-o la mai mulți creatori din țara noastră se referă la libertatea de creație din România. Care este opinia Dv.?” Din întrebare, din stilul și detaliile ei, se vede că ancheta este făcută de o adevărată “procurăriță publică”, tovarășa Maria Minciu care aflăm că “a realizat” interviul, probabil ca specialistă în punerea chestiunii de încredere. Marin Sorescu își “dă opinia” și chiar face uz de “pluralul majestății” ceea ce nu se potrivește deloc cu stilul ne-formalist care îl caracterizează: “E foarte bine că mi-se pune o asemenea întrebare. Să știți că este întrebarea cea mai frecventă care mi s'a adresat și în străinătate și la care răspundem foarte simplu. (probabil este o greșală de tipar, în loc de “răspundeam” a eșit “răspundem”). Trăind în România și Scriind acolo consider aceasta un răspuns afirmativ la întrebarea despre libertatea de creație. Arta adevărată este arta care răspunde aspirațiilor celor mai mulți, aspirațiilor poporului. Cuvântul popor trebue subliniat. La poporul de care aparținem (?) trebue să ne întoarcem și pentru el să scrim (nu “scriem”?). Deci libertatea de creație înseamnă și libertatea în funcție de interesele unui popor”. Ce vrea să spună “Cuvântul popor trebue subliniat”? Probabil ceva “foarte simplu”, ce să vorbim cu poetul: popor este o realitate istorică perenă a unei țări și care nu se confundă nici cu un grup nici cu o persoană, fie ea chiar și jumătate.

Marin Sorescu lasă cititorului libertatea să se întrebe: care sunt “aspirațiile” acestui popor, pentruca “libertatea de creație” să fie “în funcție de interesele lui”? Sunt lucruri pe care Marin Sorescu nu are voe să le “sublinieze” așa că le scriem noi, ca la pomelnic, și totodată le și “subliniem”:

- Aspirațiile poporului nu pot fi întrupate de un nou Vlad Tepeș, ci de un om de stat, care să nu fie nici paranoic, nici sadic, nici oportunist și fără nicio viziune ca Domnitorul de sinistră amintire;

- poporul nu vede în cei ce nu sunt de acord cu comunismul niște dușmani ai poporului, ori ai vreunei părți din propriul popor sau din umanitate;

- poporul nu confundă ca diverși parveniți un Secretar de Partid cu. . . Iisus Christos, ceea ce bine înțeles este departe de un autor ca Marin Sorescu;

- poporul român este împotriva umilirii și sărăcirii lui, materiale și morale, prin colectivizare, și aspiră să nu mai fie sclavul “planurilor” care le dau cel mai scăzut nivel de trai din Europa comunizată, în care de altfel în niciuna din provinciile ei, deși superioare economic României de azi, nu se ajunge nici la jumătatea mediei din Europa de Vest;

- poporul cere dreptul de exploatare liberă, neorganizată și patronată de Stat, a pământurilor, și a tuturor bunurilor naturale, apărate de pământeni cu cele mai grele sacrificii, în cursul a două milenii, și care nu au fost create și date oamenilor de niciun Marx, Engels, Lenin, Stalin sau cine știe ce Popescu-Dumnezeu cu sub-Dumnezeii de ocazie;

- poporul cere libertatea de a-și alege periodic guvernul pe bază de majoritate reprezentativă, exprimată prin vot individual și secret, într'o societate pluralistă, fără privilegii pentru persoane sau grupe de niciun fel, și în care majoritățile să garanteze și drepturile minorităților politice, dreptul de opoziție, dreptul de critică, și dreptul de existență al oricăror asociații care nu calcă legile morale, așa cum le avem scrise în “Decalog”, și deci nu pun în primejdie viața, libertatea, onoarea și bunurile persoanelor sau publice;

- poporul cere organizarea forțelor lucrătoare în sindicate care să apere interesele profesionale, integritatea persoanei care prestează lucru și s'o pună la adăpost de orice abuz individual, colectiv sau de Stat;

- poporul cere libertatea de întreprindere și expansiune în toate domeniile;

- poporul cere o viață normală într'o societate în care sunt garantate existența, libertatea, inițiativa și strădania de prosperare a persoanelor fizice și morale din a căror competiție să nu rămână ca unic producător, distribuitor, profitor și capitalizator nici Statul, nici alt fel de grup străin sau indigen;

- poporul vrea o lege fundamentală a unui “Stat de drept”, prin care să fie garantată realizarea acestor aspirații în formele stabilite de tradiția civilizației Occidentale, din care Români sunt parte constitutivă.

Numai într'o societate în care există dreptul de inițiativă personală sau de grup limitat, în toate ordinile, sociale, economice, politice, culturale, numai o societate în care sunt garantate drepturile câștigate pentru exercitarea unei profesii stabilite, se poate asigura și o “libertate a creației literare”, ceea ce nu este posibil într'o societate în care nu se bucură de stabilitate decât un număr infim de funcționari permanenți ai unui partid care blochează orice fel de creație, nu numai artistică. Si tocmai aceasta este azi situația în România, ca și în U.R.S.S., a cărui copie cea mai fidelă este România. De aceea un poet talentat ca Marin Sorescu este și nu este autorul lui “Vlad Tepeș”, al cărui titlu de altfel s'a tot schimbat mereu. Si toți sunt acolo ei și nu sunt ei, ca într'o poezia a lui Garcia Lorca: “Dar eu iată nu sânt eu/Nici casa mea nu-i casa mea”. In această stare somnambulică sunt cetățenii din țările comunizate, unde li-se spune că totul este al lor, dar nimic nu este al lor și se face cu fiecare ce se vrea. De această stare de fapt a fost cutremurat Eugen Ionescu și a scris în legătură cu recenta carte a lui Paul Goma, “Cutremurul oamenilor”, care în sub-titlu pune întrebarea “dacă se mai poate trăi în România”: “Se poate trăi”, scrie Eugen Ionescu, “chiar la adăpostul precar al tăcerii, al demisiei. Spun că acesta este un adăpost precar, pentrucă în România niciun om care posedă facultatea vorbirii dar e șters și tăcut, nu rămâne la adăpost de ceea ce se chiamă Justiția socialistă. Oricine poate să fie arestat, fără să știe de ce. Căci toată lumea e presupusă vinovată. Pentrucă toată lumea e culpabilă, pentrucă toată lumea este în primejdie, este mai bine să se vorbească, pentru a eși din acest socialism al tăcerii”. (Eugene Ionesco, “Un Soljenitsyne Roumain”, “Le Monde”, 9.III., 1979). Categoria “viri restituti” lasă această liberare celor din categoria “viri conscripti”. Ceea ce nu se poate susține că ar fi în “interesele poporului român”, pentrucă interesele lui fundamentale sunt exact la polul opus al “justiției socialiste”. Așa că încetul cu încetul chiar scriitorii “viri restituti”, dacă au efectiv ceva iubire pentru poporul lor, vor trebui să-i formuleze aspirațiile, învingând orice teamă, pentrucă nu vor fi nici expulzați, nici arestați. Din cauza conjuncturii din lumea civilizată, aceste abuzuri vor fi din ce în ce mai greu digerabile pentru această lume, de care guvernele “revoluționare” au din ce în ce mai mare nevoe, nu din cauza “umanismului” șefilor, ci pentru menținerea lor la putere.

●

Luceafărul

Horia ROMAN

Prin Decembrie 1949, deci acum 30 de ani, Mircea Eliade, care trăia la Paris într'o nobilă modestie și cu obsesia mereu nestinsă a României, intenționa să tipărească în revista sa, "Luceafărul", un număr dedicat în întregime Centenarului nașterii lui Eminescu. El ceruse colaborarea unui grup de prieteni, aflați și ei peste hotare, cu aceleași preocupări și nostalgii.

România, în ordinea firească, se prăbușise de peste un an; Biserica Blajului fusese rasă la pământ; arestările la orele mici ale nopții deveniseră "operații normale"; Vișinski trântise la București ușa în nasul regelui Mihai cu o violență, care distrusese și tencuielile palatului regal; ocupația sovietică devenise o realitate.

Nimeni nu cunoștea atunci uluitoarele "Memorii" ale lui Churchill și nici conținutul deciziilor dela Moscova, Teheran și Yalta. Exilul -ca și țara erau profund desorientate.

Idealul de justiție și libertate, în numele căruia aliații participaseră la al doilea răsboi mondial și pentru care căzuseră milioane de tineri, era un ideal mort, iar Charta Atlantică, cel puțin în sectorul Europei de Răsărit, se transformase într'o farsă de prost gust.

Scriam, în acel îndepărtat 1950, într'o publicație de limbă franceză, un articol care, ilustrând teroarea din România, începea așa (dau textul în traducere românească):

"Orele două dimineața, într'o casă din București, cineva bate la poartă.

"Cine e"? răspunde din casă o voce speriată.

"Moartea", a fost răspunsul macabru din stradă.

"Slavă Domnului! Eu credeam că e poliția!"

Părea o glumă ieșită din verva și scepticismul bucureștenilor. Dar ea reprezenta, în termeni veridici, atmosfera acelor vremi și disperarea unui popor, care prefera moartea unei anchete în beciurile lui Vișinski.

Mircea Eliade nu făcea politică. Politică, în sensul comun al vorbei, nu a făcut niciodată. Dar el știa să întrevadă "peste mode și timp" că marele suport spiritual, care ar fi reușit să scoată România din coșmarul acelor ani, era numai evocarea lui Eminescu; era "Luceafărul"; era întoarcerea la justa demnitate a unui popor și la valorile eterne ale României.

Confirmându-mi primirea articolului, Mircea Eliade adăoga cu candoare:

"Revista n'a intrat sub tipar. N'avem bani!"

Banii existau, dar erau administrați cu criterii pe care e mai bine să nu le amintim. Si, în aceste condiții, "Luceafărul" dedicat Centenarului lui Eminescu n'a mai apărut. Dintre românii din afara țării, care "n'aveau bani", în "istoria lumii măcelărită de veghe", au răsărit: un mare poet al exilului; un scriitor, care se exprima în limba lui Baudelaire mai frumos decât francezii de baștină; un membru al Academiei Americane, al Academiei Belgiene, profesor la Sorbona; un membru al Academiei Franceze; un premiu Goncourt; un descoperitor de orașe antice în Sicilia; s'a afirmat, crescând în anii exilului, copila unui mare critic literar, care, pe "unde scurte", a controlat, cu ochi obiectiv, erorile sau notele juste din concertul cultural românesc al ultimelor decenii; au răsărit: un post de radio - Radio Europa Liberă-, zeci de reviste și publicații, care au reprezentat acea OPOZITIE de care orice guvern din lumea civilizată are imperioasă nevoie; s'a editat la Madrid o elegantă și complectă ediție a poeziilor lui Eminescu exact în anul Centenarului. La acea epocă, în București, George Călinescu compara pe "poetul" A. Toma cu. . . Eminescu, găsindu-l (pe Toma) superior celui ce scrisese "Mortua est". Erau afirmații aberante, spuse sub egida acelei Academii Române în care, cu câțiva ani în urmă, răsunase vocea lui Lucian Blaga (Vezi: G. Călinescu: A. Toma, poet combatant. Editura Academiei R.P.R. 1950 paginile 19-32).

In aceste "condiții culturale" din țară, Exilul (care nu l-ar fi comparat pe A. Toma nici cu Carol Scrob sau, cel mult, ar fi dat preferință lui Scrob pentrucă bunicii noștri fredonaseră "Stii tu când te țineam pe brațe"); Exilul, spuneam, a dat valori uriașe care, din România controlată de Vișinski, nu ar fi putut să răsară niciodată.

Articolul de atunci, scris cu tonul ușor-patetic ce-l imprima atmosfera acelor ani, poate să pară acum "alături" de actualitate. Textele politice ale lui Eminescu le știu mulți; "Doina" o știm cu toți pe dinafară.

Dar noile generații de români emigrați n'au de unde să cunoscă nici geografia "Doinei" - dela Nistru pân'la Tisa- nici articolele din "Timpul" (1878), pentrucă nu au fost reeditate.

Dela apariția lor a trecut un secol. Un secol, care nu le-a alterat nici prospețimea, nici actualitatea. Rușii - țariști sau comuniști-au rămas aceeași pacoste pentru neamul nostru și pentru toate popoarele din lumea liberă.

Rușii de ieri, de azi, rușii de totdeauna.

Scrisoarea dlui Prof. Mircea Eliade către Horia Roman, trimisă din Paris în 16 Ianuarie, 1950

Hôtel de Suède, 31 rue Vaneau
Paris 7e
16 Ianuarie 1950

Dragă Horia Roman,

Mulțumiri pentru scrisoare și pentru paginile trimise. Le vom publica în Luceafărul. Revista încă n'a intrat sub tipar. N'avem bani! Bine că am apucat să-l comemorăm pe Eminescu prin câteva conferințe...
Cred că voi veni la Roma în primăvară, pentru niște conferințe. Până atunci, vă strâng mâna cu prietenie. Mircea Eliade

Horia ROMAN

"DESPRE BIRUINȚA CAUZEI DREPTE NU NE ÎNDOIM"

Mihail EMINESCU 7 Aprilie 1878

Iată, articolul, pe care l-am trimis lui Mircea Eliade pentru revista "Luceafărul" - revistă care, din imposibilități materiale, nu a apărut:

"Nici un popor al lumii nu poate afirma, că datorează întreaga lui formație spirituală unui singur om. Au fost totdeauna în istorie epoci dominate de o personalitate, au fost școli artistice sau literare, în care grupuri de iluștri reprezentanți au marcat momente culminante și în fruntea cărora se afla Căpetenia, care putea să se cheme Michelangelo sau Shakespeare. Aceste căpetenii se ridicau din pământul care cu sute de ani în urmă dăduse roade, iar prezența lor revoluționară era consecința aproape logică a unor condiții prielnice de desvoltare.

Dar Mihail Eminescu n'a răvășit o istorie literară (căci aceasta, practic, nu exista), nici nu a revoluționat o limbă (care și ea dibuia în forme încă neînchegate), ci a creat o poezie -prima noastră poezie universal valabilă- și a turnat în tipare definitive expresia scrisă și vorbită a geniului românesc.

Această excepțională poziție a dus la fenomenul "eminescianismului", care ne urmărește și astăzi. Vorbim și scriem limba lui Eminescu. Gândim și interpretăm fenomenele așa cum ne-a învățat Eminescu. Eminescu este al nostru așa cum sunt Carpații și Nistrul și tot ce e românesc pe lumea asta.

Apariția lui a fost atât de complexă încât nu poate fi încadrată într'un sector izolat. Poezie, proză, istorie, filosofie, jurnalism, oriunde geniul lui Eminescu găsește expresia scrisă, ies la iveală frumuseți nebănuite, interpretări istorice pe care nimeni nu le văzuse înaintea lui, ies marile directive sociale ale epocii sale, epocă de febrilă căutare a unității și idealului național românesc.

Se împlinește în acest an (1950 N.R.) un secol dela nașterea lui. Cum Eminescu nu va muri niciodată, vom sărbători numai anul nașterii.

In viața unui astru un secol reprezintă o clipă. Eminescu rămâne mereu în strălucirea tinereții și neamul nostru a avut privilegiul de a cunoaște "icoana stelei" fără a aștepta trecerea a "mii de ani" pentruca lumina ei să ajungă până la noi. De aceea, în pragul acestui centenar, ne întrebăm cu îngrijorare:

Cine încearcă să nege sau doboare tot ce a creat Eminescu, înaintașii și urmașii lui în România?

Mereu mai uitată, mereu mai sărăcită, mai bântuită de boli și de mizerii, țara românească nu suportă consecințele unui război pierdut, ci consecințele unei invazii, care vrea să pârjolească totul în urma ei. Dela bunurile spirituale la cele materiale. Cine este vinovatul? Cine vrea să sugrume dreptul de viață al unui popor ce are doar vina de a fi pierdut un război just, în care își apărase "sărăcia și nevoile și neamul?"

Să dăm cuvântul lui Eminescu. La 7 Aprilie 1878, în coloanele ziarului "Timpul", el scria:

"Răsărită din rase mongolice, de natură cuceritoare, așezate pe stepe întinse, a căror monotonie are înrâurire asupra inteligenței omenești lipsind-o de mlădoșenie și dându-i instincte fanatice pentru idei de-o vagă măreție, Rusia e în mod egal muma mândriei și a lipsei de cultură, a fanatismului și a despoției. Frumosul e înlocuit prin măreț, precum colinele unduiate și munții cu dumbrăvi a țărilor apusene sunt acolo înlocuite prin șesuri fără de capăt. In tendințele de cucerire, în așa numitele misiuni istorice, care-și caută marginile naturale, nu e nimic de desupt decât pur și simplu neștiința și gustul de spoliare. Inzadar caută un popor în întinderi teritoriale, în cuceriri, în răsboaie, ceeace-i lipsește în chiar sufletul lui; sub nici o zonă din lume nu va găsi ceeace Dumnezeu i-a refuzat!"

"Misiunea istorică, de care se face atâta vorbă, nu-i o misiune care-și are originea în afară, ea e rezultatul unui gol sufletesc, a unei barbarii spoite cu frac și mânuși, a unui deșert care, de-ar stăpâni pământul, tot nu s'ar umple".

"Pot (rușii) să treacă și Dunărea și Carpații și Adrianopolul, să ia Roma veche, precum amenință pe cea nouă, pot să presare Europa întreagă cu cenușe și cadavre, nu se va naște din milioanele de oameni nici un Rafael, nici un Beethoven, nici un Kant, ba tocmai lipsa unor asemenea spirite de adâncă înțelepciune și de un adânc sentiment pentru bunurile ce înobilează omenirea, este cauza acelui gol sufletesc, care-și caută compensații în glorii sângeroase și în cuceriri. De mult, dar mai cu seamă de o sutăcincizeci de ani încoace, ținta cuceririlor rusești sunt țările răsăritene ale Europei".

Iată tălmăcirea profetică a actualelor stări de lucruri, pe care Eminescu le vedea cu șapte decenii înainte mai clar decât le văd astăzi unele din popoarele Apusului ce asistă cu indiferență sau cu platonice compasiuni (ceeace e tot una) la tentativa de sugrumare a unei nații întregi.

Dar tot din Eminescu vom desprinde cuvântul de îmbărbătare și de nădejde pentru românii din România și din toate colțurile lumii:

"Deși -spune Eminescu- nu s'a născut încă rusul, care să fie în stare a ne însufla frică, grije tot ne inspiră, ba putem zice siguranța că ne așteaptă vremi grele. Despre biruința cauzei drepte nu ne îndoim, precum nu ne îndoim că oricare ar fi curentul ce se mișcă în contra civilizației, el trebue să fie nimicit cu vremea. Dar acea vreme e adesea foarte departe."

"Deviza noastră este: a nu spera nimic și a nu ne teme de nimic.

"Nesperând nimic, n'avem nevoie de a ne încrede în alții, precum ne-am încrezut, ci numai în nou înșine și în aceia care sunt nevoiți să ție cu noi; netemându-ne de nimic, n'avem nevoie de a implora generozitatea în locuri unde ea e plantă exotică".

****

Așadar să ne întoarcem la Eminescu; să ne întoarcem la splendida lecție pe care ne-a dat-o el să ne întoarcem la minunata noastră solitudine!

Stim bine că "planta exotică" a acestui Occident, dispus la toate compromisurile și care ne-a uitat de atâta amar de ani, va înflori pentru România numai atunci când interesele lui o vor cere.

Si până atunci va curge multă apă pe Dunăre.

Situația Românismului de astăzi

MEMBRII DE PARTID ȘI PERSONALITĂȚILE DIN CONSILIUL NAȚIONAL

D. C. AMZAR

Se pare că unii confrați de refugiu nu se pot împăca cu ideia că fără înțelegerea dela 3 Iunie 1976 dintre cele patru partide Consiliul Național n'ar fi putut lua ființă. Si totuși acesta e adevărul: e destul să ne imaginăm că unul din partide, indiferent care, și-ar retrage reprezentanții din Consiliu, pentru ca acesta să dispară dela o zi la alta! Partidele au dispărut din viața Statului, dar nu din viața Națiunii și din istoria Țării. După cum și noi refugiații nu mai facem parte din Statul actual, dar am rămas, chiar și cei cu cetățenie străină, mădulare ale Neamului și constituim, sub forma unei colectivități active, un factor al istoriei naționale, pentrucă forma de Stat se schimbă, ca apa care curge, dar Tara și Neamul persistă, ca pietrele care rămân!

Trecem - în această ordine de idei - peste asociațiile și instituțiile Refugiului, care nu intră în compoziția Consiliului, dat fiind că ele, pe baza statutelor, se află din capul locului în serviciul cauzei românești. La rândul lor, ca persoane juridice, ele se pot federaliza în același scop, dar nu pot face parte din Consiliu, care se compune din persoane naturale. Se înțelege totuși dela sine că nimic nu împiedică pe membrii și conducătorii lor, ca persoane naturale, să adere și să activeze în cadrul lui.

Această structură a Consiliului: pe de o parte membri de partid, pe de alta personalități independente, implică anumite probleme. Desigur românismul e numitorul comun atât pentru partide cât și pentru ''personalități'', dar partidele au un fel oarecum ''preconceput'' de a servi această cauză, întrucât sunt construite pe baze sociale și ideologice diferite, și fiecare înclină să creadă că programul și ideologia lui corespund cel mai bine situației actuale și mai ales României eliberate. Cu toate acestea, în măsura în care partidele vor ști să respecte regulile parlamentare, ele vor putea cădea de acord - cel mai târziu în perioada preliminară eliberării - asupra drumului de urmat.

Dar care poate fi rolul personalităților, care nu sunt legate de nicio ideologie preconcepută, și cu toate că provin din categorii sociale deosebite, nu se simt obligate să reprezinte nici interese particulare și nici interese de clasă sau de orice altă natură, ci se consideră în calitatea lor de specialiști în diferite domenii în serviciul exclusiv al intereselor permanente ale românismului. Care sunt aceste interese?

Politica României eliberate de comunismul și imperialismul sovietic, presupune prognosticarea cât mai precisă a realităților viitoare, atât a împrejurărilor de politică mondială, care vor face posibilă eliberarea, cât și a noilor situații interne și externe care vor rezulta pentru Tara noastră după eliberare. O astfel de anticipare a viitorului presupune la rândul ei cunoașterea cât mai exactă a realităților prezente, atât a celor din interiorul Țării cât și a celor din restul lumii. Ea cere munca încordată a multor echipe de specialiști, care trebue să stea într'un permanent schimb de informații și vederi în cadrul unor reuniuni periodice.

Dar dela munca lor până la viziunea anticipatoare a viitorului e un salt calitativ care, dacă vine, purcede din grația divină pentru unii, din meandrele destinului istoric pentru alții sau din capriciile norocului pentru a treia categorie de credincioși. Ea poate veni dela un specialist, dar și dela un membru de partid; ori de unde ar veni, autorul ei nu poate fi decât o personalitate potențată, va fi omul providențial, harismatic, pe care ni-l dorim, dar cu care nu putem conta neapărat. Pe ce trebue să ne bazăm este sforțarea proprie, activitatea organizată și necontenită; restul e har dumnezeesc, destin istoric sau... fortuna labilis!

D.C. AMZAR

ADDENDA

Rugăm cititorii interesați să completeze fraza din care la paginație au fost omise 2-3 rânduri din articolul ''Treizeci de ani dela desființarea Bisericii Române Unite'' din nr. pe Februarie al ziarului nostru, coloana a II-a, precum urmează: ''altceva decât naturalism. Ominism - căci la aceasta se reduce în fond naturalismul antropologic - și umanism sunt deci, în concepția lui Marx, doi termeni sinonimi.''

''STIL DE EXISTENȚĂ''

Preot Dr. Petre POPESCU

Orice organizație fie ea laică sau religioasă, este dotată cu un statut, cu un regulament, cu o lege, cu un cod, scris sau nescris.

Este o frână care temperează îndrăznețiii, abuzurile, calomniatorii, falsificatorii și iresponsabilii, pentru buna ei funcționare și pentru atingerea aspirațiilor ei.

Exilul, Tara mutată în afară, după ce se conduce? Are o lege, un cod moral, o etică? Privind lupta dintre frați, atacurile nominale de sub camuflajul pseudonimului, neadevărurile, insinuările, aroganța de a deține adevărul ultim și absolut, fuga sălbatecă de a descoperi stihii și umbre în proprii prieteni, te îngrijorează, te cufundă în desnădejde și ai impresia că se trăiește în Junglă. Se pronunță cuvinte tari, se imaginează conspirații, se biciuesc păcate ce nu există, se dau comunicate care se bat cap în cap, iresponsabile și prin conținut și prin formă. Ai impresia că este o plăcere sadică să se transforme Exilul în confuzie și haos.

TRECUTUL? Parcă s'a retras undeva departe, foarte departe. Poate că a fost prea glorios ca să-l putem îmbina într'o continuitate normal cu tot ce vedem și trăim astăzi, poate îl umbresc înstrăinarea, singurătatea, lungimea exilului, mizeria și necredința în Dumnezeu!

TRADITIA ROMANEASCA? Parcă s'a ascuns de rușine, să nu mai fie găsită. Parcă s'a ascuns definitiv și irevocabil, cu depozitul ei sacru, cu viața ei limpede ca și a pârâiașului din Crestele Carpaților, cu stilul ei de existență plin de omenie, cu mistica ei! Poate a fost prea arhaică, pentru inovatori, pentru grăbiți și pentru cei ce și-au pierdut pe drum, sacul cu merinde pentru suflet!

IDEALUL NATIONAL? Parcă a fugit supărat și ne-a lăsat goi, fără rușine că suntem goi, fără substanță și am devenit niște tarabe care sună straniu, fără nici un fel de rezonanță și fără posibilitatea să mai punem în mișcare devoții și spirit de sacrificiu!

In anii de început ai exilului era multă căldură, era multă grijă pentru om, era multă înțelegere și era multă dragoste. Se îmbrățișa idealul național de eliberare al Patriei, nu în sensul de a fi al unuia, ci al tuturora. Se ajuta unul pe altul, se încuraja unul pe altul, cei mai tineri și mai slabi erau susținuți de cei mai încercați și mai tari, era entuziasm demn de numele de Român.

GAZETARIA - APOSTOLAT? A lăsat locul unor negustori arendași, unor intruși, care au transformat venerabilul amvon, în cinism, unde sunt invitați bieții români pribegi să asiste la asasinări morale. In numele cui? In numele Neamului pus pe Cruce.

In 1962, în Editura Cuvântul - Freising, George Racoveanu a publicat, ''OMENIA și 'FRUMUSETEA CEA DINTAI'', prefațată de Dl Profesor Mircea Eliade.

In această broșură, George Racoveanu a tradus în cuvinte stilul de existență românească, creația trans-personală a geniului și a modului de a fi, de a se comporta și de a vorbi, a Neamului Românesc.

Este un document de viață, cu care, după spusa Dlui Prof. Mircea Eliade, s'ar putea să intrăm în istoria și cultura Occidentală și ''să se laude cu noi Occidentul mai mult decât s'ar fi lăudat dacă am fi dat un Shakespeare sau un Dante''.

In contextul spiritual, moral și național al Exilului, acest document de viață, modul de a fi al Neamului Românesc, poate să devină codul sau legea, după care Exilul să se conducă, să se modeleze, să se transforme, să se transfigureze și să devină real, Neamul Românesc, acel suflet imens și unic, cu tot ce este și aspiră.

Iată documentul de viață, pus în cuvinte de neuitatul George Racoveanu.

OMENIA, cu buchetul de flori ale sufletului românesc: IUBIREA DE OASPETI- spune poporul- dar dumnezeesc. Cine a cunoscut bucuria care inundă sufletul gazdei când vedea pe strein mulțumit, nu poate avea pentru faptă decât un răspuns: setea omului lui Dumnezeu de a se devota tocmai celui fără cunoscuți, fără așezare, fără cămin e pricina bucuriei, care nu e aci decât semnul neîndoielnic al Harului''.

''TINEREA CUVANTULUI DAT. Fii totdeauna om pe cuvântul căruia poți zidi, spun legile omeniei. La omul de omenie ținerea de cuvânt îmbracă haină religioasă: Pe unde iese vorba și sufletul! Deaceea pune românul mare preț pe cumpănirea oricărui cuvânt, fiindcă: Vorba când a ieșit din gură n'o mai poți ajunge nici cu ogarul. In consecință, sfatul: Tine-ți limba'n gură ca'n temniță. Pentru vorbire există, de altfel, numai o justificare: Ori taci, ori spune ceva mai bun decât tăcerea''.

'FACEREA DE BINE. Poporul spune: Fă binele și dă-l pe apă. Omul de omenie face binele și uită că l-a făcut: Când dăruești, uită; când ți se dăruești, nu uita, în veac''.

''MARINIMIA. Cel care nu este în stare să uite răul pe care i l-a făcut altul și abia așteaptă să-și vadă adversarul la greu, ca să-i răsplătească răul cu rău e om mic, om pământesc. Omul de omenie are inimă mare: Când îți cade'n mână potrivnicul tău , nu gândi la pedepsirea lui, ci la îndestularea și la îndreptarea lui. Inima omului de omenie e logodită cu iertarea: Iertarea poartă-o'n sân, ca s'o ai la îndemână, spune omenia''.

''SPIRITUL DREPTATII. Omul de omenie este încredințat că: Slujitor al dreptății de vei rămânea, nici înaintea lui Dumnezeu frică vei avea; că Dumnezeu dreptate este. Drept se socotește acela care poate face nedreptatea, dar n'o face''.

''INFRANAREA. Desfrânarea fiind dușmanul de moarte al omeniei, înfrânarea nu poate lipsi din panoplia virtuților acesteea. Experiența poporului știe că: Frâul când slăbește, în prăpastie te trântește. Ca să poată fi de folos, însă, înfrânarea trebue practicată de timpuriu, fiindcă: Infrânarea la bătrânețe, nicio laudă; că nu omul se înfrânează, ci neputința lui îl arată a fi înfrânat''.

''MODESTIA. Orice faptă vrednică de laudă vei săvârși, nu arăta a o fi săvârșit tu: lasă să vorbească fapta pentru tine''.

''ONOAREA. Onoarea este temelia încrederii între oameni. Omul de omenie nu-și pătează onoarea, chiar dacă în joc e viața lui: Luptă și nu fi niciodată mișel; e mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei, decât să învingi printr'o mișelie. Dușmanul onoarei este rușinea: Omul de omenie nu se teme de alta, fără numai de rușine''.

'UMILINTA. Umilința înfrânează, însă nu stă'n calea iubirii de onoare. Din respect față de chipul lui Dumnezeu în el, omul vrea să evite exagerate exigențe de onoare. Umilința cu orgoliul nu pot locui-împreună''.

''CREDINTA IN DUMNEZEU. Cununa tuturor virtuților omeniei este credința'n Dumnezeu. Om de omenie fără credință'n Dumnezeu nu s'a dovedit, nicicând''.

Iată, acest document de viață, acest stil de existență, poate să devină legea după care să se conducă Exilul.

Nu este vorba de pauză sau armistițiu în răfuielile pământești, ci este vorba de-a ne însuși acest mod de a fi, care în fond este al nostru, ca și limba din gură, ca și ochii din cap, ca și numele pe care îl purtăm.

Neamul însângerat așteaptă dela noi mult, foarte mult. Comportarea nefirească, este afront adus Neamului și este afront adus cinstiților români pribegi care-și duc viața în omenie și în legea Evangheliei.

Să ne frecăm la ochi și să vedem limpede. Doamne ajută-ne!

Pr. Dr. Petre POPESCU

Independența cui?

Radu CÂMPEANU

Unii gazetari occidentali aplicând în mod nediferențiat criteriile lumii libere, folosesc termenul de ''independență'' când vorbesc de politica externă a guvernului dela București.

Dar dacă străinilor le poate fi ușor să facă analogii de asemenea natură, românilor nu le poate fi îngăduită aceeași ușurință. Pentru ei aparențele și-au pierdut de mult credibilitatea, iar frazeologia de partid, când nu stârnește indignarea, se pierde în indiferența generală. Minciuna oficială în care se scaldă regimul de peste treizeci de ani nu putea duce decât la neîncredere totală în cuvântul conducătorilor comuniști, ca și în corectitudinea intențiilor lor.

Trăsătură caracteristică a sistemului, ea reflectă în același timp falia dintre guvernați și guvernanți, separațiunea definitivă între cei care de drept ar trebui să fie titularii puterii și cei care în fapt au confiscat-o cu ajutor sovietic.

Această situație a creiat, cum era și firesc, imposibilitatea participării românilor la activitatea politică a țării și le-a suprimat orice cale de influențare a puterii care decide. Așadar cu bună știință, s'a ajuns la înlăturarea efectivă a poporului din viața publică și la izolarea regimului de comunitatea națională.

In mod inevitabil, între imensa majoritate a celor fără drepturi și infima minoritate a privilegiaților puterii, s'a instalat o adversitate adâncă și ireductibilă. Două lumi cu aspirații și interese diferite sau contrare, trăind o altă viață, cu alte perspective și alt univers. Prezența față în față a acestor entități antagonice, în care drepturile și puterea sunt invers proporționale cu numărul și valoarea, constitue realitatea definitorie a situației în care comunismul a obligat poporul român să trăiască.

Acestea fiind condițiile obiective ale vieții de Stat românești, acțiunea externă a guvernului n'ar putea fi analizată în mod serios, fără a ține seama de existența dualității de mai sus. Numai în funcție de ea și de perspectiva unei eventuale modificări a relațiilor dintre cei doi factori care o compun, s'ar putea aprecia valoarea și eficacitatea unei politici naționale,

Cu alte cuvinte, orice inițiativă îndreptată către eliberarea comunității naționale de constrângerea la care este supusă și ridicarea ei la nivelul drepturilor ce i se cuvin, ar putea fi luată în considerare ca un act pozitiv. In timp ce orice act care nu ar avea această finalitate ar fi gratuit, dacă nu chiar contrar interesului românesc.

Tot astfel politica externă, mai ales când se vrea independentă, n'ar putea fi apreciată după alte criterii. Ea ar trebui deci să asigure politicii interne posibilitatea lichidării treptate a asupririi poporului, începînd cu crearea condițiilor necesare garantării și îmbunătățirii efective a vieții membrilor săi.

Fără asemenea repercusiuni indispensabile în lăuntrul granițelor, orice acțiune în afara lor nu servește poporul român și în consecință nu poate fi considerată ca politica sa externă.

In această perspectivă independența țării nu se definește prin turismul internațional al cuplului Ceaușescu și nici prin cele câteva gesturi neconformiste ale micului dictator. Exhibițiile care irită câteodată epiderma sovietică, apar ca un joc personal de auto-apărare, și nu ca o politică orientată către scoaterea progresivă a poporului român de sub apăsarea sistemului politic și social impus de U.R.S.S.

Mai mult decât atât, constrângerea ideologică și de partid, caracterul polițist și exploatator al regimului, s'au adâncit necontenit pe măsura fidelității arătate de Ceaușescu, Moscovei, pentru compensare a megalomaniei sale planetare.

Continuare in pag. 8

POTEMKINISMUL TRĂDĂRII

Ștefan FILIP

Când Ecaterina țarina vedea sate înfloritoare pe pânzele întinse de Potemkin, care înlocuise monotonia stepei cu minciuna decorului, rușii egalaseră zădărnicia nălucirii castelelor din Spania și întrecuseră orice excrocherie în materie de falsificat realitatea. Credincioși marei mistificări, bolșevicii au continuat tradiția încercând o istorie a științei deandoaselea, cu inventatori și genii tot de neam rusesc, de parcă restul lumii n'ar fi avut nicio contribuție la cultura universală.

Metoda a fost extinsă apoi în relațiile cu țările din jur, care trebuiau dominate în virtutea unei fericiri iradiind magic din Kremlin. Ca atare, cu toate că partidul național țărănesc întrunise - cu o sdrobitoare majoritate - sufragiile românilor, în 1946 rușii mobilară încăperile guvernamentale cu drojdia societății devenită-generație spontanee de crimă arivistă, ucigând și prigonind părinți, frați, torturînd un popor întreg - partid comunist. De-atunci potemkinismul trădării funcționează ca un mecanism pustiitor, care ne fură bogățiile pentru exportul revoluției comuniste, pentru hegemonia sovietică, pentru dulcele huzur al paraziților guvernamentali.

Naivii, care crezuseră în rozul decorului comunist, dar încercau să mai salveze câteceva în genul lui Lucrețiu Pătrășcanu, sunt uciși fără cruțare pentru că dictatura nu admite niciun gest refractar; steagul roșu cu secera și ciocanul își flutura setea de sânge peste tot, eliminând astfel mândria tricolorului, simbol de suferință și sacrificiu, de frumusețe și blândețe, de hotărâre a unui popor de a ființa în libertate.

După ce marii prieteni de la răsărit ne-au luat Basarabia și Bucovina (o făcuseră și înainte de război, când nu eram în același lagăr, comunist) probând astfel că nu s'a schimbat nimic din vremea când țarismul sdrobea vecinii de dragul cuceririi, ne-au împins pe străzi să-i aclamăm, sub amenințarea înfometării. Cu țara sfâșiată, cu bunurile furate prin sovromuri atunci, prin CAER acum, cu cei mai buni fii ai țării morți pe front sau deținuți în închisori, sovieticii ne-au vopsit în roșu, înscenând marea mascaradă a poltromeniei comuniste.

Mândri de vilele lor somptuoase, de Mercedesurile confortabile, renegații încearcă să ascundă că în țara românească marea majoritate a caselor se face din chirpici, ca pe vremea dacilor. Pe fețele rupte de nevoie și trudă ale țăranilor, rotofeiul ceaușist nu poate citi necazurile, amarul țării. De fapt, cititul a rămas un os în gât, piedică de netrecut pentru dictator.

Pe plan financiar, potemkinismul face ravagii în punga românului: Dacă i se demolează casa, i se aruncă o brumă de despăgubire de 5000 lei. Pentru a-și construi un apartament trebuie să plătească 180.000 lei, să știe săracul că e la discreția guvernului, că legile nu sunt decât biciuri pentru popor, că jugul e prea greu pentru a-și pune problema că-l poate arunca vreodată.

Când se deschide un ziar, din patru pagini, trei sunt dedicate lingușirii dictatorului, presa românească oferind josnicul aspect al unei profesiuni total aservite, care n'are alt scop decât să mintă, să transforme negrul în alb.

Inscenarea continuă cu manifestări degradante pentru specia umană, regresând evoluția antropoidului către patruped, către câinele din lanț, cu unanimitatea de păreri și voturi (de fapt nicio părere, nicio convingere în afară de cea a aclamării) din Marea Adunare Națională rostruită cu imbecile fețe și palme cu bătături din cauza aplauzelor. E o umilință de neiertat pentru ființa care poartă numele de om, această perpetuă unanimitate, repetatul gest de cățel, scuturându-și sgarda când își vede stăpânul. Nu ne mirăm prea mult: "Cine se aseamănă se adună!" Si unde se întâmplă acest conformism? Acolo, unde originalitatea ideilor, personalitatea omului politic, viziunea creatoare a minților deosebite, credința de nestrămutat în libertate, în independența României ar trebui să primeze, în parlament. Potemkin poate să râdă în hohote: metoda i-a reușit din plin înapoia faldurilor cortinei comuniste.

Moral, creind numai monștrii și ură, material- având o economie falimentară, comunismul este o imensă nereușită, cu sacrificii groaznice și zadarnice ce pun în pericol însăși existența popoarelor. Odinioară, submediocritatea încerca să intre în istorie arzând un templu sau o bibliotecă, acum se încearcă incendiul lumii, se șantajează terorist cu armele trădării, se așează răul în locul binelui, doar, doar, tâmpind mulțimile cu teroarea și persuasiunea, s'ar putea accepta o lume inversă, mergând pe cap.

Pe pozele oficialilor din țară apare zâmbetul bucălat din retușul potemkinist al fotografului, care încearcă să acopere trăsăturile de cruzime, iar -la zile festive- hora dictatorului și a securității, în poze colorate, nu poate camufla tragedia unei Românii ajunsă la cheremul unor aventurieri de mâna a zecea.

Tragicomedia se desfășoară până la absurdul prinderii în frescă a ridicolului integrării ceaușiste între figurile majore ale neamului, alături de Stefan cel Mare și Mihai Viteazul. Hibrida formulare, în scopul justificării urgiei existente, e un sacrilegiu nepermis, concludent prin paranoismul profanator al memoriei martirilor neamului românesc.

Nababii comuniști (să nu uităm că fiul lui Brejnev vâna regulat lei în Africa, fiul lui Ceaușescu și-a făcut studiile în Anglia, cu valută din sudoarea poporului, iar puștiul meu -grav bolnav - nu putea fi tratat la Paris unde avea garanția a doi directori de spital, fără valută, deoarece biurocrația comunistă nu putea să elibereze un pașaport pentru fiul unui neconformist.) In alte cazuri, culmea cinismului, s'a eliberat pașaport după moartea bolnavului. Stearpa spiță, provenită din degenerarea cumplită a lăcomiei de putere, nu crede decât în îmbinarea lipsei de scrupule cu aservirea patriei, ca suport efectiv. Ceilalți trăiesc ca în catacombe, fără opinii, fără orizont, fără conștiință umană și națională, pentru că regimul comunist nu acceptă existența individului decât pe mormântul propriei conștiințe.

Ștefan FILIP

15 MAI 1948

Zahu PANĂ

Comemorăm pentru a doua oară jertfele Generației lui 15 Mai. Ingenunchem pentru mormintele necunoscute, răspândite în întreaga Românie și aprindem sfioși candela pentru cei morți, fără lumânare.

Rememorăm clipele, zilele, anii, petrecuți la Jilava și la Canal, la minele de plumb, în celulele Aiudului, Piteștiului, Gherlei și în bălțile Dunării. Ne înfiorăm mai ales de acea cruntă perioadă din viața, care s'a numit: reeducarea. . .

Foștii deținuți politici! Oameni "marcați" pe viață! Unii mai norocoși, au reușit să scape din țară. Mai bine n'ar fi scăpat!

Recitind unele publicații mai vechi sau mai noi, apărute în Occident (Exilul este o noțiune vagă și improprie pentru cei mai mulți români) n'a existat aproape niciun fost deținut să nu fie atacat de somitățile de mucava, care se vor "gauleiteri", când de mult nu mai sunt decât reziduuri politice. A fost atacat în acest numit exil, Radu Gyr, fără ca respectivii atacatori sătui de "hamburgeri" și whisky, să fi cunoscut cât de cât sângerarea marelui poet. Când D. Bacu a scris Piteștii, a fost forfecat ca la cenzura comunistă. N'a apucat un singur fost deținut să scrie un rând, să nu-i sară în spinare, leoparzii "exilului".

Rezistența românească împotriva comunismului izbucnită spontan sau organizat, nu-și avea valoarea ei, fără "clearance-ul" eunucilor politici care de mult nu mai știu ce este România.

Mi-am dat seama târziu, că pomenirea morților și a luptei de rezistență lezează vanități. Ea rămânea valabilă numai în conexiune cu inițiativa claponului politic. In cinismul său, un "român" din America mi-a spus că cei care au suferit sau au murit n'au făcut altceva decât propriul lor "job", pentru care erau născuți. Sunt oameni care trebuie să moară, pentrucă asta este meseria lor. Să se bage unde-i mai greu până crapă! El, nu! N'are asemenea chemare. El este făcut pentru afaceri. Fiecare cu meseria lui!

Intre opresiunea comunistă și lichelismul politicianist, oricând aș prefera-o pe prima! Organele de reprimare comuniste au arestat, au schingiuit, au ucis brutal și lent, dar nu și-au permis niciodată denigrări de nivelul celei mai elementare lipse de etică, pe care o urcă până la nivelul de dogmă, stafiile din comunitatea românească. In neomenescul din ei, nicio vorbă de ocară nu-i mai poate acoperi. Nu ne rămâne decât imensa jenă că respirăm acelaș aer cu ei.

Nu există o profanare mai mare a sfinților noștri morți, decât pomenirea numelui lor de către cei din teapa celor amintiți mai înainte și pentrucă nu vrem să fim considerați naivi, am [illegible]s cele de mai sus pentru [illegible]mplicați să nu creadă că actele lor nu sunt cunoscute. Dacă ne adresăm la modul general și evităm nume, este pentru dragostea de foaia tipărită.

* * * *

Trăim și ne-a rămas obligația de a spune oamenilor liberi și cinstiți grozăviile prin care a trecut țara captivă după capitularea necondiționată. Pentru ca ele să nu se mai repete! Si pentru a nu se repeta, este nevoie de mărturia și acțiunea noastră a tuturor, în a determina pe cei în stare s'o facă, să înlăture molohul sovietic.

* * * *

15 Mai 1948, a fost pregătit din timp! Listele de suspecți în ordinea periculozității erau de mult închise în "safe-urile" șefilor de siguranță și așteptau doar ordinul de punere în aplicare. După cazul Tămădău, din vara anului 1947, când au fost arestați un grup de conducători al P.N.T, a urmat procesul lui Maniu, care spre stupoarea opiniei publice din România, a dus la condamnarea marelui om politic. Lumea românească, intrase în panică la fel ca după condamnarea lui Corneliu Codreanu în 1938. Atunci, se credea că de teama germanilor Carol nu va îndrăzni să-l condamne pe Codreanu în 1947, se credea că puterile apusene vor acționa în sensul de a salva pe cel *mai consecvent democrat din* România. In 1947 însă ca și în 1938, fiecare din cei doi, și-a urcat singur Golgota. Cei doi oameni politici care au încercat să salveze țara căutând în direcții deosebite alianțe durabile, au fost sacrificați pe însuși presupușii aliați. Este marea tragedia a oamenilor mari din țările mici.

In succesiunea de cascadă a evenimentelor politice din toamna anului 1947, este demis din guvernul de coaliție, G. Tătărescu împreună cu echipa de liberali intrată în B.P.D. condus de comuniști. Abdicarea regelui în penultima zi a anului, a distrus și bruma de speranță pe care românii o mai nutreau în revenirea unor vremi mai bune.

Sub aceste auspicii s'a intrat în anul 1948, an de debut al fricii, al suspiciunii, al teroarei și al neomeniei. O baladă românească din acea vreme spunea:

"Căci cum pleoapa se ridică
vede fiara venetică;
Inger vrea sau demon vrea,
îmi înfig pläseaua-n ea.""

Tineretul național-țărănist și liberal, se așteptau primii la arestări, atât fiind legătura stabilită între acest tineret și organizațiile de rezistență arestate de comuniști anterior: Sumanele negre și Org. T. Foștii ofițeri de rezervă care luptaseră pe frontul din răsărit ca și ofițerii activi deblocați în număr masiv după abdicarea regelui, așteptau să fie ei primii. Consilierii sovietici însă, au optat pentru arestarea în masă a legionarilor, a prietenilor lor, a celor presupuși legionari și în final a suspecților.

Mii de arestați erau complect nevinovați. S'au folosit atunci pe scară largă condamnările pe baza unui stupid articol din Codul Penal "Omisiunea de denunț". Nu este nicio exagerare dacă afirm că pe baza acestui articol putea fi ridicat și condamnat orice cetățean al țării. Când toate hrubele din țară deveniseră neîncăpătoare pentru mulțimea de arestați, cinismul organelor de anchetă s'a oprit la o anumită categorie pe care a tratat-o în mod special: Studenții!

Calitatea de student era o circumstanță atât de agravantă, încât dela început anchetatorul era sigur de condamnare. Au căzut toate regulile de procedură și întreaga anchetă era în funcție de gradul de sadism al anchetatorului. Declarațiile victimelor erau citite de "consilierii N.K.V.D." si se presa asupra arestatului până se obțineau declarațiile dorite.

Poate este bine de amintit aici, spiritul de sacrificiu de care au fost animați arestații. Greu de găsit cazuri în care cineva să fi făcut denunțuri de bunăvoie pentru a se salva. Arestații au acceptat Crucea ce le-a fost hărăzită și nu doreau decât un singur lucru: să reziste ca să spună cât mai puțin. Numărul ulterior de informatori atât în închisori cât și printre cei rămași liberi, se datorește altor circumstanțe care nu trebuiesc totdeauna respinse ad-hoc din cadrul unei analize obiective, care indiferent de concluzie, nu poate aproba faptul.

* * * *

Arestările din 15 Mai, au generat fenomenul cunoscut sub numele de "reeducare", început la Suceava, culminat la Pitești și ramificat ulterior în celelalte închisori. D. Bacu și Gr. Dumitrescu au prezentat un material suficient pentru a fi luat în considerație în dezbaterea "crimelor împotriva umanității", fără ca materialul să fie nici pe departe epuizat. Rămâne în continuare deschisă problema și în funcție de felul cum ea va fi atacată ca și de concursul de care se va bucura din parta oamenilor din lumea liberă, așteptata dreptate va ieși sau nu la lumină. Ceea ce mi se pare semnificativ însă în reducerea dela Pitești, este acea mistică neagră, prin care trebuia să treacă cel ales pentru demascare. Satanizarea individului era urmărită cu o tenacitate ce nu s'a cerut niciodată celor mai fideli membri de partid. Sistemul introdus de sovietici și experimentat la cea mai înalt grad pe studenții din România, nu-și găsește echivalent în niciuna din țările căzute sub comuniști. Experiența Piteștiului este unică dar rezultatele ei i-au făcut pe ruși să le aplice sub o formă sau alta în alte părți ale lumii.

Dela Pitești la Johnestown în Guyana și dela Turcanu la zisul reverend James Jones, ochiul fostului deținut politic din România, trecut prin reeducare, vede acelaș fir roșu, pornit din cancelariile K.G.B.-ului. In această privire de ansamblu - cu rezultatele obținute în timp pot afirma cu modestia cuvenită, superioritatea școlii spirituale românești. Intre eroii acestei imense drame, pe polii Zenit și Nadir, se situează doi cunoscători ai Cuvântului Mântuitorului: Preotul Gh. Calciu din Generația lui 15 Mai, supraviețuitor din Pitești și James Jones, îngerul negru, închinat lui Lucifer.

Orice alt cuvânt este de prisos.

Zahu PANĂ

PRIGOANA DIN 1948

Dionisie STANCU

In perspectiva de azi, la treizeci și unu de ani, după începutul prigoanei comuniste anti-legionare, se pot prinde câteva concluzii limpezi:

(1) Prin arestările din 1948, Mișcarea Legionară și-a legitimat, din nou, în planul istoriei, existența ei românească, participând major și substanțial la rezistența națională, împotriva comunismului marxist.

După uciderea lui Corneliu Codreanu, se acreditase ideia că Mișcarea Legionară ar dispărea din concertul societății și politicii românești, fiind prea legată de personalitatea lui. Prin guvernarea din 1940-1941, Mișcarea Legionară, și-a asigurat continuitatea istorică, în sânul istoriei românești, indiferent de balanța elementelor pozitive sau negative. Rămâne faptul că și-a dovedit valabilitatea românească, cu o existență națională, care nu s'a risipit după dispariția celui ce i-a dat naștere. In 1940, ea a câștigat o bătălie istorică, prin însăși reînvierea ei, la dimensiunile naționale ale unei guvernări.

(2) In timpul prigoanei comuniste, Mișcarea Legionară, și-a consolidat poziția ei ideologică. Caracterul ei românesc, în ideologia promovată, care s'a imprimat tuturor formulelor de rezistență românească, depășindu-se astfel limitele însăși ale Mișcării. Intreaga rezistență românească, sub dictatura comunistă, s'a regăsit în tăriile de spirit ale credințelor și omului legionar, potențând la maximum chiagul existenței românești, într'o unitate de simțire și orientare, cum rar s'a întâlnit în veacurile trecute, în viața poporului român.

(3) Reeducările la care au fost supuși legionarii, prin teroare, sânge și moarte, au dus la lichidarea compleptă a formulei comuniste, în sânul societății românești. Confruntarea între omul legionar și comunist a fost fatală învățăturii comuniste. Când li s'a cerut, legionarilor, să recunoască că au făcut "crime", în trecutul lor, aceștia au refuzat să facă acest lucru, deși li se oferea libertatea. Ei nu puteau să recunoască uciderea în sensul juridic sau banal, în care o făceau comuniștii, căci s'ar fi așezat la nivelul comunist, deși comuniștii erau neîntrecuți în numărul și "ilegalitatea" uciderilor lor. Insă, după ce teologul român, Dumitru Stăniloae, a făcut o prezentare, în care a arătat că, în numele creștinismului, orice ucidere este păcat, legionarii au avut curajul să recunoască acest lucru. Dar, în numele creștinismului, nu al dogmatismului marxist.

Mai mult, au recunoscut uciderea ca un păcat, și și-au asumat răspunderea acestui păcat, deși nu au participat la vreo ucidere. S'au solidarizat cu cei din trecut, mai ales în fervoarea rugăciunilor, prin care cereau îndurarea Cerului pentru sufletele celor ce au săvârșit păcatul. Căci știau că, cei morți, fuseseră conștienți de păcatul lor, pe care l-au făcut în spirit de sacrificiu.

Este aici o dimensiune teologică, creștină, a existenței, la care numai legionarii s'au putut ridica, prin educația lor.

(4) Spiritul legionar a ieșit biruitor, din temnițele comuniste, într'o unitate sufletească unică, pe care puțini, în lumea contemporană, sunt în stare să o priceapă.

Dar, această unitate închegată există. Pe ea se vor întemeia toate biruințele viitoare, căci a fost clădită prin sânge, moarte, suferință, puritate și credință într'un ideal creștin, cu adevărat românesc.

Dionisie STANCU

Independența cui?

Urmare din pag. 6

Văzând situația din ce în ce mai grea din țară și trecând dincolo de spectacolul oferit credulității occidentale, suntem obligați să ne întrebăm: cine beneficiază de așa numita "politică" de independență "națională"? Este mai liberă națiunea română? Poate ea să-și exercite dreptul de control asupra gestiunii Statului, sau să influențeze luarea deciziilor care-i organizează viața? Este cetățeanul mai liber în gândurile și mișcările lui?

Cât de mare ar trebui să fie reaua credință a acelua care ar răspunde afirmativ la aceste întrebări! Si atunci ce sens poate căpăta așa numita politică "curajoasă" sau "abilă" a lui Ceaușescu, pe cine servește ea și cărui interes răspunde?

Dacă în decursul istoriei sale, poporul român a acceptat de atâtea ori sacrificii, a făcut-o ca să rămână liber, adică să trăiască la el acasă, după gândul și nevoile lui, să creadă în Dumnezeul strămoșilor săi și să iubească frumosul după criterii ce-i sunt proprii.

Ne-am înfruntat cu turcii ca să ne apărăm viața, am respins dominația rusească pentru a nu ne pierde identitatea.

Poziția geo-politică a României ne-a fundat politica externă pe grija constantă de apărare a dreptului nostru de a rămâne noi înșine, de a ne apăra personalitatea în ceea ce are ea specific și creator.

In 1877 mica Românie nu s'a declarat independentă pentru ca Regele Carol să se plimbe în caleașcă cu Regina Angliei și după aceea să se lase aclamat în țară ca cel mai mare erou al epocii. Dimpotrivă, beneficiul libertății câștigate în afară, a revenit poporului român care și-a dat după voința sa propriile sale instituții, acelea care i-au permis prodigioasa dezvoltare de mai târziu și marea Unire Națională.

Libertatea României înseamnă înainte de toate libertatea românilor și nu altfel.

Dimpotrivă, politica lui Ceaușescu nu prevestește un început de eliberare internă și nu aduce poporului descătușarea de care are nevoie. Ea nu îndulcește regimul stalinist din țară, nu ușurează apăsarea ideologică, nu încearcă să reducă presiunea economică asupra oamenilor și nici să oprească transformarea lor în roboți fără inițiativă.

Secretarul General al P.C.R. nu numai că nu are asemenea intenții, dar dimpotrivă consideră că este bine să urmeze linia dreaptă a ortodoxiei comuniste, cu toate consecințele ce decurg din ea și în primul rînd cu oprimarea și exploatarea maselor.

Atunci nu vedem cum poate fi numită "independentă", politica unui regim care în totalitatea lui nu servește poporul român.

Radu CÂMPEANU

"....NU-I TEMNIȚĂ SĂ NE'NSPĂIMÂNTE...."

DIN VOLUMUL ÎN PREGĂTIRE "POEZII DIN ÎNCHISORI"

GÂNDURI DE CELULĂ

Poate mâine Doamne, poate mâine,
vor cădea zăvoarele la uși,
n'or mai fi coșmarele cu ruși
și nici viața mizeră de. . câine. .

Valea Piersicilor n'o să'nalțe
sumbre prohodiri de cucuvele
și-o veni tiptil lângă zăbrele
luna, de conduri să se descalțe. . .

Contabilitatea zemei, e enormă
că ne-au calculat în luni sfârșitul;
azi la grefă, cel cu socititul,
pe cei împușcați, i-a scos din normă. . .

Fie-Ti Doamne, mare slava
-și mă'nchin cu mult temei -
c'ai dat vrăbii la Jilava
și la Gherla porumbei!

Gândesc, privind cu jale-adâncă
la toate câte ies din țară:
"Nu tot ce zboară se mănâncă,
dar tot ce se mănâncă,. .zboară!"

PĂDUREA

Aici a putrezit, aproape goală,
pădurea mea cu oseminte sloi,
ca să renască pâlpâind apoi
din flăcări verzi de-amiază vegetală.

Aici, pământul s'a'mbătat cu leșuri
ca de-o mireasmă grasă de ulei
și-a hibernat lângă bătrânii mei
torcând în sine, pe'ntuneric, preșuri.

Acum, din râvna contorsionată
a rădăcinii cu'nțeles amar,
se-agită brațe tremurând avar
să prindă'n palme păsările roată.

Iar trunchiurile-așteaptă an de an să
li se'nfioare frunza de frumos,
când doamna lună va sosi pe jos
cu gesturi stranii de femeie'ntransă.

DE ZIUA LOR, DE ZIUA NOASTRĂ

(popenirea morților fără cruci din închisoarea Aiud)

Poarta cerului a rămas surdă la bătaie.
poarta cerului nu s'a deschis. . .
și lacrimile s'au întors spre pământ
ploaie de pietre.

hora mormintelor, sub țărână, a amuțit,
hora mormintelor nu se aude. . .
și lacrimile s'au întors din pământ
ploaie de sare, deapururi întunecată
de râsul strigoilor.

râsul strigoilor nu vrea să moară.

au poposit pe locul unde trebuia sa fie crucea
dar pietrele nu s'au schimbat în semn.
petalele florilor n'au venit să umbrească
așteptarea.
florile se tem de locurile blestemate.

peste morminte
a căzut pomenirea ca o piatră de moară. . . .

alaiul ce s'a pornit spre seară
era cântecul necântat
litania nespusă
pomelnicul nepomenit.
pentru parastas
s'a invitat singur
corbul singuratec.

dar n'a putut să cânte aleluia
pentrucă îngerii au asvârlit în el
cu lumină.

numai voi ați putut vedea
din orbitele goale
cum noaptea a deschis porțile cerului
când au plecat înapoi spre casă
lacrimile.

Noi nu murisem încă. . . . .
Noi eram pe drumul fără sfârșit.

PASĂREA NEMIGRATOARE

Măiastră și fără pereche,
statornica pasăre nemigratoare
învie din vechea-i cenușă - mai veche
decât flacăra sa născătoare.

Si'n zbor peste frunțile noastre
scrie pe cer, tremurând ca o undă,
o țară cu margini albastre,
ireal de rotundă.

MEȘTERUL MANOLE

Am dezgropat din adânc
de sub vocile pietrii și vocile humii
cele șapte minuni ale lumii.
Mi-am zis:
Lucra-voi din ele templul meu vis.

Am luat cărămidă
de unde Dumnezeu refuza să-mi deschidă.
Culori salvate de la înec
pe unde Dumnezeu mă oprise să trec.
Dimensiuni spre înalt și în lung
de unde Dumnezeu mă oprea să ajung.

Vremuri fără sensuri și ducă,
iar eu ctitoream o nălucă.
Eram Meșter Manole, nu știu,
mi s'a cerut să mă zidesc de viu.

Vai mie,
pe umerii mei a căzut stihie!
Mușcăturile zidului, iatagane,
mă prefac în coloane
și nu mai știu în ce mă preschimb,
într'un sfinx, într'un nimb?
Cum de'ndur poverile crunte,
când sufletul trece în starea-i de munte?

De mult nu mai știu unde sunt,
zidit într'un templu ? Zidit în cuvânt ?

O, meștere, meștere,
m'am zidit în dureroasa lui creștere !

PENTRU TOT CE-AM LĂSAT

Intr'o zi, am plecat din cetate.
Mi-a spus cineva nevăzut:
-Pentru tot ce-ai lăsat te vei bate,
ia cu tine un arc și un scut.

Am pus trei săgeți la'ndemână
jurând pe-un caiet cu peceți.
Dar când fu să le'ncerc am căzut într'o rână
și-am greșit câteșitrele săgeți.

Intâia, pe-aproape, s'a frânt de-o ulucă,
a doua, departe, s'a'nfipt într'o stea.
Pe-a treia mi-a smuls-o din arc o nălucă
și-a întors-o spre inima mea.

De-atunci, între apele singurătății,
am rămas împietrit într'un singur temei.
-Trecătorule, du-te și spune cetății
c'am căzut supunându-mă legilor ei. . .

BISERICA CREȘTINĂ

ȘAPTE CUVINTE CĂTRE TINERI

Pr. Prof. Gh. CALCIU

CUVÂNTUL CEL DE AL ȘAPTELEA CĂTRE TINERI

IERTAREA

Motto: "De aceea îți zic: Iertate sunt păcatele ei cele multe, căci mult a iubit" (Lc. VII, 47)

Când am început aceste "cuvinte", tinere prieten, la primul din cele șapte, nici nu te cunoșteam. Stiam despre tine că exiști, că aspiri spre ceva pe care lumea nu ți-l putea da și te-am chemat ca pe fratele meu necunoscut să-ți arăt o cale nouă pe care să pășești. Ti-am vorbit despre Hristos și despre Biserica Lui, despre un cer și un pământ nou, despre moarte și înviere și, mai presus, despre iubirea lui Iisus pentru tine. Dar acum îți spun frate nu așa cum spun semenului meu și te iubesc nu cu o iubire abstractă și care își caută obiectul, ci cu iubirea care a găsit, fiindcă te cunosc și ești în inima mea așa cum și eu sunt în inima ta. Căci dacă ai venit aici să mă asculți de mai multe ori, ai făcut-o pentru că ai auzit glasul lui Iisus, glasul acesta irezistibil care te-a trezit din amorțeala ta materială și din letargia ateistă în care zăceai. Ai auzit când Iisus ți-a spus:

"Vino la Mine"! Si când te-ai întors la El ți-a pus inel în degetul tău și încălțăminte nouă în picioarele tale și pe umeri haina cea mai bună (Cf.Lc.XV,22).

Fiindcă veneai rănit și însângerat. Erai oprimat de tot ceea ce învățasești despre zeificarea materiei și de toate interdicțiile ridicate de fetișul ateismului în fața căutărilor tale. Inaintea ochilor tăi, orbi până atunci, s'a aprins o lumină mai ademenitoare decât orice cântec de sirenă a lumii. Si ai lăsat departe, în urma ta, țara de secetă a necredinței și "roșcovele" pe care le mâncaseși până atunci (cf.Lc.XV,16). Ai uitat de dascălii tăi care îți spuneau că aceasta este singura ta hrană și că fără ea vei muri. Si ai auzit atunci cuvântul lui Iisus care îți spunea: "Nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu" (Mt. IV,4).

Prietene, când ai ajuns să te hrănești cu Cuvântul lui Dumnezeu? Si totuși, asta faci. Pentru acest Cuvânt ai renunțat la odihna ta, la pacea ta comodă, ai înfruntat obstacole și interdicții și ai venit aici să te hrănești cu Cuvântul lui Hristos. Cinste ție, prietene! Dumnezeu îți va da Cuvântul Său și Harul și ți-l va da din belșug. Pentru că este scris: "Oricine cere primește, cel ce caută află și celui ce bate i se va deschide" (Mt. VII,8). Pentru această cerere a ta stăruitoare, curajosul meu prieten, Iisus te va răsplăti. Fiindcă ai avut curajul să lupți cu o obișnuință și cu o inerție care te făcuseră prizonierul lor; fiindcă ai avut curajul să rupi barajul interdicțiilor pe care ți le-a ridicat, ca pe un prag de netrecut, ideologia materialistă, care a crezut că postulatele autoritare nu au nevoie de demonstrație și că autoritatea suplinește credința; fiindcă ai avut curajul ca, odată ieșit de sub servitutea acestor doctrine, să mergi spre ceea ce ți se contura în față ca o înviere tangibilă. Si cu cât ai înaintat, cu atât ai înțeles mai bine că această iubire infinită și crucificată strălucea pentru tine, omule unic și irepetabil, așa cum te-am mai numit cândva. Pentru acest curaj al tău ai primit iertarea. Nu simți oare în tine duhul acesta al liniștei care s'a instalat în sufletul tău, siguranța cu care pășești pe noul drum al ascultării lui Hristos? Este Harul lui Dumnezeu care vine la tine. Mai întâi, acest Har te vizitează rar. Atunci când, rugându-te, vei simți un fior de o clipă trecându-ți prin inimă ca o bucurie neștiută și inefabilă, atunci când, îngenunchiat fiind, vei simți o duioșie inexplicabilă în suflet și o nevoie imperioasă de a plânge, să știi că te vizitează Harul. Stăruiește, prietene, și Harul va veni mai des, tot mai des, până te va locui permanent. Atunci vei cunoaște starea de Har continuă și pacea interioară a cărei sursă este iertarea acordată de Hristos și care se preface într'o bucurie spirituală care va radia invizibil prin toți porii ființei tale. Si vei cunoaște fericirea de a fi iertat și de a ierta. Fiindcă viața noastră este dură atâta vreme cât cerul și pământul nostru este materia, iar duhul nostru este orb, câtă vreme ateismul este religia noastră. Si dacă există totuși ceva care te salvează, prietene, chiar în perioada chemării tale la Hristos, înainte ca sufletul tău să fi fost inundat de lumina credinței, aceasta este bucuria de a ierta și de a fi iertat.

"La vie en commun est dure. Il faut savoir se faire pardonner" (Viața în comun este dură. Trebuie să știi să te faci iertat). Nu numai să ierți, ceea ce ți-ar putea oferi satisfacția orgolioasă a bunătății, ci să știi să te poți face iertat, ceea ce este echivalentul absolut al umilinței.

Imi amintesc că ți-am vorbit despre Iisus și despre Biserica Lui ca despre o instituție sfântă, ca despre o realitate spirituală pe pragul căreia te afli de mult. Dar abia acum ai reușit să rupi zecile de fire invizibile ale unor concepții care te trăgeau înapoi. Ti-am vorbit despre bisericile presărate pe pământul acestei țări pe care o călcăm cu picioarele vesele sau îndurerate și ți-am arătat că am rezistat prin veacuri de umilință și de slavă prin credința noastră unică și ortodoxă care ne-a legat de strămoși și de urmași cu o legătură indestructibilă. Că dragostea de pământ și legătura de sânge și de limbă s'au exprimat în istoria vie, adevărată, prin bisericile ridicate de voevozi și pârcălabi, literă de piatră pe care vremea nu o poate șterge. Iar dacă acum vedem o biserică dărâmată pentru a se ridica o cârciumă în locul ei spunem "Nu"! cu toată durerea sufletului nostru împotriva celor care cred că dărâmând biserici și interzicând în școli, în presă și în inimi Cuvântul lui Dumnezeu, L-au și desființat pe Cel prin a Cărui milă trăim și durăm.

Acestea sunt lucrurile pe care ți le-am spus, prietenul meu tânăr, și multe asemenea și toate din cuvintele lui Hristos. Si pentru aceasta m'au urât frații mei și ție ți s'a interzis să vii să mă asculți, ție, care însetai după Cuvântul lui Dumnezeu și care voiai să știi dacă ești condamnat total, sau ai fost ales de cineva pentru un destin mai înalt, pentru înviere. Ti s'au închis porțile și ți s'au ridicat în față ziduri de opreliște. Tie, care scriai în una din scrisorile tale - căci orice scrisoare de la unul din voi vă exprimă pe toți - despre căutarea voastră a ceea ce transcende materia și imanentul zeificat astăzi, toată nădejdea voastră de a găsi calea adevărului și toată bucuria de a-l fi întrezărit pe Cel Care este Adevărul, Calea și Viața.

Imi scriai cu câteva zile în urmă: "Ce bucurie să auzi vorbindu-se despre Dumnezeu și despre o lume, alta decât a materiei, dela o catedră laică și de către un profesor laic. Era ca un vis în care nu puteam crede. Si să înțelegi că omul acela laic era iluminat de un duh de credință pe care ni-l făcea cunoscut nu numai prin cuvinte, ci și prin lumina care iradia din ființa lui. De aceea, aproape că vă invidiez pe voi teologii că știți și cunoașteți și trăiți ceea ce noi nu cunoaștem și nu știm, dar spre care întreaga noastră ființă aspiră.

Sau tu, tinere, profesor de 33 ani, care spuneai: "Mi-am petrecut anii aceștia în învățământ scoțând cu "bâta" elevii din biserici. Acum însă am înțeles ce-i aducea acolo și de ce reveneau la biserică, iertându-mă. Inteleg acum că dacă voi, niște copii din anul întâi de Seminar, credeți atât de tare și știți atâtea lucruri despre adâncurile ființei umane și despre o lume pe care eu am interzis-o elevilor mei, eu trebuie să cred mai mult decât voi".

Nu ne amintesc oare aceste cuvinte de convertirea lui Pavel de pe drumul Damascului? Căci dacă admitem cu Albert Camus că fiecare om trece măcar odată prin Muntele Măslinilor, tot așa trebuie să admitem că fiecare dintre noi experimentează odată drumul Damascului, când glasul, lui Iisus răsună și pentru noi: "Saule, Saule, de ce mă prigonești?. . . Greu îți este să lovești cu piciorul în țepușă" (F.Z.IX, 46)

Nimeni nu este scutit de suferință. Dacă suferim, suferința să ne fie întru Hristos, dacă iertăm, să iertăm pentru Hristos. Dar adevărul să ne stea în față totdeauna. "Adevărul înaintea păcii", cum îmi spunea un student de la Politehnică, audient al celor "șapte cuvinte către tineri". Si înțelegem prin pace, nu pacea lui Hristos de la Ioan XIV, 27, nici spațiul dintre două războaie cum o definea Titulescu ci acea comoditate sufletească și materială pentru care călcăm în picioare principiile și dreptatea, acea stare de toleranță care ne ajută să ne culcăm în fiecare seară cu un compromis în inimă, pentru ca, în ziua următoare să ne trezim cu un compromis nou sub pernă.

Si acum vă voi citi declarația unui student de la teologie, în legătură cu cele "șapte cuvinte". Pentru că s'au luat astfel de declarații scrise la Institutul Teologic, forțându-se mâna și conștiința. Se știe ce înseamnă o declarație scrisă, ce sursă de teamă și teroare dezlănțuie ea, mai ales când nu se obține pe calea persuasiunii, așa cum s'a întâmplat în câteva cazuri. Din numărul declarațiilor date am ales una, pentru că este mai limpede, nu mai dreaptă, pentru că toate sunt la fel de drepte.

". . . declar că în ziua de Miercuri, 12 Aprilie, a.c., la orele 21, am audiat cel de "Al șaselea cuvânt către tineri" rostit de părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa în pridvorul Bisericii Radu-Vodă din București. De asemenea am mai audiat și al treilea, și al patrulea și al cincilea "cuvânt", dar în alte condiții. . . Declar că am întâlnit la ultima, precum și la celelalte predici ale sale, foarte mulți studenți de la Institutul Teologic, doctoranzi în teologie, studenți de la alte facultăți, persoane pe care nu le mai văzusem niciodată și foarte mulți elevi seminariști. Atmosfera din biserică a fost totdeauna impresionantă și am trăit în mod real clipe de înălțare sufletească și de reculegere. In privința conținutului predicilor, mă declar întru totul de acord cu ideile expuse de părintele profesor care nu face decât să privească realist și lucid problemele care se cer privite astfel, respectând strict învățăturile Bisericii Ortodoxe......".

Oare trebuie să mai adaog ceva? Decât omagiul meu la acest curaj al studentului și al vostru, al tuturor, care călcând peste instinctul de conservare, ați pus adevărul înaintea păcii și ați venit aici; sau poate bucuria pe care mi-au făcut-o și celelalte declarații scrise și verbale, ca și prezența voastră în această biserică. Sau poate, în sfârșit, umilința mea că sunteți buni și-L iubiți pe Iisus mai mult decât mine, căci, fără să fiți slujitorii Lui, nu ați pregetat să sacrificați comoditatea voastră pentru a veni să vă exprimați dragostea pentru Hristos.

Să ne rugăm pentru toți frații noștri care ne iubesc, sau care ne urăsc pe noi, care ne-au făcut bine și rău, care ne-au iertat sau nu ne-au iertat. Toate să iertăm tuturor.

Voi încheia, prietene tânăr, acest ultim "cuvânt" către tine cu o spicuire din "Cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur" care se citește în noaptea Invierii în toate bisericile ortodoxe, căci vin Paștile, Ziua Invierii și bucuria noastră a tuturor.

Atunci veți afla că Hristos a înviat și că noi toți vom învia. Când spun că veți afla înțeleg că inima și sufletul vostru vor descoperi această certitudine a învierii care era de mult în noi și în virtutea căreia sunteți aici.

". . . De a lucrat cineva din ceasul întâi, să-și primească astăzi plata cea dreaptă; de a venit cineva în ceasul al treilea, mulțumit să prăznuiască; de a ajuns cineva după ceasul al șaselea, să nu se îndoiască nicidecum, căci cu nimic nu va fi păgubit; de a întârziat cineva până în ceasul al nouălea, să se apropie nicidecum îndoindu-se; de a ajuns cineva în ceasul al unsprezecelea, să nu se teamă din pricina întârzierii, căci darnic fiind stăpânul primește pe cel din urmă ca pe cel dintâi, odihnește pe cel din al unsprezecelea ceas ca și pe cel care a lucrat din ceasul întâi. . .

Pentru aceasta intrați toți întru bucuria Domnului vostru; și cei dintâi, ca și cei din urmă luați plata. . .

Inviat-a Hristos și îngerii se bucură.
Inviat-a Hristos și viața stăpânește.
Inviat-a Hristos și nici un mort nu mai este în groapă".

V'am citit aceste rânduri ca să le știți.

V'am citit acest cuvânt fiindcă vine săptămâna patimilor în fața căreia tot glasul amuțește. V'am citit acestea ca să aflați că dacă, în zilele, care urmează, vom trăi în duh și în carne calvarul lui Iisus, pe culmea Golgotei ne așteaptă iertarea și învierea.

V'am citit aceste adevăruri ca să vă amintiți că neamul acesta românesc urcă de veacuri Golgota istoriei refăcând neîncetat în spirit drumul lui Iisus și anticipând în credință această înviere pe care tu, prietenul meu, fratele nostru al tuturor i-o aduci ca pe o făclie în care arde inima ta.

Pr. Prof. Gh. Calciu- Dumitreasa

Rostită în Biserica Radu-Vodă la 19 Aprilie 1978, în cea de a șasea Miercuri a Postului Mare.

ARESTAREA PREOTULUI CALCIU

Preotul Profesor GHEORGHE CALCIU, în vârstă de 50 de ani, a fost suspendat încă din luna Mai 1978, din postul de profesor de limba franceză și Noul Testament la Seminarul Teologic din Capitală. Istoria sa este destul de dureroasă:

In 1948, pe când era student la medicină în anul III, a fost azvârlit în închisoare, de unde a ieșit după 16 ani, cu prilejul grațierilor din 1964 din România. Cele îndurate de el în cele mai teribile închisori din România: Pitești (specializată în a-i transforma pe tinerii studenți în automate), Jilava, Gherla etc. l-au făcut să fie martorul ocular al celui mai negru capitol din istoria poporului român. El este unul dintre puținii care a supraviețuit regimului de exterminare ce i-a fost aplicat vreme de peste un deceniu și jumătate.

Ajuns în așa-zisa libertate, a studiat filologia (specialitatea franceză și română), pe care a absolvit-o cu nota maximă, fiind astfel repartizat profesor de franceză în capitală. In paralel cu exercitarea profesiunii didactice, a început să studieze teologia, după absolvirea căreia a devenit profesor de Franceză și Noul Testament la Seminarul teologic din București și, în același timp, preot. In această calitate a desfășurat o activitate didactică și sacerdotală care l-au făcut în scurt timp foarte apreciat și iubit. Ceea ce a determinat o reacție contrară din partea conducerii bisericești și a Departamentului Cultelor.

După ce a fost suspendat din postul de profesor, în luna August i s'a desfăcut contractul de muncă, devenind astfel și el șomer, pentru vina de a fi protestat în predici împotriva demolării unor biserici monumente istorice, împotriva sălbaticei propagande ateiste, impotriva tratamentului inadecvat la care sunt supuși tinerii teologi ce doresc să devină preoți, împotriva golirii mănăstirilor de monahi, împotriva discriminărilor din pricina apartenenței la vreo confesiune religioasă.

Azvârlit "la marginea societății, expus tuturor abuzurilor, denigrărilor si atacurilor", cum însuși o spune în mesajul său din 17 Octombrie 1978 adresat "Comitetului intelectualilor pentru o Europă a libertății" (C.I.E.L.), preotul Calciu a văzut făcând corp comun în jurul său un grup de credincioși constituit într'un Comitet pentru ocrotirea sa. Acest comitet a adresat în această vară trei apeluri patriarhului Iustinian, șeful Bisericii Ortodoxe Române, care n'au fost auzite, sau cărora li s'a răspuns numai prin acțiuni ostile ale Bisericii și organelor de represiune.

Din cele semnalate în cele trei memorii și din mesajele preotului Gheorghe Calciu adresate la 17 Octombrie Sanctității sale Papa Ioan Paul II și C.I.E.L.-ului, rezultă că acest atât de încercat creștin și cleric, se află în primejdia de a fi arestat sau azvârlit într'un azil psihiatric.

"Comitetul de credincioși și credincioase, constituit pentru ocrotirea părintelui Gheorghe Calciu" anunță:

Părintele profesor Gheorghe Calciu Dumitreasa din București str. Ghirlandei nr 9, bloc 14, scara 3, etaj 2, apart. 91, în vârstă de 52 de ani, a fost arestat Sâmbătă, 10 Martie. El are la activ 16 ani petrecuți în închisorile staliniste române până în 1964.

Arestarea lui survine la 10 luni de la suspendarea sa de către Arhiepiscopia Bucureștilor din funcția de profesor la Seminarul teologic Radu Vodă din București. In aceste ultime luni Sfinția Sa a fost necontenit ținta amenințărilor telefonice și personale, a fost permanent urmărit a avut telefonul pus sub ascultare.

In cursul lunii Februarie a fost declanșată în România o anchetă de anvergură națională constând în interogarea foștilor deținuți politici din România. O seamă de persoane au fost anchetate vreme de o săptămână. Intrebările sunt cele clasice: ce prieteni ți-ai făcut de la ieșirea din temniță, ce se discută printre cunoscuții tăi? Dacă soția, copii, rudele, vecinii prietenii, colegii de serviciu știu că ați fost închis? Persoana părintelui Calciu a constituit obiectul interogării anumitor foști deținuți politici din capitală cărora li s'a spus că i se pregătește un proces.

In ultimele 8 luni Comitetul nostru a adresat trei memorii Patriarhului Justin Moisescu al României și unul d-lui Nicolae Ceaușescu pentru repunerea în drepturi a Părintelui Gheorghe Calciu. Arestarea lui ne consternează și ne adresăm pe această cale Consiliului Ecumenic al Bisericilor, Papei Ion Paul al II-lea, Președintelui Carter, Congresului Statelor Unite, Comisiei pentru Drepturile Omului, Amnesty International, Președintelui Giscard d'Estaing, Excelenței Sale Cogan, Primatul Bisericeii Anglicane, Patriarhului Constantinopolului, Reginei Angliei și tuturor oamenilor de bună voință pentru a interveni urgent pe lângă autoritățile române în vederea eliberării Părintelui Gheorghe Calciu.

București, 16 Martie 1979

MEMORIUL UNOR ELEVI DELA SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX, BUCUREȘTI

Preafericite Părinte Patriarh,

Fiecare dintre noi, îndreptându-ne spre Seminar, venim către el cu venerație și respect. Nădăjduim să aflăm aici un liman al dreptății în această lume strâmbă, al iubirii în această lume plină de ură, o țară a virtuților, lume, a nerăutății, a înaltei vieți duhovnicești.

Cu atât mai încrezători venim, cu cât mulți creștini, vorbind despre școala noastră, o numesc cu frumoasele cuvinte "Sfântul Seminar."

Credința noastră nestrămutată, dragostea noastră pentru preoție și Seminar se însoțesc cu cele mai frumoase și tari simțiri ce-și află loc în sufletul unui tânăr. La această vârstă a idealurilor, simți că ești în stare să înfrunți o lume întreagă, și în parte chiar să o și birui.

Contrar așteptărilor noastre însă, am fost deziluzionați încă din primele zile de viață din Seminar, care se desfășoară sub directa supraveghere a părintelui Arhimandrit Veniamin Micle. Părintele Micle a venit ca director al Seminarului Teologic din București dela Seminarul Teologic din Mofleni, unde funcționase ca profesor. Din discuțiile care le-am avut cu unii elevi de la acest Seminar, ne-am dat seama ce ușurare a fost pentru ei și pentru profesori plecarea lui de acolo. Toți îl prezentau ca pe un om corupt, imoral, abuziv și dornic să parvină la scaunul episcopal prin orice fel de mijloace. Noi înșine suntem acum martorii acestor trăsături de caracter care îl opun oricărei virtuți spirituale și oricărei vieți duhovnicești.

Preacuviosul Arhimandrit Veniamin Micle nu știe ce este iubirea, nici respectul omului. Pentru el, elevul este un simplu obiect care trebuie manevrat fără menajamente și fără angajare spirituală.

In relațiile cu profesorii are absolut aceleași maniere, pe care noi le deducem din modul în care se exprimă atunci când ne aduce la cunoștință vreuna din măsurile luate în mod absolut de la el: "Am dat ordin domnilor profesori", sau "am dispus pentru domnii profesori", etc.

Autoritarismul lui merge atât de departe încât pur și simplu desființează pe ceilalți profesori și funcțiile lor educative, limitându-i doar la funcția administrativă.

Continuare in pag. 25

COMITETUL "ADEVĂRUL DESPRE ROMÂNIA" NEW YORK

PROTEST

D-sale Domnului
Cyrus R. Vance
Secretar de Stat
Washington, D.C.

6 Aprilie 1979

Domnule Secretar de Stat,

La 28 și 29 Aprilie, Episcopia Ortodoxă Română din America își va sărbători a cincizecea aniversare printr'un banchet festiv și o Sfântă Liturghie Ierarhică la Catedrala Ortodoxă Română Sf. Gheorghe, 18405 West Nine Road, Southfield, Michigan.

Până la al doilea război mondial, Episcopia făcea parte din Patriarhia Bisericii Ortodoxe din România. Această legătură a fost însă curmată prin hotărârea unanimă a membrilor parohiilor atunci când Biserica Ortodoxă din România a încăput pe mâna regimului comunist.

Dând greș în repetatele sale încercări de a pune stăpânire pe Episcopia Ortodoxă Română din America, regimul comunist dela București a înlocuit atacurile frontale cu tactici de infiltrare. In acest scop, a fost înființată așa zisa "Episcopie Misionară". Ajutorul Financiar, călătorii fără plată în România, oratorie patriotică și trimiterea la "Episcopia Misionară" a unor preoți "de încredere" --iată câteva din mijloacele întrebuințate de strategii Patriarhiei din București.

A cincizecea aniversare a episcopiei noastre a fost privită la București ca o binevenită ocazie de a induce în eroare opinia publică americană prin crearea impresiei că religia și bisericile se bucură de deplină libertate sub regimul comunist din România. A mai fost privită această aniversare ca un bun prilej pentru a da un nou avânt activității subversive a "misionarilor", activitate dusă mai cu seamă prin infiltrarea așezămintelor religioase ale Americanilor de origine română.

Văzând că nici Patriarhia din București, nici "Episcopia Misionară" nu primiseră invitații să ia parte la festivitățile de aniversare, autoritațile din București au anunțat luna trecută, printr'un trimis special în Statele Unite, că Patriarhul Justin Moisescu va vizita America. Printr'o ciudată "coincidență", evenimentele principale ale vizitei aveau să aibă loc în regiunea Detroit și încă la data (28 și 29 Aprilie) pe care Episcopia noastră o alesese încă din Decembrie 1978.

De pe timpul când vizitase America în calitatea de Mitropolit al Moldovei, Justin Moisescu fusese poreclit "oaspele nepoftit" fiindcă își făcea drum cu coatele la festivități la care nu fusese invitat. Mulți se așteaptă ca Justin și anturajul său să-și facă apariția la festivitățile organizate de Episcopia noastră așa cum, de altfel, au mai făcut în America și au încercat să facă, fără succes, la Paris.

Cele ce preced sunt aduse la cunoștința Dvs, Domnule Secretar de Stat, pentru motive binecuvântate:

Vizita Patriarhului român urmează să aibă loc la puțin timp după deslănțuirea unor brutale acțiuni represive de către Patriarhia din București, în complicitate cu organele partidului comunist și ale Securității. Ne gândim, mai presus de toate, la Părintele Profesor Gheorghe Calciu-Dumitreasa, un adevărat sfânt și un predicator, teolog și învățător neîntrecut. Calciu a zăcut 16 ani în închisoare (1949-1964) pentrucă a manifestat împotriva regimului, Tânăr student în medicină când a fost arestat, Calciu a trecut, după eliberare, la studii teologice și a ajuns curând cel mai iubit și admirat predicator al tinerei generații. A fost arestat pentru a doua oară fără a fi caterisit în prealabil la 10 Martie 1979, sub acuzarea de a fi rezistat ordinului Patriarhiei care-l somase în mai multe rânduri să nu mai rostească predici necenzurate și politicește "de nepermis". Precum se arată în rapoartele anexate, Părintele Profesor Calciu nu este în momentul de față singurul păstor sufletesc ortodox sau protestant, în stare de arest.

Vă scriem, Domnule Secretar de Stat, ca să vă punem o întrebare:

Este oare drept și cinstit să se permită Patriarhului Justin Moisescu să viziteze America, și să continue aci nefasta sa lucrare, în timp ce preoți ai Bisericii Ortodoxe din România, dintre cei mai bravi și cei aproape de sfințenie, zac în închisoare și sunt probabil torturați de către complicii lui Moisescu--Securitatea?

Noi credem că o atitudine dârză, indicând că Patriarhul Moisescu nu este binevenit în America și o declarație suspendând valabilitatea vizei sale americane câtă vreme preoții arestați nu sunt puși în libertate--ar demonstra, spre onoarea Americii și binele celor chinuiți în România, că drepturile omului au fost și rămân o preocupare centrală a Statelor Unite.

In speranța că veți da curs favorabil întâmpinării noastre care oglindește de altfel simțămintele a mii de cetățeni Americani de orgine română, rămânem,

Ai Domniei Voastre sinceri,

Profesor Brutus COSTE

Pr.Paroh Florian GALDAU

CAPITOLUL 4

TESTAMENTUL DIN MORGĂ

MOTTO:

Am jurat în fața altarului lui Dumnezeu dușmănie veșnică oricărui fel de tiranie asupra spiritului oamenilor''.

(Thomas Jefferson)

Remus RADINA

Pe la începutul lunei Martie, majoritatea Românilor au fost trimiși la lucru fără escortă. Mai rămăseseră numai zece tineri care mergeau cu escortă. U.D.B. spunea:

- Dacă nu va fugi nimeni, vom ridica și escorta acestor tineri!

Făcând această afirmație perfidă, U.-D.B. era convinsă că nici un Român nu va încerca să fugă, pentru a nu periclita situația celor zece ostateci. Dar nu era suficient că lucram sub escortă, pe noi ne puneau și la muncile cele mai grele. Din această cauză am hotărît să declarăm greva lucrului. Se pare, însă, că U.D.B. a prins de veste.

Inainte de a începe greva, într'una din zile când făceam săpături de pământ, U-D.B-istul Petrovici, un tânăr foarte înapoiat, cu o privire care parcă împungea și care ura mult pe Români, m'a ridicat din mijlocul tinerilor și mi-a spus să mergem la baracă. El stătea cu pistolul mitralieră în spatele meu. Pe la mijlocul drumului, din senin, a început să mă lovească puternic cu țeava pistolului mitralieră în coloana vertebrală. Loviturile de fier pe vertebre provoacă dureri insuportabile. In acel moment a apărut un fost prizonier german, care lucra acum cu contract la mină. In mod evident, pentru a-l împiedica pe Petrovici să mă mai lovească, Germanul i-a strigat că nu are voie să stea aproape de cel escortat. Petrovici a rămas la o distanță mai mare de mine, încetând să mă lovească.

Ajunși la baracă, m'a predat comandantului gărzii, spunându-i că ''am vrut să fug''. Comandantul nu părea surprins. Inscenarea era grosolană și ea a revoltat pe toți Românii, care au înțeles că U.D.B. îmi plătea o poliță mai veche.

Durerile mari de coloana vertebrală nu mi-au permis să mai ies la lucru. După câteva zile, trei tineri, Ion Pârvulescu, Dan Căpșuneanu și cu mine am fost ridicați și îmbarcați în tren. Pe drum ne-am înțeles ca imediat ce vom ajunge la destinație să declarăm greva *foamei, în semn de protest împotriva tra*tamentului inuman la care fuseserăm supuși.

Ajunși în orașul Tuzla, am fost conduși la U.D.B., unde ne-au despărțit și ne-au repartizat în celule cu Jugoslavii. Conform înțelegerii, eu am declarat imediat greva foamei. Colegii jugoslavi au fost foarte impresionați. Ei nu mai văzuseră o astfel de grevă și în fiecare zi când se trezeau se întrebau cu voce tare dacă mai trăiesc.

In celula mea se afla și un tânăr învățător jugoslav, Dedici, care mi-a spus:

- Remus, faci greva foamei în fața unor oameni de o cruzime rară! Securitatea lui Tito nu cunoaște mila!

După cinci zile de grevă, unul dintre Jugoslavi m'a rugat să vin repede la ușă. Sprijinit de Dedici, am mers la ușă, de unde, printr'o crăpătură, Jugoslavul mi-a arătat că Dan Căpșuneanu primea mâncarea. Atunci am încetat greva foamei, prima din viața mea, care a fost și o grevă a setei, fiindcă timp de cinci zile nu am băut nici un strop de apă.

In această perioadă de tăcere și meditație am adoptat ca maximă esențială a vieții mele un citat din Thomas Jefferson: ''Am jurat în fața altarului lui Dumnezeu dușmănie vișnică oricărei fel de tiranie asupră spiritului oamenilor.''

Greva foamei marcase tocmai un protest împotriva tiraniei. Jugoslavii din celula mea erau oameni foarte prietenoși. Cu învățătorul Dedici m'am împrietenit mai mult. Fiindcă fusesem pedagog la Scoala normală de învățători, i-am vorbit despre Pestalozii și despre luminosul său exemplu. Apoi i-am citat faimosul epitaf, cu mișcătorul său final: ''. . . Om, creștin, cetățean. Totul pentru alții, pentru sine nimic. Binecuvântat numele lui!''

I-am amintit de Leibniz care credea că o educare temeinică a tineretului ar putea schimba fața lumii. Dar pentru aceasta ar fi nevoie de mai mulți 'Pestalozzi.''

De niște ''creștini adevărați'', era de părere musulmanul Dedici.

In celulă am mai luat și lecții de limba sârbo-croată, de la Dedici și de la Kubinek Alois, fost șef de gară în Croația, care era foarte timorat.

Pe data de 10 Mai 1949, împreună cu Pârvulescu și Căpșuneanu am fost transferat la Zrenidnin, în Voievodina, unde fuseseră aduși și Românii din Banovici. Lagărul fusese înființat de Germani, pentru prizonierii jugoslavi. Sub stratul de var alb, se mai putea citi și acum faimoasa lozincă ''Wir zimmern eine neue Welt.'' (Noi construim o lume nouă). Si aceasta era tot un fel de revoluție mondială.

Apoi Jugoslavii au închis aici pe prizonierii germani, iar acum pe refugiații Români și Unguri.

Cruzimea U.D.B.-ei s'a făcut simțită și în acest lagăr. La începutul anului 1949 a fost ucis aici căpitanul de marină Negoescu, pentru tentativă de evadare.

La scurt timp după sosirea mea în lagăr, toți Românii au fost îmbarcați în trenuri și duși pe frontiera româno-jugoslavă, pentru a fi extrădați. Nu știu datorită cărui fapt am fost luați de lângă frontieră și aduși înapoi în lagăr. Aceste manevre întrețineau o stare permanentă de nesiguranță și tensiune. Toți ne simțeam uniliți.

Prin luna Iunie, mai mulți Români și Unguri din lagăr am fost duși la munci agricole în comuna Cnicianin, lângă Titel, la confluența Tisei cu Dunărea. Populația acestei comune era de origine etnică germană și ne spunea că jugoslavii, din răzbunare, omorîseră pe toți bărbații din comună și acum nu mai avea cine să lucreze pământul. Noi lucram în condiții foarte grele și mulți aveau afecțiuni intestinale. Din cauza recentei tentative a U.D.B. de a ne extrăda, am luat hotărîrea să încerc o evadare pentru a merge la ambasada americană din Belgrad și a discuta problema refugiaților.

Sansele de reușită erau foarte mici.

Intr'o zi foarte caldă de Iunie, ne aflam la prășitul porumbului. La ora prânzului, am fost adunați toți la un loc și s'a format un cordon de securitate în jurul nostru. Prin porumbul înalt de aproximativ 70 de cm., târîș, am ieșit din cordon și m'am îndreptat spre desele canale de irigație, care începeau la câteva sute de metri de noi. In aceste canale mă puteam ascunde perfect, și mă puteam îndepărta fără a fi observat. Mai aveam numai 20 de metri până la primul canal, când am auzit glasuri agitate, în urma mea. U.D.B.-iștii, cu armele în mâini, veneau în goană spre mine. Au început să mă lovească cu furie. Unul m'a lovit cu patul armei în cap. Altul m'a lovit peste mușchiul mâinii drepte cu atâta putere, încât a țâșnit sângele. Loviturile curgeau ca ploaia. Apoi m'au legat cu mâinile la spate și m'au dus la locul unde se servea masa. Comandantul gărzii a scos pistolul și mi l-a pus, demonstrativ, în frunte. M'au urcat într'o căruță. In momentul când a pornit căruța, un U.D.B.-ist a luat un bulgăr mare și mi l-a aruncat cu putere în spate. Pe drum, cămașa a căzut peste mâinile legate, rămânând jumătate gol.

Emeile și copiii din comună mă priveau, speriați, ca pe un condamnat la moarte dus la ghilotină. Pe față și pe corp eram murdar de moroi și de sânge. Ajuns la școala unde eram cazați, toți U.-D.B.-iștii au început să mă lovească. Unul s'a repezit cu niște cuie mari să-mi scoată ochii. Altul a început să mă înjure și să mă lovească, spunându-mi că mi-am bătut joc de 1.700.000 de jertfe ale Jugoslaviei din cel de-al doilea război mondial. De parcă eu eram vinovat că Jugoslavii, pe lângă faptul că au luptat cu Germanii, s'au omorît și între ei! Cetnicii, comuniștii și ustașii se omorîseră unii pe alții, fără milă.

După cum spunea P.P. Negulescu, în ''Destinul omenirii'', ''ura ideilor mușcă mai rău decât ura naționalităților''.

Imediat am fost transferat în lagărul de la Zrenianin. Acolo am fost prezentat lui Fortunici, comandantul lagărului, care vorbea românește. Fortunici ne mărturisise că în timpul ocupației germane, partizanii lui Tito treceau în Banatul românesc, unde Românii îi ascundeau și le dădeau mâncare. Fortunici cu o privire plină de ură, m'a întrebat:

- Ai fost ofițer de marină?

- Nu, de cavalerie!, i-am răspuns.

- Aici îți vor rămâne oasele, în cimitirul din Zrenianin, lângă căpitanul Negoescu!

Fortunici a dat dispoziție să fiu închis în ''bunker''. Mi-au legat mâinile la spate, cu cătușele. Apoi m'au dus lângă bunker și un U.D.B.-ist, cu o lovitură puternică, m'a prăvălit pe scara de beton. Doamna Timofte, care a văzut scena, a scos un țipăt de groază. (Mă întreb dacă același țipăt l-a scos doamna Timofte și în momentul când a fost asasinată de U.D.B.)

Bunkerul era un beci de beton, construit de Germani, cu opt carcere tot de beton, înalte de aproximativ 1 m., fără acoperiș. Intrai în carceră pe deasupra, apoi te legau cu mâinile la spate, să nu poți ieși. In carceră nu te puteai nici așeza, fiindcă jos era un strat de urină și fecale.

In noaptea aceea am așteptat sub o tensiune maximă să fiu omorît. Bunkerul era așezat între două garduri de sârmă ghimpată, unde era zonă interzisă și unde te puteau ușor omorî. Aci fusese omorît și căpitanul Negoescu, în aceleași împrejurări. Din cauza așteptării morții, nu mai simțeam durerile pricinuite de loviturile primite. Dar s'a întâmplat un nou eveniment: în bunker au fost aduși noaptea câțiva Unguri, care provocaseră un scandal. Acum, când eram mai mulți în bunker, știam că e mai greu să mă omoare. A doua zi ne-au scos pe toți din bunker. Românii s'au bucurat mult că nu am fost asasinat. Auziseră dela un prieten că intenționasem să merg la ambasada americană din Belgrad. Toți așteptau o salvare de undeva. Românii mi-au spus că un Ungur a atras atenția gărzii, când am evadat. Probabil, el mă văzuse din momentul plecării.

Peste câteva zile, împreună cu alți zece Români am fost transferat la U.D.B. din Vârșeț, lângă frontiera românească, cu scopul vădit de a fi extrădat. Aici era un regim alimentar de exterminare. Dimineața o apă colorată cu zahăr ars se numea ceai. La prânz și seara, invariabil, primeam o lingură de arpacaș fiert în apă, fără pic de legume, grăsime sau sare. Jugoslavii afirmau că nu au sare, iar Românii nu le mai dau. La prânz mai primeam și 100 grame de pâine sau turtoi.

Pentru a servi această ''Mâncare'', eram scoși în curte, de trei ori pe zi.. Apa cu arpacaș ni se servea în cutii de conserve, fără linguri, și deși era foarte fierbinte, nu ne lăsau decât 2-3 minute să o sorbim. Aveam de ales între a ne frige buzele, gura și stomacul sau a nu bea nimic.

Am văzut Români și Jugoslavi din Banatul sârbesc cărora după trei luni de astfel de regim alimentar li se mișcau dinții ca mărgelele.

Nu voi uita niciodată pe Drăgan, un țăran din Banat, care, de foame își înghițea unghiile!

Românii erau supuși la torturi diabolice. Unui Român din Marcovăț i-au legat mâinile la spate, astfel încât coatele se alipiseră între ele. Apoi a fost dus în carceră, în beciul U.D.B. După două ore, omul a avut senzația că i se desface toracele.

In celula mea a fost adus un ofițer jugoslav, adversar al lui Tito. A fost legat cu mâinile la spate și obligat să stea toată noaptea aplecat deasupra hârdăului cu fecale descoperit.

Pe un alt ofițer jugoslav, tot adversar al lui Tito, îl torturau în fiecare noapte, apoi îl duceau desbrăcat într'un beci rece și puneau un câine să-l fugărească. Intr'o noapte acest ofițer s'a spânzurat în celulă, cu cureaua lui Victor Hărdălău, din Orăștie, fost student la Facultatea de drept.

Naum Neagoe, din Cetate, județul Dolj, fost asistent la Facultatea de agronomie din Cluj, îmi povestea că și în țară se întrebuințau acum astfel de metode. La siguranță el fusese fugărit de câini. La Constanța, l-au introdus noaptea într'un sac, au legat sacul la gură și l-au aruncat în mare, lăsându-l aproape să se înece. El făcuse parte din Partidul Național-Liberal.

Pe data de 30 August 1949, am fost dus la frontiera româno- jugoslavă, împreună cu alți zece Români, printre care trei femei și o fetiță. Spre ziuă ne-au înșirat pe frontieră, ne-au pus puștile mitralieră în spate și ne-au spus să trecem în România. Ne-au mai spus că dacă vreunul se va întoarce în Jugoslavia, va fi împușcat. M'am închinat și am pornit spre fontieră.

Continuare în numărul viitor

Mama

In casa dela margine de sat
Strângându-ți suferințele'n năframă,
Când am plecat în lume te-am lăsat
Cu ochii uzi și vorba stinsă, Mamă...

Te mângâiai cu anii mei senini
Cu primăvara plină de lumină,
Si fiul tău departe prin streini
A hoinărit mereu, fără hodină !

Si de-o fi scris
Ca sub poveri departe să mă pierd,
Din lumi de vis
Voi coborî ades să te desmierd;
Si'n seri târzii, cu vântul cel pribeag
Mă voiu opri ca să te strig din prag.

Azi, mamă, îmi apare în ungher
Făptura ta și mâna ta m'alintă,
E drumul greu prin lume și e ger
S'au învățat și zările să mintă...

Dar mamă, pribegiile ce dor
Azi le topesc sub amintirea ta,
Eu port în suflet greul tuturor
Pe tine'n gând te voiu purta !

Gheorghe DELAVRANI

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

RESOURCE GUIDE

Romanian Americans in Lake County, Indiana: An Ethnic Heritage Curriculum Project

by Mary Leuca

Introduction by Dr. Peter John Georgeoff General Editor

PURDUE UNIVERSITY Department of Education

Sunt extrem de puține cărți cu referințe la prezența și activitatea românilor în Statele Unite. Pe lângă aceasta însă, și puținele ce au apărut până acum, sunt incomplete. Aceasta desigur, din lipsa de material informativ-documentar.

Iată însă o carte unică în felul ei. O carte care se ocupă de românii dintr'o singură regiune, adică județul Lake din Statul Indiana - USA. Realizarea și publicarea ei, a fost posibilă, ceea ce este demn de remarcat, unui fond pus la dispoziție de către guvernul Statelor Unite, prin departamentul de educație al Universității PURDUE din Lafayette.

Meritul acestei valoroase lucrări, se datorește Dnei Prof. Mary Leuca și rămâne un document al prezenței și contribuției românilor la viața socială, culturală și industrială din județul Lake. Ea va fi bine venită pentru cei ce cândva vor încerca să scrie o istorie a românilor din Statele Unite.

Pe lângă această carte, s'a imprimat concomitent, o placă de patefon cu cântecele cele mai populare printre românii din regiune, cântate nu de profesioniști ci de chiar cei ce le cântă încă la diferite serbări, mese și întruniri. Aceasta, tot ca document. Pe urmă, a fost realizat un film în culori cu cele mai populare dansuri rromânești din regiune, explicate în limba engleză de Dna. Leucă și s'a tipărit un manual cu instrucțiile necesare, pentru cei ce vor să le învețe și la fel un film cu instantanee din viața românilor din regiune, ca: nunți, botezuri, înmormântări, sființiri de biserici, case culturale, etc., cu explicații pe bandă magnetofonică.

Tinem să subliniem că aceste realizări au ca obiect familiarizarea tineretului american cu contribuția minorităților la viața americană.

Sunt desigur și unele lipsuri în această carte, ce nădăjduim vor fi completate la o nouă ediție. Astfel, credem noi, s'a insistat prea puțin asupra vieții românești din regiune de după cel de al doilea război mondial, când, noii imigranți, integrându-se coloniilor respective, și-au dat aportul lor.

Cu toate acestea, pe scurt, putem afirma că s'a realizat ceva cu adevărat valoros. Dna. Leucă, a salvat dela pieire un mare număr de documente ce vor putea sta în viitor la dispoziția cercetătorilor de mâine ai vieții minorităților din USA, fapt pentru care, i se cuvine laude și aprecieri.

Nicolae NOVAC

"TESTAMENTUL DIN MORGĂ" — Remus RADINA —

Invierea din Morgă

De șase decenii, Apusul așteaptă evoluția sistemului sovietic spre "învierea (marxistă) a firii sociale". In 1958, el crede că vede un nou pas spre acest țel: libertatea cooperativă a colhozului! Faptele arată contrariul: Partidul întărește mereu monopolul ideologiei sale. Buletinul Critic al Cărții Franceze constată: "Dl Nacu propune o interpretare destul de îndepărtată de cea care a fost formulată în general de presa din Apus" (Nov. 1958).

Sociologul G. Friedman adoptă această interpretare, impusă de fapte. Dar refuză necredința mea în eficacitatea "educării țăranului sovietic de către Partid. Dl Nacu nu crede în acțiunea invincibilă a acestei condiționări, ci mai degrabă în Veșnicul țăran" (Sept. 1959). Dar aceleași fapte arată: sistemul sovietic este învins. Nu doar de țărani sau alte categorii sociale. Ci de scânteia veșniciei din fiecare om. Fără lumina acestei scântei, lumea se zbate în mrejile condiționării marxiste. Chiar cei care combat marxismul fără să-l cunoască.

Surprins, D. Bacu îmi scrie despre manuscrisul 'Pitești': "Cei care-l solicitaseră s'au arătat destul de rezervați, pentru simplul motiv că cuprinde unele lucruri destul de tari" (1-8-1959). Nu toți. 'E tot ce-am citit mai îngrozitor în viața mea", îi scrie P. Vălimăreanu, gata să-l publice. Respectând fondul, mai îmi scrie Bacu, "ai libertatea să modifici forma și tonul expunerii" (18-2-1960). Vor mai trece ani până ce 'Pitești" va apare, în română și engleză. Versiunea franceză își așteaptă încă vremea. Nu din cauza formei, ci a fondului: Teama de scânteia veșniciei. Dar nimeni n'o poate stinge. Nici crestinii! Lumea e în flăcări!

La 28 Octombrie 1978, Remus Radina îmi dă un exemplar din manuscrisul: "Testamentul din Morgă". A doua zi se întorcea în țară. In "Cuvânt Inainte" e scris: 'Mulțumesc tuturor celor care vor ajuta la publicarea acestei mărturii. Fiind vorda de o mărturie, îi rog să nu schimbe nici un cuvânt, pentru a nu răni adevărul". Radina știe ce-l așteaptă în țară. Si cei ce au consimțit să fie numiți în testamentul lui. Dar toți au o mângâiere: Speranța că le vom auzi chemarea. Speranța că le vom răspunde. Speranța că vom lupta, împreună, pentru același crez.

Din crimele bestialității din 'Pitești", Radina nu subliniază decât una: "studenții au fost constrânși prin torturi inimaginabile să bea urină și să mănânce fecale" (TdM, p86). Titlul "Testamentul din Morgă" simbolizează perversiunea cuvintelor cheie: Pentru Larousse, morga e "locul unde sunt depuse cadavrele a căror identitate n'a fost stabilită". Pentru marxism, morga devine locul unde ființe dragi, personalități cunoscute, sunt schimbate în cadavre de nerecunoscut: "martirii de la Gherla trecuseră prin morga în care mă aflam acum. Tânărul țăran moț Onac a fost omorât de Goiciu. Dar a fost închis la morgă înainte de moarte" (p.150).

'Pitești" nu exclude speranța: "omul are în el anumite forțe interioare pe care nu i le poate distruge nimeni și nici el însusi". Iar "aceste forțe din el mărturisesc pe Cel care l'a creat" (p.200). Mărturia lor învinge noaptea istoriei. Din morga de la Gherla, lumina Invierii spintecă bezna veacului nostru. Si hrănește crezul din celula 13 de la Jilava: 'Dumnezeu și democrația!" (TdM, p.61). El luminează întrebări mai adânci decât cele din generația lui Dostoievschi. Ele despică, din temelii, disperarea legalității criminale: Care Dumnezeu? Care democrație? Răspunsul unește, spre cer, toate făcliile vieții: In speranța legalității liberatoare:

"Omul nu-și va putea găsi salvarea decât în împlinirea poruncilor lui Isus Cristos: "Să iubești pe *Domnul, Dumnezeul tău*, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău si cu toată puterea ta" și "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși" (TdM, pp. 150-151). Aici întrebările zguduie, tot din temelii, toate Bisericile, din Răsărit și Apus: Care Domn? Isus, doar Fiul lui Dumnezeu? Cristos, doar Fiul Omului? Sau Isus Cristos, Mijlocitorul care-i unește într'o prietenie? Răspunsul duce spre Biserica tuturor neamurilor: Biserica adevăratei credințe (ortodoxie). A credinței pentru toți (catolică). Si Biserica liberei credințe (protestantă): Biserica Veșnicei Prietenii.

Intrebări și răspunsuri se întâlnesc în propunerile neamului de-acasă, pentru dialogul cu neamul din bäjenie. Nu propuneri nescrise, șoptite de ambasadorii partidului. Ci propuneri scrise cu sângele celor pironiți pe Crucea Golgotei Românești. Suntem de-acum pe forul simfoniei române. Cei de-acasă ne trimit lumina Invierii. Pentru binele lor și-al copiilor noștri. Pentru noi și neamurile din Apus. Să nu ajungem ca studenții din 'Pitești": Să nu mâncăm fecale, deși am vrea să murim de foame. Să nu bem urină, deși am vrea să crăpăm de sete. Cei de-acasă ne luminează calea libertății. Să mergem pe ea. Refuzând-o, ne facem complicii călăilor. Numai legalitatea simfoniei crestine e liberatoare. S'o căutăm împreună.

Demostene NACU

PENTRU IUBITORII DE ISTORIE ROMÂNEASCĂ

E în afară de orice îndoială că cele două lucrări ale Dlui Mircea Petru, "Rolul istoric al Domnitorului Carol I și al sfetnicilor săi în Războiul de Independență" și 'Războiul de Independență în creația lui Nicolae Grigorescu și a altor artiști contemporani", prezentate vizual și audio-vizual, se clasează între frumoasele realizări românești din Exil.

Importanța primordială a lor constă în faptul că, prezintă istoria românească așa cum a fost. Spre deosebire de prezentările istoricilor comuniști din țară, care falsifică și ajustează istoria românească în asa fel, ca ea să corespundă tezelor istorice rusești sau mistificărilor patronate de Partidul comunist român.

Dl Mircea Petru nu este un istoric. Dânsul privește istoria națională ca orice bun român din generațiile Neamului, și în plus, și ca fost ofițer activ, educat în cultul Patriei și marilor ei făuritori. Numai așa ne putem explica interesul, inima și timpul, puse de Dl Petru în splendida lucrare a dânsului care a apărut recent.

Textele celor două albume, cuprind -fiecare- câte 80 de paragrafe, în care sunt însăilate cronologic-succint și clar- capitolele și faptele istorice care au dus la Independența Românească dela 1877.

Prezentarea audio - vizuală cuprinde, deasemenea, un set de 80 de diapozitive, corespunzătoare paragrafelor din albume. Privind la diapozitive și ascultând în același timp explicațiile sincronizate pe bandă magnetică, avem în fața ochilor un fel de film istoric al Războiului de Independență.

Lucrarea Dlui Mircea Petru este foarte interesantă atât ca realizare cât și ca prezentare. Ea ne transpune într'o epocă glorioasă de pilduitoare istorie românească. Un lucru de care, mai cu seamă în zilele de azi, avem mare nevoie.

Recomandăm această lucrare din toată inima, tuturor iubitorilor de Istorie românească.

E.B.

UN DICȚIONAR ETIMOLOGIC ROMÂN

Recent am citit într'o publicație a Universității din Mannheim, Uni Report Nr. 7 din 19 Dec. 1978, despre un colocviu româno-german pe tema lucrărilor în vederea publicării unui dicționar etimologic român, lucrări conduse de Prof. Dr. Ruprecht Rohr de la catedra de romanistică din cadrul Universității Mannheim. Prof. Rohr nu lucrează singur. E ajutat de Prof. Johannes Hubschmid de la Universitatea din Heidelberg, specialist în componente preromanice ale limbilor romanice din spațiul balcanic precum și de slaviștii Universității din Mannheim, profesorii Laegreid și Matesic. La această lucrare conlucrează și Institutul de balcanologie din cadrul Universității Libere din Berlin. Dicționarul va cuprinde 5 volume care cu ale sale 600 de pagini urmează să apară în întregime în următorii 10 ani.

Lucrarea a început în anul 1972 fiind, până în 1976, sprijinită de "Deutsche Forschungsgemeinschaft". Dela această dată cercetările se fac "din forțe proprii" după expresia Prof. Rohr.

Cele 20.000 de cuvinte românesti sunt cercetate din punct de vedere al originii, primei apariții în limbă și alte probleme ale istoriei cuvântului respectiv, al semnificației etc.

Colocviul amintit a avut loc între 26 și 28 Octombrie 1978 și a avut ca temă 'Istoria limbii române -Cercetări etimologice". Ca oaspeți din România au participat Prof. Al. Graur, Prof. Boris Cazacu și Prof. Dr. Vasile Arvinte dela Universitatea din Iași. Cu această ocazie s'a convenit ca întâlnirile de studiu între specialiștii români și germani să aibă loc anual alternativ, la București și Mannheim.

Socotim că ar fi cazul unei participări și a cadrelor de lingviști și romaniști români din exil.

Dr. A.A.B.

Urmare din numărul precedent

12

Simulând o durere de cap şi o indispoziţie, Olguţa s'a retras în camera ei, s'a aruncat pe pat şi a început să plângă. O durea nespus de mult umilinţa aceasta. Şi se simţea atât de nenorocită...

Şi-a revenit însă repede. În mintea ei, incolţise răzbunarea. Îşi adusese aminte că Cernea lăsase deschisă uşa camerii sale, atunci când a plecat cu ei. Deschise uşor saltarul noptierei şi cu mâna ei albă, scoase revolverul, se uită la el pipăindu-l cu privirile, deschise apoi uşa camerei, privi odată dealungul coridorului, apoi cu mişcări neobişnuite se strecură în camera lui Cernea unde căzu obosită, răsuflând din greu, peste aşternutul răscolit al patului, cu revolverul alături.

Se simţea atât de bine aci în camera lui, atât de fericită. În sufletul ei începeau să se reaprindă candelabrele vieţii.

Şi iarăşi un nor de întuneric apăsător şi ucigaş a depărtat-o de visele ei dragi.

Ce căuta oare aci în camera şi patul lui Nelu? Se întrebase de atâtea ori, fără să poată răspunde.

Venise fără nici un gând. Adică nu. Venise cu un gând negru. Venise să împlinească ceva.

În sufletul ei, lupta era mare. Ştia acum ce rost avea prezenţa ei în camera aceasta. Intimitatea camerei lui Nelu, o dezarmase însă. Şedea de atâta timp lungită în patul lui, cu privirile pierdute pe albul tavanului, ascultând glasurile mereu schimbate, mereu altele ale conştiinţei ei.

În definitiv, ce avea ea cu Nelu? Cu ce drept putea să curme ea zilele bărbatului acestuia? Şi pe ce motiv? Pentrucă o părăsise fără nici o vorbă în copilărie, când dragostea era încă o joacă? Pentrucă o considera soţia fratelui său de şcoală şi suferinţi?...

Îşi dădu seama de ridicolul situaţiei în care se găsea şi dădu să se ridice.

Uşa a scârţâit însă încet, liniştitor, paralizându-i mişcarea. Mâna ei albă a pipăit aşternutul, crispându-se pe revolverul rece şi respingător.

Ionel Cernea s'a uitat năuc la ea, neştiind ce să creadă.

Olguţa, soţia fratelui său, era aci, în camera lui, în patul lui, întinsă fără pic de pudoare?...

A privit câtva timp tăcut, piciorul ce se arcuia frumos şi ademenitor în goliciunea lui de deasupra genunchiului ei mic şi gingaş, simţind cum sângele începe să-i fiarbă în vine. Şi-a urcat apoi încet şi lacom privirile pe trupul întins al Olguţei, despuind-o. I-a întâlnit apoi privirile ei chemătoare.

Potirul trupului ei tânăr îl aştepta, oferindu-se cu atâta simplitate, îl chema spre pat, spre întunericul poftei.

Şi ca sub puterea unei hipnoze, s'a apropiat, s'a aşezat pe marginea patului fără grai şi mâinile lui au poposit pe sânii rotunzi ai Olguţei.

Ea şedea tăcută, supusă, umilită, cu ochi închişi, în timp ce el îi savura avid formele. Aştepta mereu începutul sfârşitului şi trupul şi-l simţea cuprins şi cufundat în beznă.

Şi buzele ei, au îngânat în neştire:

— ..Hai... isprăveşte...

Izbit ca de puterea unui ciocan, Ionel Cernea s'a trezit în faţa trupului gol al Olguţei. S'a ridicat depe marginea patului cu imaginea fratelui înainte

— Ioane...

Şi a dat buzna pe uşe afară.

În urma lui, Olguţa s'a regăsit goală, într'un pat străin, umilită.

A fost pentru prima oară când Olguţa se găsea goală în patul şi aşternutul altuia, afară de bărbatul său.

13

Sania înainta încet şi lin în clinchetul suav al clopoţeilor. Oraşul troenit, rămăsese de mult în urmă. Deoparte şi de alta a drumului, brazii înălbiţi, stăteau de veghe. Şi erau atât de frumoşi brazii în noul lor vestmânt... Şi pământul... Şi cerul...

În sufletul lui Cernea coborîse împăcarea sublimă a logodnei lui cu natura. Totuşi, nu era dumerit ce căutase femeia aceasta pe care o avea la dreapta, în camera şi aşternutul lui. Intenţionase oare cu tot dinadinsul să-l ademenească, să-l fure prieteniei şi dragostei mari pe care o purta lui Dragu? Sau... cine ştie... Poate că Olguţa voise să-şi satisfacă un simplu capriciu, înşelându-şi bărbatul cu însuşi prietenul lui.

Zâmbi însă gândului că învinsese ispita, descătuşându-se de tot ceia ce este omenesc.

Panait, care şedea pe scăunia de dinaintea lui, îi observă zâmbetul şi nu se putu stăpâni să nu-l întrebe:

— Hei... Cernea... prin ce lumi vei fi plutind oare? Sau... zâmbeşti poate brazilor acestora.. sau amintirilor...

— Tuturor, şi nimănui, Vardarule. E drept că mă gândeam la ceva... Să vă spun... Am călătorit aseară dela Timişoara, cu o doamnă din oraşul acesta. La început, când am intrat în compartiment, mi-a părut cunoscută. Şi m'am sbătut cu gândul unde o mai întâlnisem pe femeia aceasta.

La despărţire, mi-a dat să-i semnez un autograf pe „Chemări". Îmi plăcea foarte mult — Olguţa, mă iartă că vorbesc aşa.

Am înlănţuit-o şi am adus-o la piept când trenul s'a oprit în staţie. Dar uşa s'a deschis brusc şi a apărut cineva, un domn, bine îmbrăcat. Pe urmă, ne-am despărţit.

— Zici că era din oraşul nostru?

— Da... Zicea că o cheamă Magdalena Mācrineanu.

Aurel D. BUGARIU

DRAGOSTE ALBĂ

ROMAN

Toţi trei, şi Vardaru şi Olga şi Dragu, începură să râdă cu poftă. Nici prin gând nu le-a putut trece aseară când o întâlniseră pe Neli descinzând din automobilul care o aducea dela gară, că putuse să-i tragă o farsă aşa de mare lui Nelu. Ea le spusese doar atât că îl întâlnise în tren, că el n'o recunoscuse şi că va locui la hotel „Paradis" îndemnat de ea.

Cernea se uită pe rând la toţi şi nu înţelegea nimic. Dece-i apucase oare râsul pe toţi deodată?

— Ce râdeţi... Ce râzi Vardarule?...

— Păi... cum să nu râd dragă?... Zi... Magdalena Măcrineanu?...

— Ei, ce-i cu Magdalena Măcrineanu?

— În oraşul acesta, nu există o asemenea femeie.

— Cum nu există?

— Bine... Pentru că nu există.

Tăcu. Ce mai putea să spună. Era înşelat, umilit. O femeie. O femeie care-şi bătuse joc de el. De Ionel Cernea... Era poate o răzbunare. Era... Dar cine ştie ce era...

Şi sania s'a întors din drumul ei, luând-o înapoi spre urbe.

Înserarea cobora în clinchetul clopoţeilor, iar în depărtare, oraşul îşi aprindea luminile.

— Nu ţi se pare Cernea că seara asta e o pagină superbă de roman?

Cernea n'a răspuns.

O tristeţe nelămurită pusese stăpânire din nou pe sufletul său. Zadarnic încerca să o înlăture, căci ea revenea mai hidoasă, mai înspăimântătoare.

Singur nu-şi putea da seama ce se petrece cu el. Era oare îndrăgostit de femeia aceia care-l mințise, care îşi bătuse joc de el?

Sau, poate nostalgia amintirilor şi locurilor pe care le revedea după atâţia ani, îi aruncase în suflet umbre de melancolie.

Când s'au dat jos din sanie în faţa hotelului-restaurant, Olguţa s'a apropiat de el şi i-a şoptit cu glasul răguşit.

— Ştii cine a fost femeia aceia?... Neli!...

El a făcut ochii mari, privind-o năucit.

Nu! Nu se poate...

Şi totuşi... Faţa aceia. Ochii... Părul...

Cum de n'o recunoscuse oare?

Nu bănuise nimic, atunci când îi spusese că ea l-a recunoscut după felul de a vorbi, indentificându-l cu eroii romanelor sale? Se putea oare lucrul acesta?

Cât de întunecat la minte şi cât de zăpăcit fusese, Dumnezeule... Dumnezeule...

Plecase de aci într'o toamnă ca să-şi caute norocul aiurea. Şi la găsit. Totuşi, dragostea lui albă din oraşul adolescenţei, îl urmărea deapururi.

S'a reîntors sub hipnoza *chemărilor* sufletului său, şi-a regăsit-o azi, pierdută. A purtat în suflet zece ani, acelaş freamăt şi a ascultat mereu acelaş cântec virgin, fără să se plictisească. Ba, dimpotrivă, ori de câte ori îl auzea, îl dorea mai mult.

Şi acum, iată strunele sfărâmate şi cântecul amuţit dintr'o dată.

Dece-şi vânduse Neli sufletul?...

Au intrat în tumultul vesel şi nepăsător al protipendadei orăviţene, ce-şi petrecea ziua naşterii Isusului Hristos în sala spaţioasă a restaurantului „Paradis" şi s'au aşezat la aceiaş masă, rezervată pentru Dragu, Vardaru, Mareş, Olguţa şi Veronica.

Paharele cu ţuică dulce şi caldă au început să le desmorţească mădularele şi să aducă voia bună în mijlocul lor. Râdeau de glumele lui Vardaru, cu feţele pline şi roşii...

Cu privirile pierdute, Mareş se apropie la braţ cu Veronica de masa lor, nedumerit.

Îi vedea cuprinşi de o beţie extaziantă şi nu înţelegea dece! Se putea oare ca ei să nu ştie nimic, să nu fi auzit nimic? Tocmai ei, prietenii nedespărţiţi ai Nelei?... Era imposibil... Imposibil... Totuşi, expresia feţelor lor, nu trăda nimic.

Şi deodată-l cuprinsese revolta.

Oamenii aceştia, indiferenţi şi năuciţi, nu ştiau nimic. Nu! Nu ştiau nimic...

— Vardarule... Dragule... Ce Dumnezeu e cu voi?... Unde a-ţi fost toată ziua?... Nu ştiţi nimic?...

— Ce, că te-ai logodit tu cu Veronica?... Sau ce?... Altă năzbâtie de a ta?...

El dădu negativ din cap, dureros, apoi abia putu îngâna.

— Neli... s'a împuşcat.

— Eşti nebun mă? Cine?... Neli?...

— Da!... Neli... Doamna Neli Gornea! Şi-a sburat creerii cu câteva ore mai înainte... Cică ar fi văzut-o în tren bărbatu-su, îmbrăţişată cu cineva...

Ionel Cernea se ridică dela masă, galben ca un mort, cu privirile pierdute'n gol, cu capul puţin ridicat şi ţeapăn.

...Chemările... Magdalena Măcrineanu...

Oraşul adolescenţei... Neli...

Ce vis urât!... Dumnezeule... Ce vis urât...

Plecă încet ca o fantomă, cu capul gol, cu faţa de mumie şi trupul înţepenit.

Şi'n timp ce păşea rar şi apăsat pe strada lungă şi pustie a oraşului adolescenţei sale, se gândi că undeva, într'o carte a lui John Galsworthy, o eroină a sa, spunea:

„Dragoste, fereşte-te pe departe din drumul meu, să nu mă întâlnesc cu tine"...

...Şi fulgii mari, ca bucăţile de vată din pomul copilăriei, cădeau în pâlpâiri uşoare, peste oraşul adolescenţei... peste dragostea lui albă... peste el...

ORAVIŢA, 21.XII.1938. — 15.II.1939.

★ ★ ★ ★

MIŞCAREA DE IDEI ÎN ROMÂNIA LA SFÂRŞITUL SECOLULUI XX

Chronographus Anonimus

Arheologul și istoricul Constantin Daicoviciu, și-a împărțit toată viața, când la dreapta când la stânga, între două uri, una concretă, alta abstractă: ura împotriva lui Pârvan, și ura împotriva creștinismului. Pe Pârvan l-a ponegrit de câte ori îi venea la gură și i-a atribuit o enormitate: că ar fi declarat pe Geto-Daci. . . monoteiști. Pârvan însă, în GETICA, spune fără niciun echivoc: Geto-Dacii au fost henoteiști, ceea ce este altceva.

In afară de acest "dada", științificuman, Daicoviciu tatăl a mai lăsat și un fiu, Hadrian. Acesta, și el, tot "demonstrează" de unul singur că nu este adevărat ceea ce nu pretinde nimeni, și-i trage mai departe cu "Dacii nu au fost monoteiști". Dar "demonstrația" aceasta nu este decât un fel de clișă, în care Hadrian Daicoviciu, fie din diverse lipsuri, fie din pietate filială, se înămolește din cap până'n picioare. Si o tot ia dela Adamul chestiunii, adică dela Herodot, încă odată cu "acum să mi-te traduc io nene, ca să vezi cu cin'ai d'a face".

Problema textului însă nu este traducerea lui, stabilită, și în limba franceză și în cea germană, engleză și chiar română sau italiană, pentru totdeauna, ci alta: de ce a dispărut numele Gebeleizis, care în afară de Herodot nu mai apare la nimeni? După ce face această constatare, Mircea Eliade trage următoarea concluzie: 'Dacă așa cum credem, Gebeleizis reprezintă vechiul Zeu celest al Geto-Dacilor, patron al clasei aristocratice și militare tarabostii (al căror nume cuprinde elementulbostes, dela radicalul indo-european bhôs, strălucitor, luminos), iar Zalmoxis reprezintă 'Zeul misterelor', maestrul inițierii, cel care dă nemurirea, înseamnă că sincretismul între cei doi zei a fost opera clasei sacerdotale" (M.E. 'DE ZALMOXIS A GENGIS KHAN", p.61).

Deci avem de-a face cu o teologie finală, care a redus doi zei la unul, Zeul care garanta nemurirea, ceea ce nu înseamnă "monotheism", ci doar "henotheism", cum spunea Pârvan, adică există un Zeu principal, care nu desființează însă zeii secundari. De acest zeu principal a fost legată și originalitatea spirituală a Geto-Dacilor: 'Dar întotdeauna și peste tot, Zalmoxis este valorificat, pentrucă el încarnează geniul religios al Geto-Dacilor, pentrucă în ultimă instanță el reprezintă spiritualitatea autochtonilor, a acestor strămoși aproape mitologici, învinși și asimilați de Romani" (id. 79-80).

Stupiditatea gen "discuții de intelectuali subofițeri" în jurul traducerii textului grec, este datorită unei mari frici marxist-partinice: Doamne ferește să nu fi fost cumva strămoșii Românilor niște precreștini, pentrucă ei trebue să fie politeiști materialiști, marxiști "proto-chronici", pentrucă Tovarășul Președinte se trage din Decebal ca Mântuitorul din David, și dacă Dacii ar fi fost monoteiști nu mai ese pasența după cursul scurt, sau lung, al marxism-leninismului.

Ce ne facem însă cu toată Europa, care fără niciun Zalmoxis a fost un continent al "națiunilor", atât de creștin cum spune un mare medievist: 'Evul Mediu, întreg Evul Mediu -pentrucă nu este nevoe să facem în acest domeniu o discriminare după secole sau jumătăți de secole-, a fost dominat de credința creștină și acest lucru este adevărat dela omul cel mai umil până la cei mai învățați. Așa cum omul secolului XIX sau XX, chiar creștin, este bântuit de ideea legii științifice și a principiului cauzalității, ceea ce implică credința într'o ordine naturală, omul Evului-Mediu pleacă dela datul credinței și își manifestă gândirea și activitatea după acest dat și în cadrul lui" (Prof. Gustave Cohen, "La Grande Clarté du Moyen-Age", Paris, 1945).

"CONTEMPORANUL" din 26 Ianuarie 1979, pune cu litere mari, în prima pagină:

'PROFUNDA RECUNOSTINTA A OAMENILOR DE ARTA SI CULTURA PENTRU TOVARASUL NICOLAE CEAUSESCU, CTITOR AL NOII SPIRITUALITATI ROMANESTI.

După câte se știe, o ultimă ispravă a acestui "ctitor spiritual" a fost dărâmarea uneia dintre cele mai vechi Biserici istorice din București, BISERICA ENEI, din secolul XVI. Tras de mânecă la timp "ctitorul" nu a mai apucat să dărâme (în limbaj partinic-vlah, să "demoleze") în continuare și Biserica Sfântul Gheorghe, cum voia el, pentruca astfel să facă "legea spirituală" a lui și a familiei respective: dărâmarea "vechiturilor" pentru desființarea "superstițiilor".

Cum la vremea lui a fost declarat Stalin, și acest "ctitor" este declarat "geniu", fără ocol: 'Nu putem desprinde vertiginoasa ascensiune a patriei noastre de geniala personalitate a tovarășului Ceaușescu". In acest fel se exprimă 'Profunda recunoștință a oamenilor de artă și cultură, pentru tovarășul Nicolae Ceaușescu". Alături de texte e fotografia unui bust unsuros al Președintelui de Ion Jalea. Plăcinta cu "geniala personalitate" este semnată Ion Irimescu. In orice caz a nimerit-o mai bine ca "Irimia cu oiștea în gard", pentrucă dacă nu este adevărat, cel puțin se plătește bine; când e vorba de "ctitor", "are balta pește".

Revista "Luceafărul", din ce în ce mai costelivă și rahitică, publică ceva în proză, întitulat 'UN SENTIMENT NUMIT CEAUSESCU" și semnat Voicu Bugariu. Să stăm bine și să ascultăm sfârșitul: 'Nu spunem, desigur, o noutate. Poeții au cântat acest sentiment, o realitate ce ține de domeniul imprecis (noi subliniem, n.r.), dar decisiv al sufletului popular, acea forță supremă ce decide, în ultimă instanță, istoria". S'ar spune cum a zis Englezul care a văzut pentru prima oară o girafă: "imposibil, acest animal nu există", dar chiar dacă este vorba de vreun pseudonim, condeerul care a încondeiat chestia, există. 'Domeniul imprecis" nu poate fi pus la îndoială, pentrucă: 'Ideile partidului comuniștilor din România contemporană au dovedit o energie ce nu s'a transmis numai minților, ci și inimilor". Gura păcătosului adevăr grăește: 'partidul comunist" nu este al tuturor pentru toți cum se tot crede, ci este un 'partid al comuniștilor", ca să fim clari odată pentru totdeauna: al "nostru", pentru "ai noștri", în cap cu 'EL", cum scrie un poet grăsan din Partid.

In același "Luceafărul" mai este un articol întitulat "Creație și exigență", ilustrat cu o poză a lui N. Ceaușescu, "tapiserie" de Teodora Stendl, care arată cum este un "geniu" în 'paradisul" marxist, cusut cu ață albă și de toate culorile: 'Mișcarea de idei" din România de azi este, după cum se vede, cea mai înțepenită ne-mișcare, pentrucă toate ideile se reduc la una fixă: Tovarășul Președinte cu famillia, ceea ce dă "sentimentul Ceaușescu". Pe Sovietici însă nu-i doare nicăeri de "sentimentul Ceaușescu" și cu tot marxismul din proto-chronia acestui sentiment, vin mereu cu șicane, de astă dată chiar 'proto-chronice". Se știe că în toate țările sub-desvoltate, agenții sovietici agită de zeci de ani populațiile aborigine, pe baza preistoriei lor, împotriva albilor colonizatori sau chiar întemeetori de state, ca în Americile latine. Acolo este încurajat la maximum "indianismul", folosindu-se canalele partidelor comuniste. Dar chiar dacă acolo se trag lucrurile de păr, pentrucă nu pot fi înviate culturi moarte, inclusiv cu "sacrificiile umane" de altă dată, "indianiștii" Americilor latine pot fi absurzi, însă niciodată chiar ridiculi. La așa ceva nu ajung decât imperialiștii proletarismului marxist, Sovieticii, când într'un oarecare fel fac ei pe 'Indienii" amintindu-și de. . . Sciți, ca să justifice samavolnica ocupație din partea de Est a Moldovei istorice, Basarabia. Si astfel, ca din cer senin, Sovietele găsesc un nou motiv de războI rece, lăudându-se cu niște potcoave de cai morți: câteva pretinse urme de așezare a Sciților în dreptul uni sat între Prut si Nistru din Nordul Basarabiei, numit Coșeuț. Drept care agențiile occidentale de presă au fost înștiințate la Moscova despre o "senzațională" noutate arheologică: "Sciții" ar fi ocupat din secolul 3 a.C., până în secolul 2 a.C., nu numai petice din stepele Ucrainei, ci și un petec de pământ din Nordul Basarbiei, pentrucă în satul Coșeuț din acel ținut s'au găsit urme de locuințe, oale, podoabe, etc., atribuite Sciților. Propagarea acestei "senzații", pentrucă de Sciți s'ar fi știut numai în Sudul Ucrainei, a fost o "muzică de acompaniament" la deschiderea unei expoziții de "artă scitică", tocmai la Londra. Obiectele provin din așa numitul "cabinet de scumpeturi" ale țarului Petru, așa zis "cel Mare". Acesta în anii 1716-18 a pus să i-se aducă 200 de comori de aur dela Tobolsk, capitala Siberiei, de unde se trăgea Rasputin, pentru ca prin comparație cu alte obiecte găsite în Rusia să se improvizeze o documentare a unei pretinse unități a Imperiului, pe baza urmelor atribuite Sciților din Altai până la Nipru.

Sub aspectul strict documentar chestiunea Sciților este foarte nebuloasă, fiind vorba de niște nomazi, ale căror urme s'au găsit și în Polonia, în Silezia, în Ungaria, dar tot ce se poate da pe seama lor ca unitate este un anumit stil al obiectelor de podoabă și despre origine certitudinea că se trag din Asia, ca Mongolii, Tătarii, Hunii, Ungurii, Bulgarii și tot felul de Turci de care se știe. Revendicarea Rușilor, Slavi, dela Sciți, este un fel de istorie pe dos, fabricată printr'o decizie arbitrară: Imperiul Slavilor trebue să se întindă din Altai până la Budapesta, trecând prin Polonia, România și Silezia, pentrucă în toate aceste părți ale lumii se găsesc urme ale Sciților, iar Sciții nu ar fi alții decât tații Rușilor. O asemenea pretenție nu are decât trei cusururi: este falsă, este prostească, duce inevitabil la crimă împotriva umanității prin etnocid. Un 'Imperiu", întins până în Europa au avut Mongolii, care au adus foc și prăpăd, dar Sciții erau cu o mie cinci sute de ani înainte de Gingis Han, cu o mie șapte sute înainte de Timur Lenk, așa că mai direct Sovietele ar fi moștenitoarele acestor asiatici, ceea ce se pare că a și vrut Lenin cu proectul lui eur-asiatic. De altfel Sovietele se întind până în Silezia în care ajunseseră și Mongolii lui Timur Lenk. De ce nu? Astăzi "legitimitățile" sunt impuse de marxiști cu biciul în mână, și în politicile interne din țările comunizate și în politica externă a taților sovietici. Urmaș prin afinități elective al lui Gingis Han și Timur Lenk a fost Stalin, care cu ajutorul nașilor lui occidentali a făcut noul 'Imperiu Sovietic" cu centrul la Moscova, și periferiile din Europa de Est, Sud-Est și de Centru, până în Mongolia.

Dar așa sunt Sovieticii, ei "intră mereu la idei", iar acum mai vin și cu gogoașa caldă a Sciților, popor fantomă din fundul Asiei, răcit istoric de vreo două mii trei sute de ani.

Să vedem mai bine cum stau lucrurile cu populația Basarabiei, care a fost dela începutul istoriei statale a Românilor, parte constitutivă a Moldovei, cum se vede în harta de alături, datată 1541, deci veche de peste o jumătate de mileniu.

Când Rușii au ocupat Basarabia în 1812, ca despăgubire absurdă pentru pagubele aduse de Napoleon, era colo o populație omogenă românească, abia cu mici insule de Tătari în regiunea Bugeacului. In 1834 a fost editată o hartă etnografică a Rusiei, sub auspiciile "Societății Geografice Imperiale Rusești din Petersburg". De acolo se vede că Basarabia avea o populație, pe-atunci, de 404. 182 Români, care alcătuiau 86 la sută din totalul populației basarabene. Din 1812 se adăugaseră Tătarilor existenți și ceva Ruși, mai toți fugiți din diverse motive din Rusia Mare. In 1869 un căpitan de Stat Major Rus, Zaschtiuc, a scos o carte întitulată 'Materiale pentru geografia și statistica Basarabiei la 1869". Concluziile lui sunt cât se poate de categorice: 'Românii formează partea principală a populației adică trei sferturi din totalul ei. In această parte, Românii sunt aborigeni" (p. 151).

In volumul III al "Listei de localități populate din Imperiul Rus", din 1861, publicată de "Comitetul Statistic Central al Ministerului de Interne", zice: "Românii moldoveni sunt cei mai vechi și mai numeroși locuitori ai Basarabiei".

Abia în 1897 apare prima statistică oficială a Rusiei întregi. Este o statistică falsificată și în capitolul Basarabia, dar și așa se vede din ea că din 1.935.412 locuitori nu sunt decât 155.774 de Ruși, toți aceștia locuitori urbani. In 1912, la o sută de ani după ocuparea Basarabiei, apare o broșură, tot oficială, în care se spune, negru pe alb: 'Poporul cel mai vechi din Basarabia îl alcătuesc Moldo-Românii, care după datele oficiale ar constitui 48 la sută din populație, dar după datele reale sunt 70 la sută din totalul populației". Dar cu toate falsificările, chiar Rușii nu pot să-și atribue mai mult de 8 la sută din populație, umflând cifrele altor străini. Intr'un ziar rusesc care apărea la Berlin, un jurnalist pătruns de amărăciune națională scria în 1912: "Rusificarea stupidă și antisemitismul autocrației au făcut ca marile mase ale populației românești și evreești (atunci aceasta fiind pusă cu 11 la sută, în statistica amintită mai sus), să fie ținute departe de școala rusă".

De critica acestui naționalist dela începutul secolului țin azi socoteală Sovieticii și rusifică pe Români prin "marxism-leninism". De aceea "argumentul Marx" adus acum câtva timp de Oțetea, nu face nicio ceapă degerată. Nu poate fi invocată nicio dreptate a lui Marx, care s'a aplicat *necontenit, de peste 60 de ani, cum s'a* văzut în genocidul și etnocidul sovietic, cu inclusivul Gulag ca instrument instituțional peren al "revoluției", și anume al revoluției lui Marx, pseudo-profetul luat de Ruși. Realitatea istorică a Moldovei a fost constituită de poporul român cu Principii lui, cu primii lui doi mari Regi, cu inima, cu sângele și osul poporului român, nu cu oportunismul niciunui aventurier revoluționar. "Argumentul Marx" plus "sentimentul Ceaușescu" nu pot fi decât ulei peste foc, sau apă la moara Sovietelor, care acuma se mai joacă și de-a 'Pieile Roșii" oprimate, făcând spiritism cu fantoma scitică. Sciții, e drept, aveau niște moravuri crude. Sefii lor morți erau înmormântați cu toate nevestele lor vii, și toată curtea. Să fi fost o moștenire canibalismul practicat în Ucraina în timpul foametei aduse de Revoluție după primul război mondial?

Datele și hărțile de față sunt luate din următoarele lucrări:
G.I. Brătianu: "La Questione Romena nel 1940", București, 1940 Dr. P. Cazacu: "La Verita Storica sulla Questione della Bessarabia", București, 1940
G.I. Brătianu: "La Moldavie e le sue Frontiere Storiche", București, 1940

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

Nicolae TIMIRAS

Când se sărbătorește o zi mare pentru istoria unei națiuni, două lucruri trebuie să avem în vedere: pe de o parte amintirea faptelor din trecut, valoarea lor simbolică, virtuțile acelor care le-au îndeplinit,pe de altă parte, examenul prezentului, pentru a ne da seama dacă situația de astăzi se menține la înălțimea faptului sărbătorit.

Să vedem mai întâi faptul istoric.

La 10 Mai sărbătorim înfăptuirea neatârnării. Tara fusese ținută peste 400 de ani sub jug străin. Neatârnarea a fost nemijlocit legată de vitejia poporului, de spiritul lui de sacrificiu, de înțelepciunea, curajul, răbdarea, conducătorilor săi politici , de virtuțile Regelui Carol I. Nimic nu ne spune mai bine aceste lucruri decât ziua de 10 Mai, o zi care nu va putea niciodată să fie ruptă din calendarul sufletesc al poporului român. La 10 Mai 1866 Principele Carol I de Hohenzollern, viitorul Rege, sosește la București și în adunarea națională se leagă cu jurământ de Tară și de legile ei. Anul 1877. Inceputul unui război între ruși și turci. România se folosește de slăbirea Austriei în urma războiului cu Prusia, și de sprijinul Franței, gândindu-se la măsuri care să evite să devină iarăși și iarăși mizerabil și neputincios teatru de război în mâna hrăpăreață a cotropitorilor. Lucrează la acest scop, alături de Domnitorul Carol, oameni de stat, Ion Brătianu și Mihail Kogălniceanu. Guvernul Brătianu hotărăște participarea la război în alianță cu rușii. O convenție cu Rusia acorda trecerea armatelor prin țară, în schimbul menținerii și apărării hotarelor românești. Vom vedea că rușii nu'și vor respecta cuvântul. La zece Mai 1877, Senatul din București "cosidera Statul român ca neatârnat și invita guvernul să lucreze în așa fel ca neatârnarea să'i fie recunoscută și garantată de Marile Puteri Europene". Stiut este că fratele Tarului telegrafiază Principelui Carol, după ce rușii se aflară încolțiți la Plevna: "Turcii adunând cele mai mari masse la Plevna ne năpădesc", și îl roagă

Mihail Kogălniceanu

să ia comanda trupelor. Deasemenea este știut cum încep atacurile contra redutelor de la Plevna, cum românii ocupă Grivița, cum după lupte grele este cucerită și Plevna, și cum Osman Pașa se predă cu 40.000 de soldați colonelului român Mihai Cerchez. Deasemenea se știe cum românii ocupă Rahova, cum atacă Vidinul și Smârdanul. Deasemenea se știe cum la sfârșitul razboiului rușii ne răpesc sudul Basarabiei, adică județele Cahul, Bolgrad și Ismail care fuseseră restituite Moldovei la Congresul din 1856. Prin tratatul din 1878 Marile Puteri ne recunoscuseră independența.

In fine, la zece ale lunei Mai 1881, Parlamentul românesc proclamă România ca Regat independent iar Principele Carol este încoronat ca Rege, cu o coroană făurită din oțelul unui tun cucerit în lupte.

- Iată, cum glăsuește istoria.

- Să trecem acum la a doua parte, căci se cuvine să vedem

Principele Carol (1866).

dacă situația de astăzi se menține la înălțimea faptului sărbătorit, care trebue să ne stea în fața ochilor ca o pildă de totdeauna. Privită prin prizma neatârnării, iată situația de astăzi: Basara-

C. A. Rosetti

bia și Bucovina sunt incluse în statul comunist rus, deci stau mai adânc sub vrerea Moscovei. România de la apus de Prut e neatârnată la vorbă, adică guvernanții ei sunt lăsați să vorbească peste hotare, dar de fapt simte apăsarea rusească, pentrucă Moscova, prin pactul de la Varșovia, prin acțiuni diplomatice, prin legături economice, prin legături credincioase din cadrele comuniste, prin contacte interortodoxe, prin contacte interacademice, prin contacte de cooperare polițienească, caută să'și impună voința. Pe când guvernul cu cât încearcă să se opună. la presiunile din afară, cu atât mai mult impune înăuntru un regim de cazarmă și mai aspru decât cel din țările înconjurătoare. Oamenii care au cuvânt astăzi în România, în literatură, în știință, în ziaristică, în școală, au ordin să șteargă din memoria țării ziua de zece Mai. Pentru a da numai un exemplu: Independența a fost proclamată în Camera deputaților la 9 Mai, și în Senat la 10 Mai, în prezența Domnitorului. Istoria României lui Constantin Giurescu uită să pomenească de ședința senatului, foarte importantă. Se ocupă numai de ședința Camerei, numai ca să nu vorbească de 10 Mai (pg. 632). Ziua aceasta este o dată care trebue ruptă din calendar și înlocuită cu 9 Mai, ani-

Ion C. Brătianu

versarea sfârșitului războiului al doilea mondial cu victoria socialistă. Figurile regelui Carol, lui Brătianu, Kogălniceanu, Carp, Filipescu, Take Ionescu, Maniu, aceștia din urmă care au luptat pentru unirea cu Transilvania, sfințită în memoria noastră și lipită de ideia de neatârnare, toate figurile acestea trebue șterse din mințile copiilor, de pe piețele publice, de pe străzile orașelor, din cărțile de școală, din inimile țăranilor, soldaților, muncitorilor, din bibliotecile publice, pe motiv că dânșii au fost slujitorii puterilor apusene și agenți ai asupririi burghezo-moșierești.

Am să fac numai două observații înainte de încheiere. A mai fost și în Franța o revoluție mare. Totul s'a schimbat. Totul s'a zguduit. Cu acest prilej încercarea de a șterge din mințile oamenilor numele glorioase ale istoriei Franței a durat numai doi ani și a rămas neizbutită. In România, partidele politice care au lucrat pentru neatârnare au fost învinuite de a fi rămas atârnate de Puterile din Apus. Marea vecină de la Răsărit, care și-a luat rolul să ne curețe de legăturile de subordonare cu Apusul, consideră că România a fost subjugată sub Carol I și că a fost eliberată acum. Cine privește legăturile noastre culturale cu Apusul ca un semn de subjugare, are o inimă care nu bate în Tara Românească. Bate la Moscova. Cine rupe cu trecutul, cine șterge ziua de 10 Mai, cine începe să întoarcă filele istoriei cu începere de la data liberării venite de la Răsărit, trebuie să'și aducă aminte de înțeleptele cuvinte ale Poetului Nostru:

Viitorul și trecutul
Sunt a filei două fețe.
Vede'n capăt începutul
Cine știe să le'nvețe.

Dacă guvernul de la București vrea să dea bună dovadă de emancipare, înainte ca să ceară bani de la americani, să poftească să reia relațiile cu trecutul nostru de acum un secol, înainte de a studia tracologia. Căci dreptul la cultura neamului,la cultivarea istoriei naționale, este ca și dreptul la practicarea religiei: un drept al omului. Pentru că nu se pot sări paginile istoriei în care stă scrisă gloria României, fără să se zguduie adânc temeliile conștiinței naționale. Iar cine le zguduie adânc, nu are dreptul să vorbească în numele conștiinței naționale.

Când eram copil, am fost pus odată să recit o poezie de zece Mai. Era o poezie de Panait Cerna, dacă nu mă'nșel, căci nu o am la îndemână, o poezie care începea astfel:

"S'aprind lumini lângă lumine
Si flutură steag lângă steag,
Te simți mai blând, mai bun, și'ți vine
Să'mbrățișezi pe toți cu drag,
E ziua neamului ne'nvins,
E zece Mai. Tot cerul pare
Un lampadar imens, aprins
Anume pentru sărbătoare."

Si pe la sfârșitul poeziei, poetul vorbea de rege, care primea parada, întristat la gândul că în șirul defilării nu vedea pe cei ce-au pregătit victoria:

"De-odată'ncepe să se'nfioare
Si ochii lui se umezíră.
Dela obșteasca sărbătoare
Lipsesc acei ce-o pregătiră".

Dar ultimile două versuri nu le-am ținut minte și după "umezíră" am început să plâng pe scenă. Poate pentrucă le uitasem atunci, versurile îmi rămân întipărite în memorie acum, cu un nou înțeles.

Când privim situația de astăzi din Tară, avem motive să ni se umezească ochii. In România de astăzi se vorbește mult de neatârnare. Dar în ce stare se află neatârnarea acum? Si unde este acum, în România de astăzi, ziua de zece Mai? La sărbătorile din Tară, deși sunt comemorați unii eroi, lipsesc imaginile oamenilor de stat care pregătiră neatârnarea. In locurile publice din România lipsește luminoasa zi a neamului: lipsesc acei ce-o pregătiră. Cu toate acestea, nu trebue să ne pierdem speranțele. Avem o mică consolare:

Noi nu sărbătorim nouă Mai, nu sărbătorim intrarea trupelor de la Est, ci sărbătorim, după tradiția cea adevărată, adevărata zi de ZECE MAI.

Nicolae TIMIRAS

Echipajul Domnesc în drum spre Sinaia (1875).

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

ȘTIRI AGRICOLE DIN BASARABIA

Marius VERDES

Un ziarist vest german a vizitat Basarabia și narează impresiile pe o jumătate de pagină din cel mai prestigios ziar german "Frankfurter Allgemeine Zeitung". Articolul mi-a căzut întâmplător în mână și nu i-aș fi acordat vreo atenție dacă în subtitlu nu aș fi văzut menționat numele Moldova, care este intitulată "Moldova sovietică". Titlul articolului: trei milioane și jumătate de pomi fructiferi amintesc de Lenin. Domnul ziarist, pe numele său Hans Herbert Gotz, vorbește în povestirea sa de "Moldova țara deluroasă între Prut și Nistru pe care România a trebuit să o cedeze "aproape total" Rusiei după cel de al doilea război mondial". Pentru un jurnalist al unui așa de mare ziar și care cunoaște carența lamentabilă a noțiunilor geografice din țările vestice, delimitarea susnumitei provincii ca Republica Sovietică Moldova, întreaga expunere, mi-a produs tristețe. Căci de sute de ani, în cunoștințele cât de reduse și în tratatele internaționale deluroasa provincie a fost numită Basarabia. Si ca să reîmprospătăm memoria numitului jurnalist cu date recente, chiar în criminalul pact dintre Hitler și Stalin era delimitată și precizată sub numele de Basarabia. Că a fost vândută de Hitler rușilor și după aceea de anglo-americani în aceleași condiții stabilite între nemți și ruși la 23 August 1939, nu se face mențiune. Dar că a fost cedată Rusiei de toți marii negustori politici "aproape total" (fast ganz) este o afirmație ce frizează buna credință și ignoranța. *Căci rușii au smuls României nu numai întraga Basarabie, ci și jumătate din Bucovina.* Si după cel de al doilea război mondial - provocat de germani nu de polinezieni - învingătorii au respectat pactul precedent, fără a ridica cea mai mică obiecție. Așa se scrie și burtă verde crede!

Dar să rezumăm pe scurt articolul Domnului Gotz: din inițiativa actualului mareșal și dictator dela Kremlin Leonid Brejnev care în 1951-1952 a fost șeful acestei provincii, s'au plantat 3,5 milioane de pomi fructiferi, imense suprafețe cu viță de vie care în numai opt ani a ridicat vânzarea vinului dela 2% la 35%! Si cum această provincie este foarte bogată și în plante furajere, s'a insistat în elevajul bovinelor și porcinelor (fiecărui muncitor din acest sector i se dă să crească și un purcel)". Noi care scriem aceste rânduri ne îndoim că purcelul poate fi și mâncat de crescătorul lui. Basarabia (Moldova Sovietică cum îi zice dânsul), este un model agricol de viitor al Rusiei, ca producție și productivitate și cu salarii mai mari decât în URSS. Căci în afară de 130-150 de ruble cât primesc ca salariu lunar bravii udarnici basarabeni ei mai beneficiază și de "24 zile concediu de odihnă anual, din care 12 zile pe malul Mării Negre nu prea îndepărtată". Un adevărat Chanaan, împărțit rusește în colhozuri, sovhozuri și mai ales trudnici... fericiți, realizat de Rusia pe pământ românesc! Desigur, spre orientarea cetitorului, nu lipsește și un pasaj din Lenin asupra agriculturii, cu aplicare la cazul de față fiind știut ca răposatul mumificat ca și toți conducătorii sovietici care i-au urmat, sunt loviți cu leuca'n cap dela naștere din care cauză toți, posedă geniul universal al tuturor științelor trecute, prezente și viitoare.

Dar tot numărând 3,5 milioane de pomi fructiferi plantați în amintirea lui Lenin, precum și vacile și porcii și alte orătănii ce cresc în sutele de "colhozuri moldovene" și influențat probabil de vizitarea pivnițiilor vinicole ("au 1000 de muncitori") autorul articolului a mai neglijat și alte realizări eminente din Tara deluroasă între Prut și Nistru: ca de ex. o fabrică de conserve de pește de lângă Limanul Nistrului a cărei producție se ridică la câteva sute de milioane de cutii pe an (se zice că ar fi cea mai mare din Rusia) căci materia primă peștele începând cu morunul și crapii vin din Delta Dunării pe gratis. Și mai sunt și alte realizări pe acolo, ai căror muncitori sunt la fel de bine plătiți ce nu sunt menționați dintr'un lapsus calami sau memoriae! Dar ce pare cel mai ciudat în articol, este faptul că autorul povestește de pomi, de iarbă, de vaci, de porci, vinuri și pivnițe, dar nu pomenește un cuvințel, de poporul ce locuește în această provincie, ce limbă vorbește, ce credință are. Să i-o spunem noi, ar fi o indelicatețe pentru ziarul la care scrie și pentru dânsul. Căci atunci când stai pe două mii de ani de istorie și cultură, cum stă poporul basarabean care este românesc nu mai ai nevoe de alte certificate. Căci nu pentru a fi pomenit azi în ziare a clădit lanțul de cetăți pe Nistru și a murit pentru apărarea acestei frontiere care este granița geografică între cultură, civilizație și suflet a două lumi:

Europa și Asia. Acest popor din Basarabia a fost silnicit, deportat și supus unui genocid de ruși (cartea lui Ion Dumitru spune multe, deși trebue pusă la zi). Căci să vorbești de milioane de pomi, dar nu de milioane de oameni ce locuesc într'o provincie căreia nu-i spui nici măcar numele adevărat, este o gravă scăpare din vedere. Căci atunci când Domnul Johann Georg Reissmuller s'a dus în vara trecută în România și a vizitat minoritatea germană din Sibiu și alte localități, domnia sa a descris cu amănunte și chiar fotografii, viața de toate zilele a conaționalilor noștri de acolo chiar cu unele picanterii din care cităm numai una: dece tinerile fete germane din România se sărută cu tineri români!

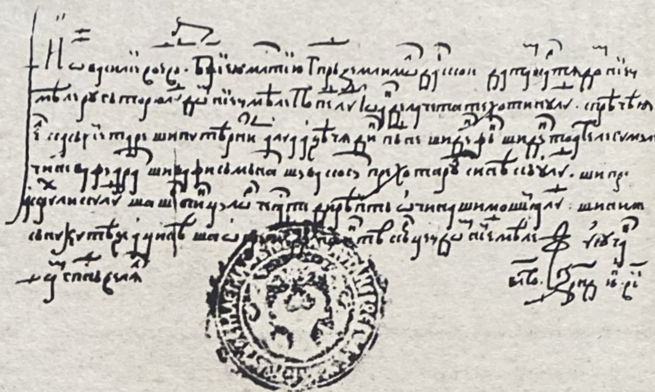
Desigur Domnul Reissmuller este un jurnalist de talie mondială și deaceia este și unul din conducătorii ziarului tot mondial "Frankfurter Allgemeine". Dar pe scara profesională, nici Domnul Gotz nu stă cu prea multe trepte mai jos. Așa că dacă am spus că nemenționarea basarabenilor este un "lapsus calami sau memoriae" cred că am scris just. Si pentru aceasta rog conducerea acestui ziar să trimită o copie după acest articol susnumitului ziar german, unul din cele mai mari din lume. Nu de alta, dar s'ar putea ca într'o zi Domnul Gotz să facă o vizită în Kaliningrad și gubernia sovietică respectivă și întâmplător, pe stradă, să între în vorbă cu o umbră: Immanuel Kant, vorbind perfect limba germană, azi un simplu ciolovec. Si păstrând modelul articolului despre "Tara deluroasă dintre Prut și Nistru", presupun că ciolovecul Immanuel Kant îi va spune, și dânsul va raporta fidel: că el ciolovecul se simte favorizat de soartă pentrucă aceasta i-a dat ocazia să cunoască filosofia marxist-leninistă cu materialismul ei și că s'a vindecat complect de idealismul pe care l-a propagat. Că în conformitate cu noile planuri cincinale și decenale sovietice, va primi un spor substanțial de pensie între 0,0003-0,0004 și că în mileniul viitor va primi chiar un ceas care îi poate reglementa plimbările după modelul sovietic. Si culmea fericirii lui, între lunile Noiembrie și Martie, i se țin la dispoziție ștrandurile din apropiere pentru băi de mare și soare!

Iar autorul va consemna și va scrie, mai ales că a văzut fericirea basarabenilor și vrea să facă dovada de înțelegerea plină de umanitate a presei occidentale.

Marius VERDES

PAGINA "ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU" APARE SUB ÎNGRIJIREA ROMÂNULUI-BASARABEAN: NICOLAE LUPAN

DOCUMENTE

Cartea lui VASILE LUPU VOEVOD prin care imputernicește pe popa Ion dela Cetatea Hotinului să ia de a zecea dela locuitorii satului Sinicăul, din ținutul Hotinului.

Anul 1646, Iunie 12.

Caricatură

După felul cum Lozan, președintele radio - televiziunii republicane, începu să se umfle în pene era cert că trebuie să săpunească pe cineva.

De o parte și de alta a biroului său zăceau unul peste altul tomuri ale întemeetorului primului stat din lume al muncitorilor și țăranilor. Pe oglinda mesei kilometrice erau împânzite foițe cu tot felul de însemnări ieroglifice: cine și când să-i fie chemat pentru muștruluială, când să vizioneze sau să audieze vre-o emisiune etc. Pe un colț de birou stătea cronometrul.

Cei invitați la volantă intrau în vârful degetelor, în timp ce stăpânul cabinetului continua să-și claseze foițele. Când secundarului îi mai rămăseseră vre-o treizeci de salturi până la ora fixată, Lozan se ridică în capul oaselor, își drese glasul și începu duios:

- Tovarăși...

Urmă o tăcere de treizeci de secunde.

- In legătură cu întâlnirea noastră de astăzi, o întâlnire de mare însemnătate politică, aseară am stat încă și încă odată de vorbă cu Vladimir Ilici Lenin...

Făcu o pauză, ca să prindă cu privirea reacția din sală, mai tuși odată plin de emoție, întinse mâna spre unul din tomurile de pe masă, îl deschise la pagina de care avea nevoie, își îdreptă cravata, duse mâna la buzunarul stâng ca să simtă biletul de partid în dreptul inimii și continuă:

- In volumul...

Si numi numărul volumului.

- La pagina...

Si numi numărul paginii.

- Vladimir Ilici spune că orice succes în muncă, fie la uzină, în colhoz sau la orice instituție depinde de priceperea și abilitatea cadrelor de conducere.

Lăsă încet pe masă tomul lui Lenin, de parcă ar fi așezat un ou cu coaje subțire, și începu cu glas mieros:

- Nicolai Ivanovici!..

Acesta era Nicolae Ursu.

- Aseară, după ce am stat de vorbă cu Vladimir Ilici, am citit planurile redacțiilor dumneavoastră...

Vocea îi coborî jos de tot iar odată cu ea îi ateriză și privirea din înalturile tavanului.

- Cum ați putut binecuvânta cu semnătura ce vă aparține lucruri așa de superficiale?!..

Pauză.

- Dumneavoastră știți ce înseamnă semnătura unui redactor șef?

Pauză.

- Nu știți. Vă spun eu: literă de evanghelie. Le-ge!

Vocea i se ridică vertiginos odată cu pronunțarea fiecărei silabe.

- Văd programat un reportaj de la seceriș din raionul Ungheni... Vă întreb pe dumneavoastră ca redactor șef: de unde va fi acest reportaj, despre cine, despre ce?..

Si îl fixă cu privirea pe Ursu.

- La această întrebare poate să răspundă șeful de secție.

- Nu doresc explicații de la subalternii dumitale. Le vreau de la subalternul meu direct.

Ursu tăcu.

Președintele începu să bată darabana pe masă cu degetele de la mâna dreaptă, uitându-se țintă la șeful personalului Chiril Jigan, un fost secretar de partid pe care Lozan îl aduse la radio pentru calitatea de a tăcea chitic în fața șefilor. Era însă momentul când acest mormoloc ar fi trebuit să deschidă gura și să zică ceva. Dar întrucât nu i se spusese din timp că trebuie să ia cuvântul - tăcea. Iar gândul îl ducea la vremea când Lozan era prim-secretar de partid la Telenești. Ce mână tare!.. Băgase spaima în toți președinții de colhozuri. Când își anunța vizita, acestea știau că trebuie să îmbrace costum negru, cămașă de naylon și cea mai înflorată cravată. Numai astfel îmbrăcați îi punea secretarul să smulgă cu mâinele goale scaii și mărăcinii de pe marginea drumurilor. Si nu-i slăbea decât atunci când vedea sânge din degete. Se urca în mașină și pleca fără să spună un cuvânt subalternului rămas în câmp la patru-cinci kilometri de sat... Asta era disciplină! Acesta era Stepan Ivanovici Lozan!

Si acum, poftim, bate neputincios darabana pe masă. Cum se schimbă timpurile!..

Până la urmă Jigan propuse președintelui ca șeful de secție să spună totuși ceva despre reportajul cu pricina.

Seful de secție își luă inima în dinți:

- Reportajul de la seceriș, într'adevăr, va fi din raionul Ungheni. Reportajul este un gen operativ al radiojurnalisticii...

- Am întrebat de unde, despre cine și despre ce va fi reportajul din raionul Ungheni! - silabisi mai marele radio-televiziunii.

Seful de secție începu să spună iar că reportajul va fi din raionul Ungheni, că este un gen operativ al...

- Dumneata să nu mă înveți pe mine ce este reportajul, - îl întrerupse brutal președintele. - Am întrebat de unde, despre cine și despre ce va fi reportajul de la seceriș?..

Ursu nu mai putu să rabde despotismul creaturii partidului. Spuse răspicat că un om bine crescut nu vorbește nici cu servitorii așa cum vorbește președintele cu redactorul șef, se ridică și părăsi volanta.

N'a vrut să se facă de râs în fața oamenilor.

Nicolae LUPAN

DIN NOU SPRE OSTROVUL SÂNGELUI

BRIGADIERII: DUPĂ CHIPUL ŞI ASEMANAREA CLASEI MUNCITOARE

Radu DUNĂREANU

In valul arestărilor ce a urmat după falsa euforie a destinderii din 1956, au fost cuprinse conştiincios toate păturile sociale şi toate profesiile începând dela ciobani analfabeţi şi terminând cu cadre universitare ale regimului.

Robert a întâlnit chiar şi activişti de partid, doi foşti miniştri (unul adjunct al securităţii !!), precum şi un fost procuror militar ("Eu n'am acuzat politici, domnule. Eram prea tânăr. Imi dădeau doar infracţiunile mici din cadrul armatei. M'au închis pentru că spuneam bancuri şi ascultam "Europa Liberă" -Cu alte cuvinte, procuror militar voia să fie şi cu slănina în pod şi cu varza unsă).

Oricum, înghesuind cu miile în Baltă şi Deltă, după nişte criterii perverse, securităţii nu i-a fost greu să-şi găsească la timp cozile de topor necesare:Brigadierii.

La Gradina şi Salcia dominând intelectualii au fost recrutaţi dintre aceştia şi s'a găsit o cale de mijloc prin care "brigadierul" să fie considerat supraveghetor din partea administraţiei şi în acelaşi timp să mintă creativ salvând oamenii dela bătaia diurnă pentru "neîndeplinirea normei" (Aceasta, norma, era 3.5 m.c. pământ săpat, încărcat în roabă şi dus pe dig la 100 metri minimum şi până la 10 metri înălţime !) Dacă minciuna era dovedită, brigadierul îşi primea şi el porţia de lovituri -

Cât a stat la Salcia, Robert nu-şi aminteşte de vreun caz care să fi depăşit limitele decenţei.

La Stoeneşti-lagăr de pedeapsă-tratamentul era cu totul altfel. Robert, acuzat de tentativă de evadare a fost şi el trimis la Stoeneşti şi amintirile lui sunt dela sursă.

In primul rând au fost recrutaţi brigadieri din rândul foştilor ofiţeri ai armatei înfiinţată de regim. Fiecare sau aproape fiecare se simţea nevinovat şi într'un fel erau: serviseră regimul şi erau gata oricând să-l servească.

Cine ar fi ezitat să ordone a se trage, spre exemplu în nişte ţărani revoltaţi contra colectivei ? Aşa că în lagăr erau gata să-şi arate din nou devotamentul.

Primul a fost un oarecare Andreica, tânăr până în 30 ani, fost sublocotenent sanitar. Condamnat 5 ani pentru ceva agitaţie contra nu ştiu cărui superior, orgolios, din prima zi de Jilava a refuzat să discute cu cineva, considerându-se singurul inocent, iar ceilalţi din jur, bandiţi contrarevoluţionari. A anunţat dela început că nu tolerează discuţii politice şi că le va raporta conducerii.

Culmea a fost că într'o zi a fost bătut cumplit pentru că a fost găsit stând pe pat. Apoi a dispărut din celula în care stătuse cu Robert, probabil pentru a fi folosit ca turnător aiurea.

In alte condiţii ca cele dela Piteşti ar fi ajuns un perfect ajutor al lui Turcanu - Robert îl regăseşte la Stoeneşti- în funcţie de "Brigadier Sef". Purta mănuşi de piele şi cisme înalte, călduroase, pufoaică ajustată pe corp cu guler militar alb în interior, fuma ţigări cu filtru şi arăta sănătos şi gras, mai bine decât în realitate. Bineînţeles că avea cameră separată şi nu mânca dela cazan- Deşi nu se primeau pachete de acasă.

Principalele lui ajutoare erau Negău, Ciofu şi Nedescu.

Primul ajunsese la politici dintr'o greşală - Din regiunea Crişanei, făceau contrabandă pe graniţă cu Ungurii. Prins, e trecut la politici- A fost primul ajutor al lui Andreica. Următorul a fost Ciofu. Acesta fusese maior de grăniceri în zona ungurească şi - culmea ironiei !- el îl prinsese şi anchetase pe Negrău ! Condamnat pentru cine ştie ce motiv obscur a devenit prieten la cataramă cu fostul său vânat de frontieră.

Alt militar devotat partidului a fost fostul căpitan, parcă de artilerie, Nedescu. Inalt, solid, uscăţiv, tip de oltean de stepă nu-l interesa decât porţia triplă asigurată de administraţie în dauna restului de nefericiţi.

De sigur au fost încă mulţi alţi brigadieri foşti militari dar Robert nu-şi aminteşte ceva deosebit despre ei. (Pe unul din ei parcă Ionescu Teodor l-a văzut solicitând reabilitarea, pe culoarele Tribunalului Suprem).

In gaşca aceasta de ofiţeri devotaţi partidului, o figură aparte o face un civil, rara avis, inginer (nu uita să-şi înceapă numele cu particula Ing.!) Traian Cojocaru- Un trist exemplu de intelectual căzut cu brio la examenul de demnitate. Inchis pentru celebrul articol 209-2a s'a orientat numai spre supravieţuirea cu orice preţ - Uns - nu se ştie cum -brigadier de către Andreica, n'a pretins că e devotat partidului ca ofiţerii şi nici că ceilalţi sunt bandiţi. Nu. Pur şi simplu şi-a anunţat brigada "Lui" că "supravieţuieşte cine poate" şi că pe el nu-l interesează decât salvarea lui personală "cu orice preţ". Iar preţul nu putea fi decât chinul celorlalţi. Obsedat de menţinerea preţioasei lui grăsimi de pe burtă nimeni nu avea voie să mănânce (seara şi Duminica, în rest mâncându-se pe câmp) până nu-şi alegea el din butoi ce era mai consistent şi până ce el se considera sătul. Tot el împărţea mâncarea ca să aibă dreptul la încă un polonic "pentru mai târziu". Acest polonic, peste raţia de brigadier cuvenindu-i-se "pentru servicii".

Dacă brigadierii erau ochiul direct al securităţii, lătrând ca dulăii la turmă : "mai repede", "saltă roaba", "de ce stai mă", etc... Andreica era seniorul crimei. Nu ieşea la lucru la dig. Stătea în lagăr şi dormea. Seara făcea numărul şi dădea raportul sergentului de schimb. Acesta verifica şi era depăşit de cifre. Numărul se repeta. Treaba putea dura până la 9 seara. Oamenii erau uzi şi istoviţi -N'avea importanţă : brigadierii erau odihniţi. Apoi Andreica dădea ordine peste tot Ca la armată. Nimeni nu avea voie să-şi aşeze hainele decât împăturite într'un anumit mod. In felul acesta, dimineaţa le luau cel mai des ude din nou. Dacă alinierea hainelor şi a paturilor nu era perfectă, Andreica scula la miezul nopţii toate brigăzile, cu înjurături scârnave şi lovituri.

Toată lumea trebuia să i se adreseze cu "Domnule Andreica" şi să se descopere.

Ca să-şi dovedească autoritatea desăvârşită dădea deşteptarea la 4 dimineaţa, inclusiv iarna, scotea oamenii afară în frig sau ploaie, pentru -zicea el cu alură telectuală- "că când o veni Dom'major toţi bandiţii să fie număraţi- gata de muncă".

Dintr'un capriciu al securităţii -domnia lui a luat brusc sfârşit în 1960- deşi fuma şi dădea şi paznicilor ţigări bune, ca din întâmplare sergentul cap de pisică îl "vede" fumând. Urmarea: o bătaie de 2 săptămâni stat la pat şi detronarea. S'au îngrijit să nu stea la un loc cu fostele victime. L-au mutat la Salcia. Aici, sârbul Dulin (fost în Legiunea Străină) i-a oferit două bătăi sălbatice şi Andreica a fost dus definitiv din Baltă.

Bineînţeles a fost reabilitat. Si Cojocaru şi-a pierdut în 1961 pâinea de brigadier, transferat fiind la Gradina. Duioasa securitate s'a îngrijit de el făcându-l topometrist pentru un castel de apă ce începuse a se construi. Nimeni n'a schimbat o vorbă cu el. Pedeapsa tăcerii şi a indiferenţei. Se lăuda că are o soră în Statele Unite măritată cu o înaltă oficialitate a unei biserici. L-or fi cumpărat şi acum o fi vajnic patriot. Poate vreodată vechile lui victime îi vor plăti pe măsură.

Negrău şi Ciofu au rezistat până la urmă în Baltă.

Nedescu a fost transferat dela Stoeneşti la Gradina şi de acolo la Gherla. In timpul transportului i s'a aplicat o judecată "ad-hoc" şi o pedeapsă pe măsură: Cu lacrimi în ochi, în genunchi a promis că-şi va reface conduita şi că a fost forţat de Andreica ca să se comporte sălbatec. A fost crezut. Cei chinuiţi au inimi slabe. A doua zi, înainte de urcarea pe bac a raportat administraţiei cine i-au fost pedepsitorii. Dar nu mai era interesant. Cei în cauză, ca să fie la adăpost au cerut să li se pună lanţuri ca să nu fie făcuţi scăpaţi, de sub escortă. (Totuşi Nedescu, ajuns la Gherla, în fabrică s'a comportat cu o solidaritate de necrezut cu ceilalţi deţinuţi refuzând orice "avans" al securităţii şi făcându-l public).

Numai Negrău a mai insistat în a înjura şi lovi chiar şi după căderea lui Andreica, sperând să-i ia locul. Dar postul fusese "desfiinţat".

L-a potolit una din figurile ciudate şi contradictorii ale închisorilor: Cocoş Iosif. La prima ieşire violentă a lui Negrău după ce Cocoş ajunsese la Stoeneşti, s'a dus la el şi i-a spus cu cel mai angelic ton:

- "Mă Negrău, băiatule, stai blând. Stai blând că de nu la noapte îţi umblu la carotidă. Am 25 de ani în spate şi mai mult nu-mi pot da pentru tine".

Violent şi spurcat, Negrău era fricos. S'a potolit parţial şi apoi total când Robert i-a promis că-i va tăia mâna cu sapa pentru că-l înjurase.

Apoi ca şi ceilalţi a devenit un brigadier standard.

Povestind unele din aceste aspecte unora din libertate, Robert a fost întrebat cum de oamenii permiteau a fi loviţi şi insultaţi de brigadieri. De ce nu protestau, de ce nu se opuneau în masă ? Pentru că o atare opunere într'o anumită epocă, putea însemna moartea şi nu orice fel de moarte. Si nu toată lumea are aceiaşi tărie ca acelor care dau sfaturi.

Radu DUNĂREANU

Fragmente din "In Tara lui Cain stăpână e frica".

TÂNGUIREA (ŞI TAIFASUL) TOV. PARASCHIVA LA PRIVEGHIUL LITERATULUI EUGEN BARBU

(Cântec zice, de ruşine.)

Moarte, moarte,
slută moarte,
că ni l-ai ales
şi ni l-ai cules,
pe cel mai ales
fiu al Partidului,

(Cum! era membru?
-Ce vorbeşti: a intrat în CC)

cel care-a cântat
şi a des-cântat
Socializarea
şi Eliberarea,
Colectivizarea
şi Radioficarea,
Cincinalul
şi Canalul,
Compresorul
şi Tractorul,
Turbina
şi Uzina

(-Multe, soro! Şi, a fost bolnav?
-Doar în tinereţe de nelinişti şi tânjală)

Dar Partidul,
Unul,
Bunul,
-care-ştie-toate
-ce-şi-nu-se-poate-
că de mi-l primi
şi mi-l adormi,
de mi-l primeni
şi mi-l lecui
de lingoare şi 'ntristare;
mai c'o zeflemea,
mai cu o saftea,
mai c'o refenea,

(-Şi parnaie? !
-Hm!)

de se re-născu,
înaltideologic,
multipedagogic,
realist-socialist,
antiimperialist,
progresist şi umanist,
luptător antifascist,
vigilent şi

(-vasăzică, tur...
-Turn partinic!)

democrat şi pacifist,
de i se vedea
şi prin lingurea,
că e comunist.

(-Şi îngropăciunea?
-Luni.
-Cu popă?
-Nu uuu! Cu miting)

Moarte moarte,
slută moarte,
de l-ai fi lăsat,
ce-ar mai fi cântat,
ce-ar-fi-fost-să-fie
-dar-n'a-fost-să-fie-
că mi l-au decorat
şi pensionat

(-Fugi de-acolo!
-Primul poet pensionar!)

că n'a mai răbdat
de-atâta bunăstare
în sat şi pe ogoare,
în lună şi în soare.

(-Dar de ce-a murit?
-De-un fleac, fetito, de-un flec:
a murit de certitudini)

D.G. NOLLA

LA MOARTEA UNUI PRIETEN

"Iar când fraților m'oi duce
Dela voi s'o fi să mor,
Pe mormânt atunci să-mi puneți
Mândrul nostru tricolor."
(Ciprian Porumbescu)

Pr. Anchidin UȘERIU

Era un obicei în Bucovina, în lumea academică, care acum nu mai este de când nordul Bucovinei cu Cernăuțiul și Basarabia sunt desmembrate dela trupul țării românești. La moartea unui membru al unei societăți academice (membria era pe viață, schimbându-se la terminarea studiilor numai calitatea, astfel erau membrii activi, emeritați și sprijinitori), în cortegiul funerar, după familie, mergeau delegații societății cu eșarfele pe piept. In mijlocul lor, o studentă ducea pe mâini o perniță neagră pe care era prinsă panglica tricolori "culorile societății", care fusese purtate de către decedat în toate ocaziile oficiale la care participase în timpul vieții. Aproape la terminarea serviciului religios, după depunerea sicriului în groapă, președintele ori reprezentantul societății academice rostea cuvântarea ocazională, iar apoi, culorile societății erau desprinse de pe perniță și aruncate peste sicriu în groapă în timp ce întreaga asistență cânta ultima strofă din Tricolorul lui Ciprian Porumbescu. ("culorile societății" era o panglică tricoloră dintr'un material special ce nu se încrețește. Lată de 4 cm. și lungă de 25 cm. La cele două extremități erau aplicate un fel de ace de siguranță cu care panglica era prinsă, în formă diagonală, de cămașă, pe mijlocul pieptului, peste cravată și cu partea de sus în spre umărul drept. Peste ea, astfel prinsă, se îmbrăca haina. Studenții și studentele cari se purtau în strae naționale, locul hainei îl îndeplinea bondița. Pe culoarea galbenă era brodat cu fir de aur numele societății. "Esarfe" aveau numai două fiecare societate, pentru președinte și vice. Din acelaș material făcute, late de aprox. 12 cm. lungi și încheiate, înainte de a se termina cu aprox. 20 cm. Se purta peste haină, în diagonală, peste piept, cu partea de sus pe umărul drept. La fel avea brodat cu fir de aur numele societății. Am făcut această digresiune cu gândul că veți înțelege mai ușor acel ritual atât de scump nouă celor ce am studențit în Cernăuți.)

Lui Bujorel Hoinic i-a sosit capătul neștiut al vremii, să plece dintre noi, în orașul Niteroi din Brazilia. Nu numai că n'a avut parte de o înmormântare în frumoasa tradiție bucovineană, dar n'a avut nici măcar un preot care să-i citească rânduiala înmormântării, cuvenită după legea noastră. Un prieten comun, care traește cu familia în acelaș oraș, s'a dus întâmplător, să-i facă o vizită. A aflat-o pe Doca născută Carvalho, prinsă în zarva mutării. Bujorel fusese înmormântat de câteva zile. S'a născut în Cernăuți în 11. 11. 1911 Si, pentru ca fatalitatea să-și facă capriciile, moare tot într'o zi de 11, ale lunii Ianuarie, acest an.

Tatăl său Izidor, din părinți țărani, Jud. Cernăuți, era Asistent la catedra de petrografie la Universitatea din Cernăuți. Când nordul Bucovinei și Basarabia au fost invadate de Rusia Sovietică în 29 Iunie 1940, la scurt timp după invazie a fost arestat și deportat în Siberia. O singură veste au primit dela el în care cerea să-i fie trimise un ac mare, sfoară și ceva pânză să-și cârpească hainele. După mamă era din familia Scalat, urmași neamestecați ai răzeșilor lui Stefan cel Mare. Aveau o moșie mare la Tețina, 8 km. din Cernăuți, cu două case, grădini cu pomi fructiferi: meri, peri, cirești, nuci, stupi cu albine, lac cu crescătorie de crapi, etc. Mare parte din acea moșie era moștenirea d-nei Silvia, mama lui Bujorel. Ea făcuse conservatorul în Viena și cântase, ca soprană, pe scena operei din vestita capitală. Intreaga familie Scalat era talentată în muzică, toți cântau la instrumente. Datorită acestei calități și datorită spiritului naționalist și al acelei omenii românești, care cuprinde multe virtuți cu cari era dotată acea familie, casa d-nei Silvia Hoinic a devenit sediul Corului Centrului Studențesc din Cernăuți. Acel cor, care număra 50 studenți și studente, care ajunsese unul dintre cele mai bune coruri din capitala Bucovinei, a fost inițiativa și realizarea lui Bujorel.

Cursul secundar și bacalaureatul le-a făcut Bujorel la vestitul liceu Arone Pumnul din Cernăuți. Este în genere știut gradul de seriozitate în pregătire și cultură ce-l primeau, pe vremea aceea, elevii în școlile secundare. A urmat Facultatea de Geografie, licențiat "cum laude" și Seminarul Pedagogic luându-și diploma de profesor secundar. S'a căsătorit cu o colegă de facultate. N'a avut însă parte de viață conjugală decât doar câtiva ani. Când evenimentele l'au obligat, a luat-o pe drumul pribegiei lăsându-și soția în țară, pentru totdeauna.

Ne-am cunoscut prin anul 1934. De atunci drumurile noastre luminate de acelaș sfânt ideal, s'au unit întru totul. Pe parcurs, de atunci încoace, au fost și ani în cari circumstanțele ne-au separat. Când fruntariile României s'au prăbușit, Bujorel cu întreaga familie Scalat s'au refugiat din nordul Bucovinei, iar eu din Transilvania cedată, regăsindu-ne în București. De acolo am pornit-o împreună pe drumul, fără întoarcere, al pribegiei. După diferite popasuri obligatorii am ajuns, după o lună și jumătate, în Austria. Mătușa lui Bujorel, căsătorită cu un austriac, pe care-l cunoscusem în Cernăuți, ne-au luat, pe răspunderea lor, dela autoritățile din Graz și astfel am trăit un an în Karintia, separați de grupul de la Rostok. Anul acela am lucrat angajați la stat și pe socoteala lor ne-am pregătit temeinic în topografie. Profesia de topograf este valabilă ori unde în lume unde sunt folosite lungimile metrice. Cu această profesie ne-am câștigat existența, ani de-a rândul, mai târziu, în Brazilia.

Din Karintia, după un an, datorită capriciilor autorităților germane, am fost duși, sub pază, la Rostok. A urmat apoi internarea noastră în Buchenwald unde eu m'am îmbolnăvit grav de tot. Bujorel a reușit printr'o scrisoare, pe care vărul său a descifrat-o, să le dea de știre despre acest fapt. Mătușa lui mi-a trimis pachete cu alimente, dar mai ales cu medicamente pe care nu le aveam în lagăr și care au ajutat mult la însănătoșirea mea.

La doi ani și câteva luni după prăbușirea Germaniei am reușit să emigrăm, ca D.P., în Brazilia. După trei ani l'am adus și pe Bujorel acolo. Ne-am despărțit, fără să ne mai vedem, când am plecat în Argentina. Au trecut două zeci de ani de atunci.

Cu moartea lui Bujorel Hoinic pierdem pe unul dintre cei mai apropiați prieteni. Prin destin și idealuri ne-am unit, în focul sacru al luptei și dragostei de neam, cei ce am studențit în Cernauți. Pierdem pe omul de o rară curățenie, gingășie și delicatețe sufletească.

Ca un omagiu postum adus lui Bujorel, mamei sale Silvia Hoinic și unchiului său Manole (Noli) Scalat, aș cerca să prezint câteva aspecte privind Corul Centrului Studențesc Cernăuți, cea mai de seamă realizare din viața lui. Bujorel a fost organizatorul corului. A avut, într'o oarecare măsură, funcția ce o are aici in America, în corurile parohiale, Directorul. Intâi a organizat cor bărbătesc cu un repertoriu bogat incluzând muzica clasică. Pe urmă a devenit mixt, alăturându-se celor 30 de voci bărbătești, 20 de voci sopran și alto.

Intregul repertoriu, pentru concerte conținea: muzică clasică, religioasă, populară și multe din compozițiile lui Sabin Drăgoi, astfel: Doina lui Mihail Eminescu, Pohod na Sibir, Trandafir de pe răzoare, Bănățeana, etc. La spectacole coriștii cântau fără partituri. Toți priveau numai la dirijor, urmărindu-i mișcările mâinilor, dar mai cu seamă mimica feței lui. Bujorel a organizat corul be baza unei disciplini spartane. Repetițiile începeau la trei minute după ora fixată, când se închidea ușa și nimeni nu mai intra. Intârzierea de un minut sau două era socotită absență. Un număr, nu prea mare, de absențe aducea eliminarea din cor.

La inițiativa lui Bujorel colaborau mama Silvia Hoinic, care ne învăța și fratele dânsei Noli Scalat, dirijorul. Mama Silvia ne învăța cu pianul, câte o voce în fiecare seară, până ce știam partitura întreagă a unei bucăți, fără să ne mai uităm la note. Multe, nenumărate ore de exerciții. Mulți dintre coriști nu știau solfegia, deși în liceu ni se ceruse solfegiu. Muzica era dexteritate și învățau să solfegieze cei care aveau aplicație spre muzică. Mama Silvia avea în fiecare seară din săptămână repetii, cu una din cele șase voci. Repetițiile erau de cel puțin două ore. Când toate vocile știau partitura, de rost, mai făceam cu dânsa câteva repetiții, corul întreg. Repetițiile cu mama Silvia se făceau în casa dânsei din Vasile Conta. Bujorel cânta la bariton.

Repetițiile cu dirijorul Noli Scalat se făceau în sala de mese a cantinei studențești. Nu mai aveam nevoe de pian. Cu N.S. făceam interpretarea bucăților din repertoriu. Cât privește calitățile lui de dirijor, nu mi-a fost dat nici când să întâlnesc ceva mai perfect. Profesia lui era de profesor la o școală de surdo-muți. De multe ori folosea cu noi, în cor, gesturi dela elevii lui. Noli scotea dela noi tot ce dorea el. Imi amintesc cum într'una din seri am repetat de multe zeci de ori ultimile tacturi din Pohod na Sibir: "Iar dintre brazi, vine urlând, lupul flămând."

A realizat Bujorel, cu acel cor, două lucruri importante: 1) Față de publicul care ne asculta și se pricepe să poată aprecia calitatea și eforturile noastre. Să vadă că studențimea se ține de treburi serioase și nu de huliganisme, pre cum ne acuza o anumită presă.

2) A desvoltat și cultivat în noi dragostea de armonie și de ordine. Aceste calități sunt unele din atributele Creatorului, Cel spre care a plecat Bujorel în 11 Ianuarie; armonia și ordinea.

Pr. Anchidim USERIU

CONSILIUL NAȚIONAL ROMÂN

SCRIE PREȘEDINTELUI FRANȚEI

Domnule Președinte,

Cu ocazia apropiatei vizite pe care o veți face în România, primirea pe care poporul român v'o va face, va fi la înălțimea stimei ce vă poartă și a marii lui prietenii pentru Franța.

Mulțimea care va veni în fața d-stră o va face de data aceasta din proprie inițiativă, din proprie voință și nu constrânsă, așa cum se întâmplă cu toate celelalte primiri asemănătoare.

La fel ca în anul 1968 în timpul vizitei Generalului De Gaulle, românii vor veni să vă aclame și să vă exprime simpatia și speranța lor.

Este o realitate faptul, că dincolo de barierele istoriei, poporul român n'a încetat niciodată să privească spre Paris, orasul lumină și capitala unei mari națiuni.

In 1848 refugiații politici români au găsit aici azil și ajutor. Astăzi, sub dictatura comunistă, refugiații politici s'au răspândit din nou în lumea liberă și cu precădere în Franța, pentru a apăra libertatea compatrioților și a națiunii lor.

Evident, atâta timp cât raportul de forțe în Europa și în lume rămâne ceeace este astăzi, nimeni n'are puterea de a restabili drepturile fundamentale ale poporului nostru. Lui singur și destinului său îi revine această mare sarcină.

Dar ceeace el cere actualmente națiunilor libere și mai ales Franței, este să înțeleagă că regimul politic din România nu este al său, iar conducătorii comuniști nu sunt reprezentanții săi legitimi. Constrânși la tăcere de către un regim personal și absolut, românii din zilele noastre n'au dreptul la critică.

Toate mijloacele de exprimare sunt monopolul absolut al Statului, adică al Partidului care stăpânește și dirijează întreaga activitate economică, socială și culturală a țării.

Discriminarea socială și de clasă rămâne încă un criteriu esențial pentru promovarea profesională și admiterea în facultățile și institutele universitare considerate a fi importante. Existența închisorilor și a azilelor psihiatrice pentru opozanți sau pentru cei condamnați din cauza convingerilor lor religioase dovedește, dacă mai era nevoie, veritabila față a României comuniste.

De treizeci de ani, regimul instalat în România a produs țării în timp de pace, cea mai mare hemoragie umană din istoria sa. Amploarea diasporei românești din lumea liberă, este o probă evidentă. Ea este în același timp și semnul indelebil al disperării unui popor legat dintotdeauna de pământul, cultura și libertatea sa.

De aceea orice certificat de bună purtare acordat responsabililor regimului, pare românilor o lovitură dată dreptului lor la libertate.

In această situație, compatrioții noștri speră că vizita d-stră să nu se încheie fără ca să amintească conducătorilor comuniști din România, obligația lor de a respecta drepturile omului și ale cetățeanului, în conformitate cu angajamentele luate la Helsinki și în alte ocazii. Ei consideră de asemenea că principiul neamestecului în afacerile interne ale țării, nu poate fi invocat atunci când se cere Guvernului libertatea guvernaților săi. Ați făcut-o în Spania și Portugalia. De ce nu s'ar putea cere același lucru și Bucureștiului, care nu încetează să solicite ajutor economic Occidentului?

Libertatea, al cărui prestigios reprezentant sunteți, n'ar avea decât de câștigat.

Este marea speranță pe care românii și-o pun în vizita d-stră, deoarece destinderea nu se poate funda pe aservirea oamenilor și a națiunilor.

Domnule Președinte, Consiliul Național Român a considerat de datoria sa să vă exprime gândul poporului român, căruia îi este interzis cuvântul. Tocmai pentru a suplini tăcerea care-i este impusă prin forță, ne-am permis să vă împărtășim aspirațiile sale cele mai arzătoare.

Vă rugăm Domnule Președinte să primiți expresia celei mai înalte considerații.

In numele Consiliului Național Român

Radu Câmpeanu
Cornel Crisan
Doru Ienciu
Petru Indrieș
Jean Miloe
Nicolae Penescu
Dinu Zamfirescu

DOCUMENTA TRANSYLVANIAE

Edited by John HALMAGHI

Les Hongrois dans la „puszta". — The Hungarians in the „puszta" Ungurii în „pustă".

Peuple nomade, ignorant l'art de cultiver la terre et la vie sédentaire, les Hongrois, habitués à vivre dans la steppe, se sont établis au IX-e siècle dans la grande plaine du bassin Danubien, connue sous le nom de *puszta;* ils n'ont guère dépassé depuis lors les limites de cette région que par de légères infiltrations survenues plus tard.

La puszta est une immense plaine dont l'altitude moyenne est de 85 mètres au dessus du niveau de la mer, ne dépassant que de quelques mètres le niveau des cours d'eau qui la traversent. Elle a la forme d'une ellipse et s'étend du N. N.-E. au S. S.-O., légèrement inclinée, vers le Sud; elle est longue de 400 km. et large de 300. Les Hongrois appellent cette région aussi «*Alföld*» (la plaine), par opposition au «*Feldföld*» (le plateau) qui l'entoure de tous les côtés.

Les limites de *la puszta* correspondent à peu près avec les frontières de la Hongrie, telles qu'elles ont été fixées par le traité de Trianon.

«Les Magyars ont pris racine dans ce sol uni et fertile de *la puszta*, abandonnant aux Allemands et aux Slaves les contreforts alpestres et les croupes boisées du Bakony».

(Bertrand Auerbach, «Les races et les nationalités en Autriche-Hongrie», Paris, 1898, p. 258—259).

«Dans le bassin du Danube Moyen, les Hongrois n'ont pas occupé les mêmes territoires que les autres peuples de la grande migration. Ils se sont uniquement cantonnés dans les territoires le plus aptes à la culture des plantes de la steppe».

[Le comte Apponyi, Note XII, 21 Jan. 1920. *«Les négociations de la paix hongroise»*, I, p. 420].

«L'allemand, le slave et le roumain ont appris à leur voisin hongrois à avoir un domicile stable; ce furent eux qui les poussèrent vers le mariage et vers les occupations paisibles, à l'economie des champs et à la culture de la vigne, quoiqu'il fallût longtemps jusqu'à ce que le peuple magyare, fanfaron et guerrier, ait été en état de manier la charrue». *(Boehm Lenhard).*

Nomadic, not knowing how to till the ground, the Hungarians used to live in the steppes and settled down, during the 9-th century on the great plain situated in the centre of the Danubian basin, known under the name of «*Puszta*»; since then, they never crossed the boundaries of this region but only slightly infiltrated, later on, beyond them.

The «*Puszta*» is an immense plain with a middle altitude of 85 m. above sea-level; it raises only few metres above the watercourses crossing it. It's shape is elliptic; it extends from N-N-E to S-S-W, sloping a little to the South, with a length of 400 km. and a width of 300 km.

The Hungarians call this region, also «*Alföld*» (the plain) in opposition to «*Feldföld*» (plateau) which sorrounds it from all parts.

The «*Puszta*»'s limits correspond almost to Hungary's frontiers as they have been fixed by the Trianon Treaty.

«... The Hungarians took root in this even and fertile soil, the «*Puszta*», leaving to the Germans and Slavs the lesser alpine ranges and the woody slopes of the Bakony».

(Bertrand Auerbach, «Les races et les nationalités en Autriche-Hongrie», Paris, 1898, p. 258—259).

«In the basin of the middle Danube, the Hungarians have not occupied the same territories as the other peoples of the great migration. *They settled down solely on the most adapted territories for the steppe plants cultivation*»...

[Apponyi, Note XII, 21 jan. 1920: *«Les négociations de la paix hongroise»*, I, p. 420].

«The Germans, the Slavs and the Roumanians accustomed their hungarian neighbours to have a steadfast domicile; they incited them to marriage and to peaceful occupations, to land economy and to cultivate the wineyards, — altough a long time passed before the proud and warlike hungarian people, was able to handle a plough». *(Boehm Lenhard).*

Popor nomad, care nu cunoştea arta cultivării pământului şi nici viaţa statornică, Ungurii, obicinuiţi să trăiască în stepă, s'au aşezat în veacul al IX-lea, în marea câmpie din centrul bazinului Dunării, cunoscută sub numele de «*Puszta*», fără să depăşească de atunci limitele acestei regiuni, decât prin uşoare infiltraţiuni făcute mai târziu.

«Puszta» este o imensă câmpie, având o altitudine mijlocie de 85 m. deasupra nivelului mărei, ridicată numai cu câţiva metri deasupra cursurilor de apă ce o străbat. Ea are forma eliptică, prelungită dela N.-N.-E. la S.-S.-V., uşor înclinată la S., lungă de 400 km. şi largă de 300 km. Ungurii numesc această regiune şi «*Alföld*» (Şesul), în opoziţie cu «*Feldföld*» (Platoul) ce o înconjoară din toate părţile.

Limitele *Pusztei* corespund aproape cu frontierile Ungariei, aşa cum au fost fixate prin tratatul dela Trianon.

«... Maghiarii au prins rădăcină în acest sol întins şi fertil al pustei, lăsând Germanilor şi Slavilor, înălţimile alpestre şi coastele împădurite ale Bakony-ului».

(Bertrand Auerbach, «Les races et les nationalités en Autriche-Hongrie», Paris, 1898, p. 258—259).

«În bazinul Dunării de mijloc, Ungurii n'au ocupat acelaş teritor ca celelalte popoare din marea migraţiune. Ei s'au aşezat numai în ţinuturile cele mai potrivite culturii plantelor de stepă»).

[Contele Apponyi, Nota XII, 21 Ian. 1920. *(«Les Négociations de la paix hongroise»*, I, p. 420].

«Germanul, Slavul şi Românul au învăţat pe vecinul lor maghiar să-şi aibă locuinţa sa stabilă; ei l-au îndemnat la căsnicie şi la ocupaţiile pacinice, la economia câmpului şi la cultivarea viilor, deşi a trecut multă vreme până când fălosul şi războinicul popor maghiar să poată pune mâna pe coarnele plugului». *(Boehm Lenhard).*

FARA ARMÂNEASCĂ

Carti Di La Papu

Nândau cărţ putură s'veadă luñina tiparlui ma bana lă fu scurtă iar aţelli ţi li scriară s'aleapsiră cu anathema a patriarhului! Ma nu agiundzea maș aisti. Pi capu a Moscopuleñilor s'alântor, alţ niori, ninga cama lăi și'mplĩni di seamni rali s'abâtură. Tu chirolu aţel, Turţâlli s'avea anciupată nâpoi cu Rușilli cai câftau ișări la Marea Mediterană. Greţâlli aveau ahurhită s'elli să s'mină. Tu Rusia aveau adârată ETERIA, (va ţâ scriu unâ oară s'ti RIGA FEREU, rămăn di-anost di Veleștin) tu Muriau s'aveau sculată contra Turţâlor, iar rămănlli a noștri nu videau cu ocllí răi intrarea Rușilor tu Balcañi că, pistupseau elli, va poată s'ascapă ase di Turţ. Nu știau s'nică puteau și s'minduiască ţi-lli așteaptă!

Aisti tuti, feaţiră pi Turţ si's toară s'cătă Moscopulea, s'veadă ţi soie di fisulli hiarbi tu oala lor. Ma cum nu iarau nică elli ahăţ mulţ, că ascherea u pitriţeau să's bată cu Rușilli, deadiră măna a Arbineșilor mohamedañi s'facă ţi vor elli! Arbineșilli nu neasiră cu măna licșoară. La 1768, feaţiră prota iruse. Arsiră, tălliară, aspârară lumea ţi ahurhi si-și llia perlli iţi un pi iu putea. Ase agiumsiră si-s râspândească tu tuti craturli iu nu puteau s'lli ajiungă Arbineșlli. La 1769 viniră ninga unoară. A Arbineșlor nu lă ardea ahăt ti politică, ma mult căftau s'facă pleașcă, Moscopulea iara avută iar elli. . . .

Alţ Moscopuleañi luară calea surghiunului. Aţelli ţi arâmasiră feaţiră ţi putură ca s'bagă năpoi lucărli pi cali, ma nu tricură mulţ añi ș'la 1788, tu 24 di August, cu nispetea a noului polim ţi ahurhi întri Turţ și Ruși, Arbineșlli viniră nâpoi, ș'di Moscopulea nu s'aleapsi dicăt pulbirea și scrumu. Bandili al Ali Pașa arsiră cu aistă nispeti s'alti hori armânești: Gramustea, Niculiţa, Linutipea, Bitcuchi, Birsina s'multi alti. Urută agudeari, di astumţina a noștri nu ma putură să scoală capu. Pisti puţăn va ahurhească marea epanastasi a greţâlor s'tuţ a noști va s'arucă cu trup și suflit ca s'lă toară năpoi a Turţâlor tută hârcilichea ţi l'avea.

Furi și Armatolii va s'bată añi ţ añi di dzăli s'cănd va s'bitisească polimu. . . va iasă Elada nauă!

Ca s'aduchești ma ghini căţe luguria nu iara ti a nosti ase cum iara ti Greţ i ti alanţ dit Balcañi, va-ţ dau născănti zboară ţi li dzăsi un mari capidan di Armâtuladz, cănd un Fanariot (grec din Poli) frati al Alexandru Ypsilanti, tu unâ adunari di Capidañi, cănd s'băteau cu Turţilli l-u angiură ș'l-u acllimă "varvar": . . . "Ca s'ţâ ascundz pisma, lliai numa di patriot; patriot tini nu esti cum nu ești nică grec; s'iara tuţ palicarlli a noști varvari, văr di noi nu ari ahti di doxă ieftină. Fanariot amintat s'hi dhul i s'trañipsesti, ascultă: CRUTEA aistă nă iasti dată Domn a nauă. Locu aist adăpat di săndzili anost, locu aist ţi nă hrăni străpâpañilli, locu aist ţi lă'ncllidi murminţălli, aist nă iasti patriă. Locu aist ti arnăseaști, cum ti arnăsesc s'palicarlli anoști morţ di grișala ta, s'ti cătigurisesc poati tu oara aistă dinintea giudicatellei al Dumnidză". (F. Pouqueville: Histoire de la regeneration de la Grece, Tome Iv, pag. 46-48).

După cum vedz, Armatolli nu s'băteau s'facă un crat armânesc; ti elli cruţea iara dininti di tuti.

Greţâlli aveau tu minti "I megali ideea", cratu a bizantiñilor ţi-l chirură cu trei suti di añi năinti. Cănd panastasea s'bitisi S'turţârlli fură anângăsiţ s'alasă unâ parti di vecllia Gârţiă, cănd Othon vini pi tronu di Anthina, Capitañilli di Armătuladz dipunară s'elli ca s'lă da Vâsillelu locu ţi lă vinea di'ndrept după căti aveau faptă ti liberarea Greciei. Ase că aţelli ţi armasiră ninga sum Turţ, s'iara cama marea parti că Elada nu agiundzea dicăt până Domoco, aţelli ţi armasiră dzăc, fură lipsiţ di capitli ţi lă iarau călăuzi. Di atumţea ahurhiră 'ntunicatili dzăli ţi nu s'bitisesc nică ază. După unâ sută di añi di la panastasi, cănd s'curmă s'polimu aţel marli di la 18 și s'feaţi iriñea, tu Balcañi iarau patru craturi: Vurgăria, Sărbja, Albania s'grecia! Noi?

Pi noi nă agiucară ca pi cămeașa a Hristolu cu zarâli s'fără s'nă întreabă, fără s'vrem, n'aflăm tălliaţ tu patru, căti unâ parti tu iţi un, di patruli craturi ţi iseră după ţi'mpărţără mârșea a văsillilui a Turţâlor. Di tută amirărillea, a lor nu lă armasi dicât Polea s'niheam loc diavigăra, până Adrianopoli.

Tu aistă sută di añi, s'feaţiră ninga multi! Căti ori vini zboru ti noi, totâna cădzum nafoară, di canda pi schinarea noastră spindzură un blăstem s'cănd tuti păreau chiruti, vinea di iuva căti unâ luñină s'isapea noastră isea năpoi pisti apă. Aistă oară tuti viniră di la un călugăr, poati fără să-s minduiască ţi turată va llia lucărli până tu soni. Aistă oară, ca pi chirolu aţâlor di Moscopuli, lucărli nu ahurhiră tu locu a nost ma tu xeani, tu Vlăhiă, România di ază.

Aoa ahurheaști lucurlu schinos di cai ţă scriam tu partea di dininti aștăllei cărţ, luguria di cai va ţănă tută soarta armânamillei. Di ţi va si s'facă di aoa s'ninti, multi lucări va poată s'llia calea ti unâ dizligari hârioasă i s'nă dupcă năpoi la chireari. s'fu ahăt di greu, că ninga până ază, părerli sănt ampârţăti, a noști iaiai nu putură s'agiunGă la unâ apofasi și s'dzăcă cai di dauli călliuri ţi s'dișcllideu iara aţea cama buna, aţea ţi putea s'nă ducă la mardzina mult aștiptată. Ti aisti va ţă scriu tu unâ altă carti!

Nu iasti licșor s'ancllidz tu dauă, trei, cărţ scrisi cu avunii, istoria 'ntreagă a unâ sută di añi s'tuti aţeali ţi s'leagă, că tu aistă problemă va hibă amisticaţ di aoa s'ninti nu maș armânlli s'greţâlli, ma tuti craturli dit Balcañi, s'pi ninga iali s'alţ, ca Turţâlli, Italiañilli, Rușilli. Că pi ningă soartea noastă tuţ aisti aveau tu Balcañi mari simferuri s'iţi un trădzea cinușa pi turta lui, fără si-a minduiască la noi.

Patruli craturi ţi iseră după polim, căftau s'lărdzească sinurli, si-s facă căt cama mări, s'nu minduiau că sum ciatia lor, pot s'intră s'oamiñi ţi nu sănt di unâ dâmară cu elli s'nu lă arăseaști s'căntă cu boaţi xeană, nică s'avdă fumeallia s'lă zburască pi unâ limbă ţi nu u cunosc! Ază, cănd vedz căti s'fac ti tuti minorităţli nu maș dit Europa ma dit tută lumea, aţăia, cai nu bănaș cum bănam noi cama tricuţlli, ţă si pari ciudie, nu poţ s'achicăsești cum ahtari lucări putură să-s facă, atumţea cănd tută lumea s'gargarisești cu libertatea s'cu 'ndrepturili a tuturor oamiñilor s'aibă sculii, biseriţ, cărţ, gazeti, pi limba lor, ma tu chirolu aţel lucărli iarau mult cama aplo. Driptatea iara di partea aţălui cai iara cama vârtos, cama gioni, i avea armati ma multi. Va dzăt că s'ază nâpoi ase iasti, ma atumţina nica nu s'ascundeau după zboară cum fac oamiñlli politiţ di ază. Cănd un andart i un comitagiu vinea tu hoară, nu ţănea zbor, ma băga căţutu până tu inimă. Nu cu zboarăli ma cu frica s'cu focu s'făţea'ndriptatea. S'tu aisti s'amistica nu maș kivernisea a craturlor, ma ișiș bisearica, cu dhispoţ s'mitropoliţ, cu patriarhi s'cu prefţ. Aţelli ţi tălliau și spindzurau nu maș că nu iarau giudicaţ, faptili alor nu iarau picati, ma castilea alăvdaţ ca buñi cristiñi! Ase-i lumea ficioru al pap, s'cai nu va s'ţănă ispi di aisti, s'aleadzi tu soni maș cu lăcriñi s'cu vatra cinușe.

Ase nă fu soartea anoastă, blăstimaţ s'hibă ti tută bana aţelli ţi nu n'alăsară dicât ocllí ca s'plândzem.

Papu MICIU

CALINDAR PI MAI

Luni 21 Mai - Sf.Imperaţi Constantin și Elena
Joi 31 Mai - Anălţarea Hriștolu la ţer.

Documente - Mărturii

CAPITULAȚIILE

Fără a mai stărui asupra capitulaţiunei, pe care Macedo - românii au știut-o stoarce de la curtea bizantină, în 1343, când au primit domn pe Ioan Cantacuzino, fratele împăratului, (Istoria lui Cantacuzino, cartea 3, cap. 53) ne vom opri la capitulaţiunea pe care Macedo-românii (sau locuitorii Valachiei mari și mici cum îi califică întreg secolul de mijloc) , au încheiat cu Murad al II-lea (1422-1451). Istoricul Frantzez, menţionează astfel călătoria Sultanului, pentru a se întâlni cu capii Valachi, în primăvara anului 6970: "Murad s'a transportat în Valachia mare și s'a întors după ce a pus rânduiala în afaceri". Iată bazele rânduielii intervenite între Sultan și Valachi:

1. "Inalta dreptate, va fi distribuită în ţară în fiinţa unui cadiu conform legilor Valahe. Valachii vor putea călători, în toată libertatea prin tot imperiul, exercitând orice profesiune li s'ar părea bună;

2. Poliţia lăuntrică se va face de însuși Valachii sub răspunderea propriilor lor capi;

3. In ceeace privește poliţia din afară, Valachii se vor înţelege cu pașalele provinciilor învecinate;

4. Nimenea nu se va amesteca în treburile lor religioase;

5. Ei vor fi scutiţi de impozite; însă ca semn al vasalităţii, Valachii vor trimite anual un peșcheș sau bacșiș Sultanei Valide" (In Curierul de Orient din 1856 și 1881, s'a vorbit mult de aceste capitulaţiuni).

După tradiţiunea Românilor din Pind, astfel au fost temeliile așezământului încheiat cu Sultanul Murad II. Printr'o iradea imperială a lui Soliman dătătorul de legi, Macedonia împreună cu Tesalia a fost împărţită în patrusprezece căpitanaturi. Pouqueville consul al Franţei la 1821, în părţile locuite de Români, Greci și Albanezi, zice în cartea sa, că: "Românii au fost norociţi cu protecţiunea sultanelor Valide, în visteria cărora vărsau un dar anual, carele era mai mult un omagiu de vasalitate, decât un tribut de servitute. Acesta era preţul care îi scutea de amestecul Turcilor. Si, rămași ca ţări de stat, Românii nu cunoșteau nici zapci nici Zabeţi. Ei singuri cisluiau, între dânșii, impozitele lor. Si, ceiace datoreau a da, era plătit la al 21-lea birou al defterdarului sub titlu de malacasis".

"Guvernaţi în orașele și satele lor, de către un sfat de înţelepţi, compus din bătrâni, Românii trăiau sub niște legi tot atât de simple ca și moravurile lor patriarhale. LIBERI IN CULTUL LOR, liberi în familiile lor, ei străbătură prin toate vijeliile revoluţiilor cari de multe ori au zguduit ţar, până la fatala urcare pe scaunul guvernământului din Epir a crudului Ali Pașa-Tebelinul. Atunci Marea Valahie a suferit jugul satrapului din Ianina. Dar nu trecu mult și Românii luară armele pentru apărarea privelegiilor și capitulaţiile lor. Fatalitatea însă, a voit ca la 1821 prin amestecul Grecilor fugăriţi din Moldo-Valahia, această luptă de capitulaţiuni, să fie transformată într'un război de neatârhare a Greciei, război în care Albano-Românii, au fost cu cruzime mistificaţi". Cu privinţă la aceste capitulaţiuni, s'ar putea cita și alţi autori, precum: Cantu, la tomul 14, pag. 220; Ami Boue, Descripţiunea Turciei Europene, tom. 2 pag. 195; Sepctatorul Orientului (Athenian), din 1856.

Un istoric al Ianinei, Aravandinos, descrie cum guvernul turc dispreţuind, pe la începutul secolului XIX, capitulaţiunile române, a substituit "cleftii" în locul sătenilor români armaţi; jandarmeria albano-turcă, în locul jandarmeriei românești.

Acelaș istoric ne mai vorbește despre un firmam acordat de un vizir recunoscător Metzovenilor și în care se stipulează, după povăţuirea fruntașului român Sterghe Floca, că: pășunile Metzoviţilor din Tesalia, Epir, Macedonia, să rămână necălcate; ca numai Metzovitzii să păzească strâmtorile și potecile munţilor; ca nici un musulman să nu locuiască în Metzova; ca, toată comunitatea Metzovei să nu plătească anual guvernului imperial, decât 941 lei (valută aur a Uniunii Latine nn), că, orice persoană de orice condiţiune și religiune ar fi, scăpând în cantonul Metzovei, și veri care ar fi Metzovei, și veri care ar fi motivele pentru care fugarul a alergat acolo, să nu fie niciodată rechemat sau persecutat de vre-o autoritate, veri care ar fi ea; că tot musulmanul ce va trece prin districtul Metzovo, să fie dator a privi ţara ca un pământ sfânt; iar la eșirea din acest district, să scoată potcoavele cailor, pentru a nu lua din acest pământ măcar un dram; că districtul Metzovo, va fi administrat BISERICESTE DE CATRE UN EXARCH PATRIARCHAL; în fie, că judecătorește districtu; va atârna de cadiul din Livadia, iar politicește de pașa de la Negropont (vezi: "Etudes historiques sur les Valaques du Pind" extrait du Courier d'orient, 1881).

Cunoscând aceste privilegii, toţi creștinii care erau prigoniţi în Turcia, scăpau în Metzovo; și, astfel acest cuib românesc devenise un adevărat azil de mântuire pentru nenorociţi. Ali Pașa-Tebelinul este acela care a desfiinţat aceste privilegii ce până la dânsul fusese în vigoare, și religios respectate de către autorităţile imperiale și patriarhi.

Extras din Fanarul și fraţii noștrii din Pind" de G. Misail (1904).

Zahu PANĂ

MATERIALELE PENRTU " FARA ARMÂNEASCĂ " SE PRIMESC PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:
ZAHU PANĂ 31-25, 89-th STRZ. JACKSON HEIGHTS
N.Y. 11369 U.S.A.

NOUTĂȚI ÎN ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

DISTRUGEREA OZONULUI

Rapoartele cercetătorilor arată că distrugerea stratului de ozon al pământului este de două ori mai mare decât s'a prevăzut cu doi ani în urmă. Intr'un raport prezentat guvernului federal de către Atmospheric Environment Service, se recomandă interzicerea folosirii fluorocarburilor în sprayuri. Fluorocarburile din sprayuri se ridică în stratosferă, ajung în razele ultraviolete nefiltrate ale soarelui, unde sunt transformate în clor, care devorează stratul de ozon. Acest strat nou format ajută la absorbirea în mai mare măsură a razelor solare, ceea ce poate provoca cancerul pielii, schimbări genetice și climaterice.

RADONUL ȘI CUTREMURELE

Specialiștii în cutremure cunosc de mult faptul că nivelul radonului în pânzele de apă crește în timpul activitații cutremurelor. Acum, cercetătorii pământului dela "General Electric's Research and Development", au raportat că în curând vor avea posibilitatea prevederii cutremurelor.
Folosind detectoare speciale de radon, din material plastic, ei au descoperit concentrații de radon în sonde de mică adâncime în Thoreau, N.M., și Blue Mountain Lake, N.Y., unde sunt multe cutremure mici în fiecare an. Radonul este un gaz radioactiv, produs prin dezintegrarea uraniului, care este larg distribuit în crusta pământului. El scapă prin multele fisuri în straturile superioare ale scoarței - fisuri care natural se schimbă în timpul perioadelor de ridicări geologice violente ale terenului. Detectoarele de material plastic folosite în aceste studii au fost construite pentru explorarea uraniului; unde este radon, este și uraniu. Detectorul înregistrează particulele alfa emise de radon. Cu cât urmele lăsate de particulele alfa sunt *mai multe, cu atât concentrația în radon* este mai mare. Cercetătorii de la General Electric Research au înregistrat cele mai ridicate nivele de radon la Blue Mountain, chiar în timpul celui mai mare cutremur.

ENIGMA PORUMBEILOR CĂLĂTORI

Doi cercetători de la Universitatea Cornell (SUA) încearcă să dezlege mult controversata enigmă a navigării porumbeilor călători. Rezultatele cercetărilor lor arată că abilitatea acestor păsări este mult mai mare decât se credea. Grupurile de porumbei fac tururi zilnice care se repetă ciclic. Repetarea tururilor lor corespunde cu precizie variației poziției lunii tot timpul ciclului lunar., chiar când luna este invizibilă. Cei doi cercetători arată că radarul lunar al porumbeilor este bazat pe abilitatea acestora de a percepe schimbarea câmpului gravitațional cauzat de lună.

MICROPOSCOPUL ACUSTIC

Un microscop care formează imaginile lui prin sunete, la o frecvență de 2.000.-000.000 vibrații secundă, iar nu prin lumini vizibile, a fost construit de inginerii englezi la University College din Londra. Imaginea prezentată pe un ecran este produsă integral prin sunete. Undele sonore au fost folosite mulți ani în urmă pentru a produce imaginea corpului uman sau la examinarea defectelor în structurile metalice; de asemenea sunt folosite în lumea medicală. Acum, undele sonore se folosesc în microscopul acustic, în care nu exista lentile. Obiectul de examinat este suspendat într'o baie de apă. Un curent electric trece printr'un cristal care transformă energia electrică în vibrații mecanice de înaltă frecvență. Acestea sunt apoi transmise printr'un safir, focalizate într'un fascicol fin trecut prin baia de apă la obiectul de examinat. Trecut prin obiect, fascicolul încă în formă de vibrații, este refocalizat prin alt safir și apoi îndreptat către alt cristal. Acesta din urmă transformă vibrațiile înapoi în semnale electrice (procesul invers) care creează o imagine instantanee pe ecran, ori, imaginea poate fi păstrată și folosită la nevoie. Prin superioritatea lui netă, microscopul acustic este folosit în diagnosticarea cancerului, precum și în orice fel de cercetări, fără a distruge materialul ce trebuie examinat.

PRIMUL SISTEM POȘTAL ELECTRONIC

Canada, cea mai înaintată țară în telecomunicații, va introduce primul sistem poștal electronic complet. Noul sistem - FacScan - va fi introdus pentru început între Toronto și Montreal în acest an, după care va fi extins în Vancouver, Calgary și Ottawa, iar în viitor și în alte țări. Sistemul FacScan garantează transmiterea unei scrisori în 2 ore. FacScan va fi folosit atât de instituții cât și de persoane particulare. Persoanele particulare nu vor avea nevoie de "oficii terminale" personale sau de acces la acestea; oficiile terminale vor fi instalate în locuri publice, iar agenții speciali FacScan vor prelua scrisorile în Toronto și alții le vor preda în Vancouver.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

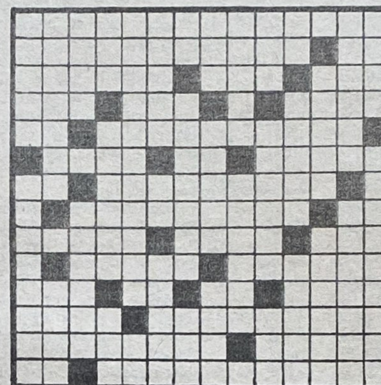
Aurel CLOTEANU-OHIO

LOCAȘ SFÂNT NIMICIT DE O BOMBĂ INCENDIARĂ

(Biserica ortodoxa romana "Sf. Dumitru" din New York)

MOTTO: **Church Bombed**

NEW YORK (AP) — A group called the Jewish Armed Resistance claimed responsibility for Thursday's early morning firebombing of the St. Dumitru Rumanian Orthodox church in Manhattan, police said

ORIZONTAL:

(1) Biserica din temă, care a fost parțial distrusă și arsă de o bombă incendiară, plasată de răufăcători și explodată în noaptea spre Joi, 14 Dec., 1978, orele 3.30 (2 cuv.). (2) Presa americană a anunțat că asumatorii odioasei fapte și-au motivat atacul (defensiv ???) printr'un telefon anonim, precum că în biserică ar sălășlui organizația antebelică românească, numită : "........." (3 cuv.), dar unii comentatori susțin că numele adevărat al răufăcătorului este Somebody Else, care urmărește să creieze confruntări între biserici, susținând că în ultimul timp, satana a încercat să se ascundă îmbrăcând chiar patrafir creștin, dar cu atâta mai ușor s'a putut masca, prin acel telefon anonim, precum că el ar purta tichie evreiască. -Ermolae Șoimușanu. (3) Dogoarea ce a pârjolit biserica. -A cunoaste. -Focul nestins din biserică, sau cu altă definiție presupușii asumatori din motto.(abr. (4) Trei (!) în două feluri. -Altarul bisericii după incediu. -Locul anume unde a fost plantată bomba. (5) Trandafir Scorobeț. -Semne de supușenie față de Divinitate. (6) Nereușit. -Uțu Florea. -Puțin. (7) Evghenie Ungureanu. -Obiectele din biserică "risipite" de explozie. (8) Incolțire în viața vegetală. -Corneliu Baba. (9) Intinse, netede. -Locașul sabiei(pl.) -Ceasuri. (10) Tabel. -Album vegetal. (11) Ordin scurt ! -Asemenea. -Eugen Lazăr. -"Lițe" încurcate !! (12) "Cuvântul Românesc". -Obiect sfânt din biserica explodată și incendiată și care totuși nu a fost nimicit. (13) Pardoselile bisericii îndată după stingerea incendiului. -'Fărădelege", în termen pur religios, ce apasă greu în balanța răufăcătorului, când va fi chemat în fața Sfântului Judecător. (14) Elie Genie. -O frumoasă Țară din răsăritul Europei, întregită de Regele Ferdinand și înțeleapta lui soție, Regina Maria.(2 cuv.)

VERTICAL:

(1) Căscat, în privire. -Faptul propriu zis ce a distrus biserica. (2) Lăudăros, fățarnic, în termen creștin. -Arenă de sport. (3) Pereții bisericii după dezastru. -Durerea preotului paroh........., o imensă durere, văzându-și biserica lovită în plină catapeteasmă. (4) Nicolae D.Isacu. -Ruinele afumate ale bisericii. -Romulus (N) Radu. (5) Tatăl nostru din Ceruri (2 cuvinte).-Dumitru Oprea. (6) Stingere de incendiu. -Simion Mihaltan. -Ustensil gastronomic. (7) Luca Erina. -Căciulița. -Sfoară. (8) Doru F. Sideraș. -Fructe de arbust de munte, de mărimea boabei de fasole, de culoare neagră vineție și din care se face dulceață, visinată. -Rai. (9) Slab de minte. -Boală cronică, dușmănie veche (pl.). (10) Pronume posesiv persoana I-a singular. -Zonă anumită din hotar, unde obisnuit, an de an se întind culturile de in. -Leontin P. Andrica. (11) Ioan Radu. -Insoțitori ai înalților demnitari de stat. -Mâner gata sucit. (12) Partea periferică a roții pe care stă anvelopa (pl.). -Piezișă. (13) A se împreuna din nou. -Monedă măruntă existentă prin secolul al XIX-lea în Imperiul Austriac (Transilvania și Bucovina) asemănătoare cu banul, gologanul. (14) Uniunea Scriitorilor Români din America (abr.). - Visul oprimatului sau chemarea exilului.

DESLEGAREA ÎN PAGINA 25

SFÂRȘIT DE MILLENIU

Ion ION din Europa

Predica Părintelui Gheorghe Calciu, din 12 Martie 1978, ne-a ajuns tipărită în "Cuvântul Românesc" în Aprilie 1979, și tot atunci dintr'o telegramă dela Viena, apărută în presa străină la 6 Aprilie, aflăm: "Comitetul Credincioșilor, constituit în București pentru apărarea Părintelui Calciu, face cunoscut că Preotul Profesor este închis și supus unui tratament foarte brutal". Imprejurările în care Părintele Calciu a ajuns în disgrația Bisericii lui, le citisem în "Cuvântul Românesc" la începutul acestui an.

In predica amintită, Părintele Calciu spunea anul trecut: "O idee care se menține prin violență și forță este profund subminată de falsul din ea". Ideea este în cazul de față "materialismul ateu". Pentru a se băga în capul oamenilor această idee a fost nevoie de multă forță, dar ideea tot nu a încăput în capete. De 31 de ani, de când Statul este materialist comunist, oamenii sunt chinuiți în două categorii de muncă forțată și frică permanentă: așa zisul "câmp al muncii" pentru toată populația, afară de politicieni, sau în lagăre de muncă de tot felul pentru nesupuși, iar pentru cei mai nesupuși, rămân pușcăriile. De 31 de ani de când materialismul ateu conduce Statul și Biserica, nu s'a pomenit o rebeliune asemănătoare cu aceea a păr. Calciu, care în predica citată spune tinerilor seminariști: "Va trebui să-ți purifici inima (...) să smulgi necredința și ateismul, ura și lipsa de respect pentru oameni, servilismul și violența, lașitatea și orgoliul". Mai exact și mai concis nu poate fi redată esența "umanismului socialist marxist". Părintele Calciu a vorbit acolo unde trebuia să vorbească împotriva materialismului ateu, în locașul Domnului. Pentrucă a îndrăznit acest lucru, și a făcut pentru prima oară ceea ce orice preot avea datoria să facă de 31 de ani încoace, adică a protestat public împotriva destrămării omeniei omului prin doctrina cea mai anti-om de azi, superiorii bisericești l-au dezavuat, l-au sancționat și l-au dat pe mâna poliției.

Pentru acest mare Preot român suntem siguri că se va ruga chiar și Papa, dar cine se va ruga pentru așa Biserică ? Si cum mai poate să fie "Biserică vie" o Biserică în care este interzisă propăvăduirea adevărului și slujitorii ei sunt obligați să mintă ? E plină de merite culturale Biserica noastră ortodoxă, veche de când există ortodoxia însăși, de asemenea e plină de merite prin popii care uneori abia știind să citească au fost un mileniu păstorii cei buni ai satelor, dar nu mai este plină de merite dela Miron Cristea și Nicodim încoace, ierarhi care au patronat holocausturi de tineri, pentru ca să se ajungă azi la Biserica în care Popa cel bun e dat de superiorii lui pe mâna poliției când spune adevărul lui Dumnezeu. Când a vorbit, Părintele Calciu s'a încrezut în acești oameni, care trebuiau să-l susțină ca unul, știind toți că în condițiile internaționale de azi nu li-se putea face nimic. Să nu ni se spună că aceia care nu mai sunt deloc "buni" când fac o asemenea trădare, ar fi... patrioți și nu încurajează " Gâlceava Inteleptului cu Lumea " pentrucă, vezi Doamne, " vin Rușii". Pedeapsa acestora rămâne încă din veac, pentrucă de azi vor purta în vecii vecilor toată greutatea de aur și lumină a cuvintelor care vor zdrobi pe cei ce-au dat cuvântătorul la câini: "Mergi tinere, și spune vestea aceasta tuturor, să strălucească fața de înger de lumina învierii, căci astăzi îngerul din tine pe care ți l-am descoperit la primul meu cuvânt, a biruit pământul din tine. Spune celor care ți-au oprimat până acum sufletul tău divin: "Cred în înviere" și-i vei vedea înspăimântați, fiindcă îi va birui credința ta. Se vor svârcoli și-ți vor striga cu disperare: "Țărâna este paradisul tău" și instinctele tale îți sunt cerul" (Părintele Calciu în predica citată).

Ion ION

din EUROPA

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM...?

URZICA LIBERĂ

ANUL 2 Nr. 12 — APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE!

Probleme religioase in R.S.R.

PATRIARHUL FĂRĂ OUĂ!

Prea Fericitul Patriarh Justin, împreună cu alți prea fericiți cuvioși, au reusit să evadeze dela Sovrom-Patriarhia din București și să ajungă în America. Pașapoartele au fost obținute sub falsul pretext că pleacă în Statele Unite ca să elibereze ortodoxia și să înhame refugiul la căruța guvernului comunist.

Corespondentul nostru special, Dinu Mătrăgună, a aflat din surse înalte arhierești că adevăratul motiv al venirii în Statele Unite n'a fost ca să arunce mărul discordiei în sânul ortodocșilor, n'a fost ca să distrugă lupta de eliberare a neamului și nici n'au venit aci ca să apere regimul ateu al lui Niculiță.

Fericitul Patriarh et Co. au venit în lumea liberă, în jurul Sf.Sărbători ale Paștelui, pentru un motiv și mai serios:

Să protesteze că nu se găsesc ouă în magazinele alimentare de stat. Consecința lipsei fiind foarte serioasă: înalții prelați neputându-și îndeplini datoriile creștinești de a ciocni ouă tari și spune "Hristos a Inviat !"

Noi, umpluți până'n gât de bucurie, ținem să mulțumim administrației comuniste care, abundentă de produse găinărești, a cauzat o criză de ouă oferindu-ne astfel unicul motiv de a-l avea pe Patriarhul în jurul ortodocșilor liberi din America și Canada.

DIN SERIA "PORCII"

de Victor VALER

LENUȚA A PRIMIT TITLUL DE ACADIMICIAN DIN PARTEA ACADEMIEI DE ȘTIINTE DIN NEW YORK

Ea nu-i mai orice doamnă Porc,
Ea îi savantă rasă York !

CE SUNT ȘI CE SE PRETIND

In lumea lor de pecerine,
Boi, măgari, câini și porcine,
Se pretind a fi ca leii,
Porcul, scroafa și purceii.

VIITORUL

Mistreții Securității pentru-al lor omor
Vor fi judecați la Abator !
Iar pentru porcul Niculai va fi un mâine
Când va fi spunzurat, c'a fost un porc de câine!

INTERVIU

In urma apariției "Din seria Boii", au fost formulate și unele critici. Nu din partea boilor, pentrucă boi cum sunt...

CRITICUL: Boul-șef nu este zugrăvit perfect.
EU: Cât de prost trebuie să fie bou-șef pentru ca să fie șef perfect al comuniștilor ?

CRITICUL: De ce tocmai boii te-au preocupat ?
EU: Prostia boului este caracteristica cea mai generală a comuniștilor. De aci se pleacă mai departe.

CRITICUL: Te ocupi de multe dobitoace ?
EU: Nu. Eu am cercetat doar secția 'Boi, porci, măgari" dela Academia Zoo "Stefan Gheorghiu" din București. Așa că...

CRITICUL: In mod deosebit ce alte animale te-ar mai interesa ?
EU: Câinii. Dar aceștia au centrala la KGB-Moscova și cercetarea este mai grea. Incerc însă printr'un "altoi" dela filiala lor " Departamentul Securității " din București. S'ar putea afla câte ceva...

CRITICUL: Am auzit că pe unele dobitoace le faci boi, porci, măgari și câini. Cum vine asta ?
EU: In comunism orice transformare dobitocească este posibilă. Dacă ne gândim că ceferistul Miciurin a altoit banana pe salcie la Nijni-Novgorod (așa am învățat la școală), să nu ne mirăm ce au putut să realizeze Lenin și Stalin cu dobitoacele roșii...

Epigrame

Ion CICALĂ

MIDDLE EAST

In Orientul Mijlociu,
e Pacea ca Fata Morgană!
Cu cât o caută caravana
cu-atât se'nfundă în pustiu!

UNEI VOLUMINOASE

Mult stimată, doamnă lată,
eu prea bine îmi dau seama
că pe tine niciodată
nu te'ncape epigrama.

LA MOSCOVA
DE PAȘTI... MUZICĂ POP

Urmărind vechi interese,
pe drumul care dă în gropi,
Partidul dă cu "pop" în popi
bruindu-l pe Hristos Voskrese.

MEMBRILOR
UNEI ASOCIAȚII INACTIVE

Asociația d-voastră
e pur și simplu'n lucru mort
care-oadtă'n an învie
când Comitetul dă raport.

INSTANTANEE DIN CIRCUL PECERIST-RESERIST

HUMANISMUL LUI IORDAN

Iorgu nu umblă cu iordanul, ci cu memoriile sale în care dezvăluie, printre altele, o "nedreptate revoltătoare" în faptul, datat înainte de primul război mondial, că sătenii din Hârja, situat pe graniță, trebuiau să posede (și posedau cu toții) autorizație de trecere a frontierei (deci în altă țară), oricând doreau. Această formă minusculă pentru circuitul nelimitat peste graniță îi pricinuia Iordanului o nelimitată revoltă din punct de vedere "pur uman" (pag. 193 a memoriilor lui, made RSR, 1976). Pentru ceea ce vede astăzi sub raportul circulației peste frontieră, dacă va fi văzut Iorgu Iordan nu se revoltă, nici pe motiv "pur uman", nici pentru cel inuman.

Din bursa studențească, burghezo-moșierească, la vremea sa, Iordanu recunoaște că trăia boierește. Leul românesc era tare și el cumpăra 100 de franci francezi cu 97 de lei, iar 100 de mărci germane cu 125 de lei. Totuși asta nu era bine, scrie Iorgu cu înțelepciune, deoarece valoarea consistentă a leului se sprijinea pe exportul de grâu și nu pe cel de produse industriale. Si, să vedeți, el, Iorgu, avea pe atunci un merit deosebit, la care acum în cea de a doua sa tinerețe nu mai aspiră, acela de a fi fost mereu "contestatar" și "protestatar".

Mai rețineți, vă rog, un fapt de maximă importanță, de deosebită semnificație în viața plină de suplicii și ducă-se pe pustii, a lui Iorgu; anume că strada Lascăr Catargiu pe care el a locuit cândva la Iasi se numește acum (1976, desigur și 1979) ...Karl Marx ! Să nu se ignoreze un asemenea fapt din autobiografie !........

JENIU-AL OMENIRII

Pe prof. Victor Cherestеșiu, deși era de specialitate filolog (editase niște dicționare de limbă maghiară), pecere l-a adus dela Cluj și l-a pus la Facultatea de istorie din București. Profund recunoscător pecereului pentru acest favoritism, deși el îi făcuse acestuia servicii, numitul Cherestеșiu nu uită să-și manifeste entuziasmul încheindu-și lecția de inagurare a cursului strigând din răsputeri lozinca, totuși neașteptată într'o asemenea împrejurare: Trăiască tovarășiu Stalin, marile jeniu al întriejii ominiri !

Studenții, mai ales cei din băncile din față, s'au "orientat" pe loc și au ovaționat lozinca după tipicul învățat, adică întinzând bătaia palmelor cât mai mult în față, ca "atașamentul" lor să se și vadă, nu numai să se audă. Stiau ei dece.

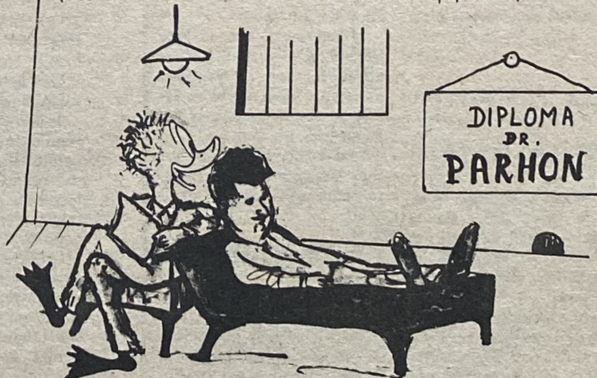
S. GÂRLEANU

— RĂȚOIUL EXILAT —

ANUL IX — OUL NR. 22

COMITEM O INDISCREȚIE PROFESIONALĂ!

(Desvăluim o convorbire secretă dintre doctor și pacient)

Doctorul: Desfaceți șireturile și dați drumul liber gândurilor.

Pacientul Niculiță: Nevasta-mea râde că n'am ajuns "academician", Jimmy a făcut pacea fără să mă consulte, prietenul Idi Amin a ajuns o Amin-tire, Cincinatul a dat faliment, iar "Cuvântul Românesc" a pășit cu succes în al 4-lea an !

Dona-RĂȚOIUL

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

NUMĂRUL 37

Parc' a fost ieri.

Dar a fost acum trei ani.

Il aveam înaintea ochilor și ne uitam la el.

Era primul număr din "Cuvântul Românesc" și fiecare se simțea dator să-și deie părerea:

-Are colaboratori risipiți p ste tot globul!

E greu să-l redacteze, se va menține doar 3-4 numere. . . .

-Nu-i suportat de nici o biserică sau organizație!

Imposibil să reziste mai mult de 2-3 numere. . .

-16 pagini, de 6 coloane pagina, și nici o reclamă!

Probabil că va mai apare încă un număr. . . .

-Directorul este un farmacist iar administratorul un doctor!

Păstrați-l ca amintire! Asta-i primul și ultimul număr.

Dar "Cuvântul Românesc", contrar necroloagelor, nu și-a permis nici o vacanță, nu a scos nici un număr dublu, a înfruntat grevele poștale, și-a mărit de trei ori circulația, și-a mărit numărul paginilor și n'a lipsit nici o lună din casa românului!

Ce-a transformat "imposibilul" în succes a fost noblețea luptei la care s'au *angajat românii de peste hotare:*

Apărarea lui Dumnezeu și eliberarea neamului.

UNUL INVENTEAZĂ ȘI ALTUL COLECTEAZĂ

Dela ing. Virgil Pitirici din Florida.

Am lucrat într'o industrie petroliferă, mi-a plăcut lucrul și am făcut o îmbunătățire care a redus cheltuielile instituției cu 300.-000 lei anual.

Pentru ideia mea mă așteptam la o recompensă, avansare, etc.

Dar gloria oficială de "inventator" și remunerația și-a însușit-o "stab"-ul, omul guvernului. Eu am căpătat un "bonus" de 400 de lei.

DELA PĂRINTELE GRAȚIAN CITIRE

"Honest - to - God" s'ar traduce liber "în numele lui Dumnezeu" dar noi am "romanizat" expresia și pronunțăm într'un cuvânt "anăstăgat".

Dar să revenim la ce voiam să spun.

Preș. Consiliului din Niles, Ohio, l-a invitat la masă pe păr. Radu Grațian, nou sosit în America și în război cu limba engleză.

Cum e obiceiul românesc, îi dai musafirului ce-i mai bun și-l îmbii să mănânce cât mai mult.

Soarbe părintele supa și gazda-i spune zâmbitoare: părinte "anăstăgat" n'ai mâncat!

Iși umple popa de doua ori farfuria cu friptură și gazda iar îi spune: părinte "anăstăgat" n'ai mâncat!

Vin la rând plăcinta, cafeaua, paharele cu vin și voie bună, iar harnica gospodină îi tot dădea înainte: lasă părinte că "anăstăgat" n'ai mâncat.

Se strânsese masa, începuse depănarea amintirilor, iar părintele, descoperind că i-a mai rămas o gaură la curea, își ia inima în dinți și întreabă:

--Coana Mario, dar "anăstăgatul" ăla când îl mâncăm?

ȘI PIETRELE?!

Până s'a aflat despre ce este vorba, țăranii din jurul com. Stei (de lânga Oradea), când vedeau cum se încarcă vagoanele cu pietre ca să fie duse în Rusia, își făceau semnul crucii spunând:

"Vai doamne! ne fură și pietrele".

Dar pietrele conțin uranium.

DACĂ-I SECRET SĂ-L ȘTIM ȘI NOI!

Funcția de redactor al ziarului America nu-i de invidiat.

Imposibil să-i mulțumești pe toți, greu să mulțumești măcar un sfert din cititori și foarte greu să-ți mulțumești prietenii.

La scurt timp după alegerea ca preș. al U&L (Youngstown, Ohio, 1948), av. Joseph Crăciun a fost ales și într'o funcție publică în orașul Warren, Ohio.

Am subliniat cu sinceră bucurie succesul noului președinte și la scurt timp au început să năvălească felicitările dela prieteni, societăți, etc.

Dar, în înțelegere cu Joe, n'am publicat nici o felicitare. Oponentul lui ceruse renumărarea voturilor.

Intre timp se supăraseră toți pe mine că de ce întârzii și nu le pun "iscăliturile" în ziar.

Când peste vreo 5 săptămâni s'a confirmat alegerea lui Joe și am putut să explic motivul întârzierii, prietenii au fost și mai supărați:

De ce nu le-am spus și lor "secretul" ca să-l poată spune și ei la alți prieteni!

DOAR O MICĂ DIFERENȚĂ

Tinând seama de schimbul oficial (12 lei dolarul) și comparând prețurile din țară cu cele de aci, ing. T.O. (venit în vizită) constată:

"Muncitorul român este plătit în lei și cheltuiește lei, iar muncitorul american este plătit în dolari și cheltuiește. . . . lei!

Cuvântul Românesc către refugiați.

Inaugurăm prin aceste câteva rânduri o rubrică, pe care o vrem permanentă, dedicată celor care au fugit din România și problemelor legate de emigrarea acestora.

Privind șirul nesfârșit al celor ce traversează Oceanul în căutarea unei noi vieți un grup de oameni de inimă și-au asumat generozitatea de a vă pune la dispoziție unele informații și de-a căuta soluții de rezolvare pentru integrarea în societate a noilor veniți.

Adresăm, așadar, un sincer "Bine ați venit" în lumea încă liberă, tuturor românilor din lagăre sau rătăciți prin Europa, în speranța că ziarul nostru va împlini un gol ce dăinuia de mulți ani, dând o serie de îndrumări, sfaturi, adrese și sugestii celor ce se află în ceasul de grea cumpănă a emigrării.

Ne-am rupt fizic de țară și de cei dragi, lăsând în urmă chinuitul neam românesc sub apăsarea nopții asiatice, a tiraniei comuniste și a cretinismului schizofren al lui Ceaușescu. Exilul și dezțărarea înseamnă rupere în bucăți, spunea poetul Vasile Posteucă. Ne-am lăsat, cei mai mulți dintre noi inima, acolo, departe în țară. De aceea prezența multora, aici în Occident, va fi o permanentă sângerare.

Fugiți, așa cum în urmă cu o sută de ani fugeau sclavii negri de pe plantațiile din sud, prin apa Dunării, prin porumbiște, hoțește prin pădure, ajungeți la poarta unui lagăr unde vă întâmpină ochiul disprețuitor și flegmatic de funcționar care nu înțelege ce căutați acolo. Trecut prin comisii, interogat, cu amprentele luate vi se cere un "sponsor" pentru a putea emigra. Dezorientați, alarmați deveniți simple victime sub ploaia dezamăgirilor, grijilor și umilințelor. Se naște dorul de acasă și teama de viitor. Atunci înțelegeți că ați luat un drum fără întoarcere și remușcarea începe să roadă din suflet.

La această răspântie de drum, Cuvântul Românesc vă întinde tuturor o mână de ajutor pentru a vă regăsi măcar o parte din ceea ce omul are mai scump pe lume: libertate, demnitate, familie și bunăstare.

Veți fi auzind unii de la alții diferite versiuni ale unei realități pe care încă nu o cunoașteți, o intuiți sau o bănuiți numai. Veți fi auzind zvonuri diferite privind persoane sau instituții din exilul românesc total nefondate, eronate, mincinoase. Judecata voastră riscă să fie subiectivă, nefondată, eronată despre exilul românesc și deziluzia voastră poate să fie și mai mare.

Nu uitați că oficialitățile din România, așa cum v'au măturat pe voi în categoria gunoaielor și trădătorilor de țară, cu aceeași ușurință aruncă invectivele împotriva celor mai valoroși români din exil. Nu le dați atenție. Odată ce v'ați desprins de vetrele voastre și v'ați îmbarcat pe corabia argonauților, veniți cu inima deschisă. Nu uitați că nu cu mulți ani în urmă oameni ca Enescu, Mircea Eliade, Brâncuși au fost trecuți în aceeași categorie.

Românii avem un exil valoros, suntem prezenți prin nume de prestigiu în știință și artă, deci n'aveți nici sfială nici rușine în fața celorlalte neamuri.

Viața de lagăr nu este ușoară nicăeri, deși se pare că în prezent lagărul Traiskirchen este mai greu de suportat decât oricând. Recomandăm Românilor curaj și răbdare. Odată scăpați de acel purgatoriu se vor putea dezvolta moral, intelectual și spiritual fiecare după capacitatea lui, ocupându-și locul pe care îl merită în societate. In Occident, lumea se cerne treptat, iar cei buni răzbat lăsând elementele dubioase la fund.

Redăm în continuare un reportaj despre lagărul Traiskirchen publicat de ziarul Stindardul exact acum zece ani. Reportajul a fost scris de colegul nostru Nicolae Dima pe baza propriei sale experiențe. Românii care sunt astăzi în lagăr pot face o comparație cu situația de acum zece ani, urmând să tragă concluziile necesare și să ne sugereze ce cred că putem face pentru a le ușura șederea în Austria și totodată accelera emigrarea.

REDACȚIA

Refugiații români din Lagărul Traiskirchen

Nicolae DIMA

Prin poziția ei geografică, situată la limita dintre cele două lumi pe care le-a creiat împărțeala dementă dela Yalta, Austria este țara spre care se îndreaptă permanent cel mai mare număr de refugiați politici din țările încăpute sub stăpânirea comunistă.

Majoritatea celor care solicită azil în Austria provin din țările comuniste vecine (Cehoslovacia, Ungaria și Jugoslavia); în cursul anului 1968 însă și numărul refugiaților români sosiți aci a fost mare, cu deosebire după invazia sovietică a Cehoslovaciei.

Modul în care refugiații aceștia au ajuns în Austria diferă dela țară la țară și chiar dela caz la caz. Astfel, din Cehoslovacia unde regimul lui Dubcek, în încercarea sa de a altoi comunismul la lumea liberă, a acordat pașapoarte tuturor solicitanților, refugiații vin toți cu pașapoarte legale. Și autoritățile jugoslave acordă pașapoarte cu ușurință. Majoritatea refugiaților provenind din această țară preferă însă să treacă frontiera clandestin, aceasta din pricina riscurilor minime: pază slabă la frontieră și pedeapsă destul de blândă în caz de nereușită... Din România, Ungaria, Polonia și din Bulgaria cei mai mulți refugiați au sosit în Austria ca turiști, dar și numărul aceloa care au trecut frontiera clandestin este apreciabil. După estimări destul de precise, în cursul anului 1968 au rămas în Austria, cerând aci azil politic, aproape 250 de compatrioți. Din cei aproximativ 150 refugiați români care au trecut în 1968 prin lagărul dela Traiskirchen, 94 se mai aflau în acest lagăr la 31 decembrie 1968. La începutul lui februarie 1969 un număr de 88 refugiați români se aflau încă la Traiskirchen.

Trebue menționat că legile austriace oferă refugiaților libertatea de a locui în lagăr ori la adrese particulare, în funcție de relațiile personale sau de posibilitățile financiare ale fiecăruia. Așa se explică faptul că o parte dintre cei refugiati, locuind în Viena cât și în alte localități, rămân necunoscuți pentru cei care locuiesc în lagăr și care formează nucleul de bază al refugiaților.

Până la ocuparea Cehoslovaciei de către trupele sovietice, numărul refugiaților români în Austria era relativ mic. El a crescut rapid după evenimentele din august 1968 și continuă să crească cu fiecare nou transport de turiști. Socotind după numărul autocarelor sosite din România la Viena, din fiecare autocar au rămas în Austria cel puțin 5 turiști, din cele mai multe autocare însă zece până la cincisprezece. Ajunși pe teritoriul austriac, turiștii români s'au izbit de o sumă de greutăți, fie din cauza necunoașterii situației și a posibilităților din Austria, fie din pricina ghizilor și a securiștilor care-i supravegheau permanent. Unii ghizi au avut o purtare josnică și incompentență chiar față de turiștii care s'au întors acasă, întreținând permanent în sânul grupurilor respective o atmosferă de neîncredere reciprocă și de tensiune, oprind pașapoartele turiștilor, oprindu-le bagajele și chiar banii de schimb, aceasta din urmă cu speranța că banii acelora care nu se vor mai întoarce vor rămâne definitiv în buzunarul lor. Tot atâtea indicații asupra libertăților de care se bucură cetățeanul român în republica socialistă!...

O altă parte din refugiații români din Austria n'au venit aci direct ci fuseseră mai întâi în Jugoslavia sau în Cehoslovacia, tot în calitate de turiști. La consulatele austriace din Praga și din Bratislava, ei au obținut destul de ușor viza de intrare în Austria. În Jugoslavia asemenea viză a fost obținută ceva mai greu, dar cei mai mulți au căpătat-o. Înfine, alți compatrioți au ajuns în Austria trecând clandestin 2 frontiere, **luând asupra lor riscul unei condamnări de doi până la zece ani închisoare.** Pentru toți însă cauzele refuzului de a se mai reîntoarce acasă sunt aceleași: **lipsa totală de libertate și condițiile materiale grele din România.** Foarte puțini sunt acei care au fost determinați în hotărîrea lor de ipoteticul pericol al „ocupării" României de către trupele sovietice.

Absolut sigur este faptul că 90% din cei care au ales libertatea plănuiseră de ani de zile să evadeze din raiul comunist. Numărul acelora care s'au hotărît în mod spontan să rămână este extrem de mic.

Odată ajuns în Austria, fiecare a căutat să-și pună în aplicare planul de evaziune, făcând saltul în necunoscut.

În **necunoscut** și pentru faptul că la plecarea din țară auziseră că Austria nu acordă azil politic, ba chiar că autoritățile austriace ar trimite înapoi în România pe acei care refuză să se mai întoarcă. Măcinați de neîncredere și de nesiguranță, unii refugiați s'au dus direct la ambasada americană din Viena și n'au vrut să plece de-acolo până ce nu li s'au dat asigurări. Alții s'au dus la alte ambasade occidentale solicitând viza de intrare în țările respective. Până în cele din urmă, toți au ajuns însă la „Fremdenpolizei" unde li s'au făcut formele de rămânere în Austria și de trimitere în lagărul dela Traiskirchen. În general, poliția austriacă s'a purtat politicos și a manifestat înțelegere. S'au găsit însă și polițiști mai puțin înțelegători care au pus celor care cereau azil politic întrebări nelalocul lor, anume de felul acestora:

– Dece nu ai venit cu acte și cu bagaje?

– Dece ți-ai părăsit familia?

– Dece nu ai venit cu bani mai mulți?...

Puse cu aroganță, ironic, chiar batjocoritor, oricine își poate închipui ce efect au asemenea întrebări asupra unor oameni care și-au părăsit pe cei dragi și rodul muncii de o viață numai

Continuare in pag. 28

PENTRU CE CENZURAȚI ISTORIA?

Am așteptat cu speranță, dar nu fără teamă, să vedem cum va fi sărbătorită în ziua de 1 Decembrie, aniversarea împlinirii a 60 de ani de la întemeierea statului național unitar român.

Cu durere, am constatat că odată mai mult speranțele mi-au fost înșelate și, din păcate, teama justificată. Incă odată, și nu știu pentru a câta oară, ați cenzurat din nou istoria.

Să pretinzi că scrii istorie, să comemorezi un eveniment de seamă din trecutul neamului, fără a menționa un singur nume, mi se pare ceva atât de . . . nu știu care termen ar fi mai potrivit: fantastic, neconceput, absurd sau ridicol, încât mă întreb cum de a fost posibil ca o asemenea enormitate să treacă prin mintea cui dar mai ales, cum de s'au putut găsi atâția să execute și nimeni să obiecteze?

Credeți oare că cei mulți nu vor și nu au dreptul să cunoască mai mult decât banalele generalități prezentate cu ocazia acestei comemorări, care este folosită ca o nouă ocazie de propagandă pentru partid?

De la cine să așteptăm să ne spună că oștile noastre au fost comandate de mareșalii Averescu și Prezan, că pe câmpul de luptă au murit eroic generalii Dragalina și Praporgescu?

Cum putem să nu pomenim de fruntașii ardeleni: Iuliu Maniu, Al. Vaida-Voievod, St. Ciceo Pop și câți alții, care au înfruntat persecuțiile și urgia stăpânirii habsburgice, care au mobilizat masele la Marea Adunare de la Alba Iulia când s'a votat Unirea?

Apăsați de care interese străine, să nu îndrăznim a cinsti pe: Ion Inculeț, Pan Halipa, I. Palivan și pe mulți ați români de peste Prut, care urmând principiul autodeterminării preconizat de V.I.Lenin au adunat Sfatu Țării și votat unirea Basarabiei cu România?

Avem oare dreptul să nu menționăm pe Iancu de Flondor și pe Ion Nistor, fruntașii Bucovinei, militanți pentru alipirea la țara din care a fost cândva smuls pământul lor strămoșesc?

Când și cui să lăsăm meritul de a așeza în fruntea tuturor celor care, prin faptele lor, au trecut pentru totdeauna în istoria neamului românesc, mărețele figuri ale Regelui Ferdinand I și ale primului său ministru, Ion I.C.Brătianu?

Regele Ferdinand I, primul șef de stat al tuturor românilor încoronat la Alba-Iulia, capitala lui Mihai Viteazul, a știut să fie un mare Român devotat idealurilor neamului nostru, n'a șovăit să intre în război în August 1916 împotriva țării în care s'a născut și a familiei din care se trăgea.

Ion I.C. Brătianu, prim-ministru, remarcabil om de stat, pe care istoricii epocii sale l-au calificat ca superior tuturor contemporanilor săi cu care a dus, pentru apărarea drepturilor noastre tratative cu neasemuită abilitate și competență, atât în timpul neutralității noastre, înainte de intrarea în război, cât și în timpul discuțiunilor pentru încheierea păcii.

Acestor doi principali ctitori ai României Mari, patria recunoscătoare le-a ridicat minunate statui la București, opera marelui Mestrovici. Au fost smulse într'o epocă când la noi în țară dictau străini de neamul românesc!

Cu prilejul împlinirii a 60 de ani de la Unire, este datorie a noastră, a tuturor celor ce simțim românește și în primul rând al dumneavoastră, să cerem reașezarea lor la locul la care au dreptul întru amintirea Unirii tuturor românilor, visul nostru de totdeauna de ei realizat.

Aceste adevăruri și încă altele multe trebuie să le știe omul nou care se ridică acum.

Cei care astăzi sunteți cu condeiul în mână sau microfonul în față, sunteți cei chemați să strigați în fața noastra, a copiilor noștri, a întregii omeniri: "Acesta este adevărul!". Adevărul trebuiește spus întreg, dacă îl ascundeți sau îl cenzurați, trebuie să existe un motiv și o explicație. Care? Nu înțelegem!

Tot meritul realizării statului național unitar român, se atribuie maselor populare. Este oare posibil să ne socotiți pe noi cei ce vă citim sau ascultăm, atât de naivi încât să credem că toate cele realizate în cursul primului război mondial, încheiat pentru noi cu tratatul de pace dela Trianon, au fost exclusiv opera poporului, atunci când însuși Nicolae Ceaușescu, spune: "...cercurile conducătoare ... nu concepeau ca puterea să fie predată poporului". Si toate acestea, când? Tocmai azi când, deși se spune că poporul este la putere, toate acțiunile sunt atribuite conducătorilor, la noi mai mult decât oriunde. Pentru ce, cei de azi, da, și cei de ieri, cu mult mai mari merite în fața istoriei, nu?

De neînțeles!

Sau poate, să credem că tăcerea celor care ar trebui să trâmbițeze adevărul, ascunde teama ca nu cumva cei de azi să apară prea mărunți pe lângă marile figuri ale trecutului nostru glorios Când tocmai contrariul ar fi logic; recunoașterea meritelor celorlalți nu poate decât să ne înalțe.

-De neînțeles!

Să credem că această tăcere ne-ar putea fi impusă din afară, de interese și puteri străine de năzuințele acestui neam? Ar fi prea trist și dureros. Greu de crezut tocmai azi când ni se spune că în sfârșit, suntem liberi și stăpâni pe destinul nostru. De neînțeles!

Este drept că unii dintre cei ale căror nume ar trebui menționate au pierit în temnițați după 23 August 1944. Fapte reprobabile, recunoscute ca "greșeli". Dar greșelile odată recunoscute nu trebuiesc ele îndreptate și cei ce nu fac nimic pentru a le îndrepta, nu pot fi ei bănuiți de participare?

- De neînțeles!

In catedrala Unirii de la Alba Iulia, chipurile Regelui Ferdinand și al Reginei Maria, au fost într'un timp acoperite cu vopsea; astăzi sunt din nou la lumină, așa cum se cuvine.

Nu este oare timpul, acum când se împlinesc 60 de ani, de când pe harta Europei a apărut România Mare, să ștergem uitarea voită, așternută peste toți făuritorii ei, așa cum a fost ștearsă vopseaua rușinii din catedrala dela Alba Iulia?

Mă întreb și mă mir cum toți cei care astăzi ar trebui să ne informeze și nu o fac, nu-și dau seama că adevărul nu poate fi ascuns decât un timp, că atunci când figurile lăsate în umbră vor apare strălucitoare pe firmamentul istoriei, ei cei de azi, vor rămâne mici puncte negre, sau în cel mai bun caz, nimic!

Organele de informare liberă trebuie să fie, nu numai vocea celor care conduc, dar și să facă auzite sus: murmurul și suspinele, nevoile, drepturile și cerințele celor de jos.

Poporul are dreptul să afle, și cere: "ADEVARUL!"

Ion C. Brătianu
Căsuța postală nr. 5365
București sect. 5
tel. 23.44.76

Decembrie 1978

MEMORIUL UNOR ELEVI DELA SEMINARUL TEOLOGIC ORTODOX, BUCUREȘTI

Urmare din pag. 11

In concepția Părintelui Micle, activitatea spiritualului școlii pe care noi îl prețuim, se reduce la cumpărarea hârtiei igienice, a coșurilor de gunoi și la acceptarea sancțiunilor inumane pe care el le aplică elevilor. Ca să-și sublinieze autoritatea absolută se laudă fără nici o reținere în fața elevilor că el a dat afară din Seminar chiar pe unul din profesori, deci, cu atât mai ușor poate arunca din școală unul, doi sau zece elevi. Părintele Micle se referă la Părintele profesor Gheorghe Calciu-Dumitreasa, duhovnicul, părintele și povățuitorul nostru prin dificultățile noastre sufletești și impasurile în care teroarea părintelui Director ne menținea.

Vorbind despre preot, îl prezintă ca pe un om care trebuie să aibă autoritate intelectuală și morală - exemplu pentru credincioși. Dar din noi vrea să facă niște simple animale dresate, fără viață spirituală, fără personalitate, biete trepte de urcare pentru el spre scaunul de episcop.

Niciodată nu a avut curajul să dezvolte ideea autorității morale, pentru că:

Este în contrast cu viața sa particulară. Părintele Micle nu poate fi un exemplu pozitiv, atât pentru caracterul său cu vădite înclinări spre terorizarea elevilor, cât și prin viața sa imorală.

Pe singurul model în acest sens se laudă că l-a dat afară, spre revolta noastră și a puținilor credincioși, care mai vin la biserica Seminarului după izgonirea Părintelui Calciu.

Comportamentul lui discreditează haina și funcția preoțească și chiar întreaga tagmă a călugărilor. Numai așa se explică faptul că profesorul de istorie are îndrăzneala să afirme în fața noastră, a tuturor, judecăți totale de valoare despre călugări: că toți, cu excepția Părintelui Cleopa de la Sfânta Mănăstire Sihăstria, sunt oameni inculți, egoiști și imorali. Aceasta, spre sporirea noastră duhovnicească, probabil. Sau tot acelaș profesor la o școală teologică afirma în fața elevilor că noi, ca viitori preoți, nu suntem justificați în existența noastră decât atât timp cât babele mai au nevoie de un parastas sau de o slujbă. Tot pentru întărirea noastră duhovnicească.

Starea de teamă creată de părintele Director cuprinde în egală măsură pe toți funcționarii și oamenii de servici. Dacă aceste persoane oarecum independente sunt revoltate de atmosfera insuportabilă din școală, noi elevii suntem exasperați și îngroziți, și nu ne putem sustrage în nici un fel teroarei și răutății lui, decât cu prețul renunțării la Seminar. Si nu vrem, nici nu putem, fiincă ne leagă chemarea specială cu care am fost chemați de Dumnezeu.

Nu mai este în școală nici un fel de viață duhovnicească. Seminarul este un fel de lagăr al schilodirii sufletești, în care slujbele și rânduielile creștinești au devenit simple formalități, iar duhul nostru schimbat de duritatea părintelui Director, nu se poate elibera de atmosfera creată și întreținută de el. Pentru cele mai mărunte greșeli, abateri absolut neînsemnate, pentru care o simplă privire de mustrare, fără nici un cuvânt rostit ar fi îndeajuns, suntem tunși la zero, încât arătăm ca niște adevărați pușcăriași.

Modul de adresare al Directorului excelează prin cuvintele "bă", "boule", etc., asociate cu "ascultă june". Singura lui satisfacție este să te facă să-ți calci în picioare demnitatea de om și să devii un aluat inform și degradat în fața lui. Forțează elevii să devină informatori, și sunt mulți care au cedat presiunilor lui, încât nu mai avem încredere unii în alții.

Mulți elevi au fost bătuți în mod sălbatec de părintele Director, Preacuviosul Arhimandrit Veniamin Micle, și apoi amenințați cu cele mai grave pedepse în caz că vor îndrăzni să se plângă cuiva. Așa este cazul elevului Scarlat Fănel, din anul IV, care a fost crunt bătut în fața părintelui Levițchi și a pedagogului Ilie, care nu au schițat (nici un gest) de a-l opri pe bătăuș.

De altfel, bătaia este metoda curentă pedagogică folosită la noi în Seminar de către unii dintre părinții profesori. Părintele Bordașiu, de exemplu, a bătut o serie de elevi: pe unii la Gara de Est unde făceam muncă patriotică în fața tututor elevilor și elevelor de la liceele din București. Erau acolo mai multe școli. Deasemenea pe elevul Cergan din anul IV l-a bătut în mod violent. Acesta a depus o cerere de retragere din școală, pe acest motiv, dar părintele Director nu a dat curs cererii, ca nu cumva să fie obligat să dea pe față încă multe acte de sălbaticie petrecute în școală.

O serie de elevi sunt persecutați pe față sub acuzația că sunt "agenții lui Calciu". Aceasta este expresia folosită de părintele Micle, care îl urăște de moarte pe părintele profesor Calciu, deoarece acesta se opunea abuzurilor lui.

Pentru a dizolva unitatea și spiritul creștin de încredere între noi, nu numai că și-a creat o adevărată agentură de informații printre elevi, dar pe unii îi protejează în mod evident pe motiv că-i sunt informatori, pentru a determina și pe alții să facă același lucru. Ne este milă și rușine să le pomenim numele, dar ei sunt atât de notorii, încât îi cunosc și oamenii din afara Seminarului. Un pedagog, care nu este de acord cu procedeul transformării elevilor în informatori a fost amenințat cu concedierea.

Elevii din anul II au protestat în fața Directorului că mâncarea este proastă și insuficientă, că se fură din alimentele noastre și că toți elevii sunt nemulțumiți și revoltați. Părintele Arhimandrit a afirmat în fața lor că nu este adevărat și că dimpotrivă, celelalte clase i-au mulțumit pentru hrana excelentă pe care o dă elevilor, ceeace era, evident, o minciună sfruntată..........

Am afirmat că viața din Seminar este un fel de lagăr al spiritului, dar sensul este și mai larg. Nu se acordă învoiri pentru a merge acasă sub nici un motiv.

Elevii anului V, clasa părintelui Calciu, este printre cele mai persecutate. Sunt tunși fără motiv, consemnați în școală, încât sunt obligați să fugă fără aprobare, sau să inventeze tot felul de motive false pentru a obține permisiunea de a ieși.

Subliniem că foarte mulți din acești elevi se vor preoți în vara aceasta și se vor căsători. Dar interdicțiile directoriale îi împiedică la cunoașterea fetei cu care se vor căsători în curând. Așa se explică faptul că mulți dintre tinerii preoți eșuează în căsătorie la scurtă vreme după perfectarea ei.

Nădăjduim că veți auzi glasul durerii noastre, că Bunul Dumnezeu Vă va lumina ca să vedeți adevărul în cele ce se petrec în Seminar și, așa cum l-ați numit pe Părintele Arhimandrit Micle în postul de director fără ca el să fi meritat într'un fel, tot așa îl veți și demite pentru a-l trimite acolo unde merită și unde nu mai poate schilodi sufletele tinere ale viitorilor preoți.

Cerem, deasemenea, repunerea imediată în drepturile sale a Părintelui profesor Gheorghe Calciu- Dumitreasa, îndepărtat în chip brutal și injust de la misiunea sa de adevărat formator al viitorilor preoți. Suntem alături de lupta lui dreaptă pentru libertate religioasă, pentru demnitatea sacerdoțiului și pentru demnitatea umană de care părintele Veniamin Micle ne despoaie cu sadism.

Vă rugăm să ordonați o anchetă asupra climatului creat de părintele Micle în Seminar, asupra actelor de molestare făcute asupra elevilor de el și de părintele Bordașiu, asupra teroarei pe care o menține și care ne mutilează sufletește, ceea ce este de fapt mai rău decât orcie violență săvârșită asupra fizicului nostru. Să se asigure însă elevilor securitatea, să nu planeze asupra noastră teama că vom rămâne mai departe victime ale bătăușilor și atunci veți putea auzi lucruri de care vă veți înspăimânta, privind viața noastră spirituală.

Ai Prea Fericirii Voastre supuși fii duhovnicești, ai Seminarului Teologic București.

București
Noiembrie 1978

DESLEGAREA CAREULUI DIN PAG. 22

S	F	A	N	T	U	L	D	U	M	I	T	R	U
G	A	R	D	A	D	E	F	I	E	R	■	E	S
A	R	S	I	T	A	■	S	T	I	■	J	A	R
I	I	I	■	A	R	S	■	U	■	S	A	L	A
T	S	■	P	L	E	C	A	C	I	U	N	I	■
■	E	S	E	C	■	U	F	■	N	I	T	A	L
E	U	■	R	E	S	F	I	R	A	T	E	■	I
X	■	G	E	R	M	I	N	A	R	E	■	C	B
P	L	A	T	E	■	T	E	C	I	■	O	R	E
L	■	L	I	S	T	A	■	I	E	R	B	A	R
O	R	D	■	C	A	■	E	L	■	E	L	I	T
Z	I	A	R	■	C	A	D	E	L	N	I	T	A
I	N	U	N	D	A	T	E	■	P	A	C	A	T
E	G	■	R	O	M	A	N	I	A	M	A	R	E

SCRISOAREA LUI PAUL GOMA ADRESATĂ LUI GEORGE MEANY, PREŞEDINTELE SINDICATELOR AMERICANE

STIMATE DOMNULE PREŞEDINTE,

Mă adresez Dvs. şi Federaţiei Sindicatelor Muncitoreşti pe care o conduceţi, ştiind că totdeauna aţi venit în ajutorul celor care militează pentru drepturile omului şi în special pentru drepturile muncitoreşti, de pretutindeni.

In luna Februarie 1979 s'a constituit, în România, la Bucureşti, Sindicatul Liber al Oamenilor Muncii din România (SLOMR). Fondatorii, în număr de 20, au făcut să parvină în Occident o declaraţie-program, prin care, pe de o parte, anunţă constituirea SLOMR, pe de alta solicită ajutorul tuturor formaţiilor sindicale din lume.

Iată, pe scurt, declaraţia-program:

-SLOMR se constituie, rezemându-se pe Art. 22 din Pactul Internaţional al Drepturilor Civile şi Politice şi pe Art. 8 al Pactului Drepturilor Economice, Sociale şi Culturale - ambele ratificate de Consiliul de Stat al RSR prin Decretul nr. 212 din Octombrie 1974;

- SLOMR se declară afiliat la Confederaţia Mondială a Sindicatelor, se declară solidar cu activitatea tuturor asociaţiilor şi comitetelor din România şi din străinătate care luptă pentru drepturile omului, punând un accent particular pe drepturile ce decurg - din relaţiile de muncă;

- SLOMR nu îşi propune acţiuni cu caracter politic, de accea refuză de a mai fi "curea de transmisie" (cazul sindicatelor oficiale);

- SLOMR atrage atenţia autorităţilor româneşti şi a mişcării sindicale din lumea întreagă asupra şomajului care a luat proporţii catastrofale în ţara noastră şi care se datoreşte:

a) Legii Pensiilor din Iunie 1977 (care a provocat, dealtfel, marea grevă a minerilor din Valea Jiului, între 1 şi 3 August 1977), lege care a lovit în:

1) muncitorii şi funcţionarii capabili încă de muncă, dar îndepărtaţi, din motive de "economie";

2) muncitorii şi funcţionarii "bolnavi mintal" - adică cetăţenii care, din cauza opiniilor politice, religioase, au fost încredinţaţi aşezămintelor "psihiatrice" sau doar luaţi în evidenţă şi pensionaţi înainte de vreme;

3) foştii deţinuţi politici - pensionaţi pentru "limită de vârstă" cu o pensie de mizerie, pentru că anii de detenţie nu au fost socotiţi la vechimea în câmpul muncii.

b) Desfiinţării, restructurării unor întreprinderi şi instituţii: mii, zeci de mii de oameni se trezesc peste noapte şomeri - fără preaviz şi fără ajutoare de şomaj (în România aşa ceva nu există).

- SLOMR atrage atenţia asupra condiţiilor de viaţă şi de muncă a celor care se află în câmpul muncii:

a) Planurile de producţie, impuse, cresc mereu, depăşind capacitatea de muncă a oamenilor, ceea ce duce la îmbolnăviri, absenteism, scăderea productivităţii muncii;

b) Retribuţia nu numai că nu creşte în raport cu munca prestată, dar scade mereu, datorită "economiilor" impuse, a "timpilor morţi" (de care nu muncitorii sunt de vină, ci planificatorii), a pedepselor (pentru neîndeplinirea planului, de care, de asemenea, nu muncitorii sânt de vină);

c) Hale, ateliere neîncălzite, prost luminate, coeficient nepermis de ridicat al noxelor (gaze, substanţe toxice); suprimarea gratuităţii echipamentului şi alimentaţiei de protecţie;

d) Obligativitatea de a participa la aşa-zise "munci patriotice" - care, desigur, nu sunt plătite, dar cei care nu le prestează sunt pedepsiţi;

e) Obligativitatea de a participa la mitinguri, manifestaţii, sau "primiri" (ale unor personalităţi care ne vizitează ţara), - cei care absentează sunt pedepsiţi;

f) Nerespectarea timpului maxim de lucru: românii lucrează 9, 10, 11 ore zilnic, zile pe săptămână - adeseori, orele şi zilele suplimentare nefiind plătite - dar obligatorii.

- SLOMR propune, printre altele:

a) integrarea "gospodăriilor de partid" şi a tuturor unităţilor cu circuit închis (magazine bine aprovizionate, dar accesibile numai aparatului de partid şi poliţiei) în reţeaua generală de aprovizionare a populaţiei;

b) transformarea "caselor de partid" (vile, hoteluri, cartiere speciale) - evaluate la câteva mii de unităţi - în spitale, localuri de învăţământ, cămine de bătrâni, hoteluri accesibile tuturor cetăţenilor;

c) Limitarea decentă a parcului de automobile afectat organelor de suprastructură şi integrarea lui în parcul de folosinţă publică.

d) Constituirea unor organisme de control asupra activităţilor - în special financiare - ale organelor de suprastructură (partid, politic);

e) Informarea opiniei publice interne şi internaţionale asupra cazurilor de nerespectare a drepturilor omului.

Declaraţia program se încheie astfel:

"Există posibilitatea ca noi, fondatorii Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din România să fim striviţi, distruşi fizic şi moral de către perfecţionatul aparat de represiune (adică Securitatea - n.n.). Orice dezicere a vreunuia dintre noi de la principiile enunţate o declarăm nulă şi neavenită, ca fiind obţinută prin forţă şi represiune (subl.n.). Noi putem fi anihilaţi, dar idealul pentru care luptăm nu va pieri cât va mai fi picior de român în această ţară. Suntem siguri că alţii, mai tineri şi mai curajoşi decât noi vor veni şi vor duce mai departe flacăra nestinsă a demnităţii Omului, în România".

Iată lista membrilor fondatori ai SLOMR:

1. Dr. IONEL CANA - medic generalist, Str. Alion nr. 37 Bucureşti;
2. GHEORGHE BRASOVEANU - economist, Str. Gr. Alexandrescu nr. 26, Bucureşti;
3. NICOLAE GUGU - vechi ilegalist (membru al P.C.R.), combatant în Spania, Calea Victoriei nr. 98, Bucureşti;
4. GHEORGHE FRATILA - reporter-fotogrametrist, Sos. Colentina nr. 66 Bloc 106, Bucureşti;
5. IOANA GRIGORE - activistă de partid, Str. Odăii nr. 8, Otopeni-Bucureşti;

precum şi următorii muncitori din Turnu-Severin:

6. ILIE BLIDARU - sudor
7. COSTEL HARITOIAN - tinichigiu;
8. ENDRE MOLNAR - tinichigiu;
9. ROMULUS BONDEA - nituitor;
10. NICOLAE MUTU - turnător;
11. AURELIAN PAUNESCU - turnător;
12. VASILE OTEL - curăţior;
13. AUREL MUSTACHIDE - nituitor;
14. NICOLAE BALAMAT - sudor;
15. ELENA PESMAGIU - sudor;
16. VICTORIA IVANOVICI - electrician;
17. FROSA PESTEANU - îngrijitoare;
18. MIHAI GHEORGHIU - electrician;
19. PETRE PAPA - sudor
20. ROMICA BADIU - sudor.

Cei care doresc să adere la SLOMR, să se adreseze:

Dr-ului IONEL CANA, Bucureşti, Oficiul Postal 17, Giuleşti, Post - Restant 7700; ori să ia contact telefonic la numărul de telefon 50.71.62, Bucureşti (la Gh. Braşoveanu).

STIMATE DOMNULE PREŞEDINTE,

Sindicatele franceze CFDT, FO, FEN şi CGT au luat cunoştinţă de constituirea SLOMR şi s'au declarat solidare cu el. De asemenea, CIEL (Comitetul Intelectualilor pentru o Europă a Libertăţilor) şi Comitetul Francez pentru Apărarea Drepturilor Omului în România, au încercat şi au reuşit să intre în contact telefonic cu Dr. Ionel Cană şi cu Gh. Braşoveanu.

Cu ocazia ultimei convorbiri telefonice (în 5 Martie 1979), s'au aflat următoarele:

1. Că SLOMR primise încă 40 adeziuni (aşadar, ajunsese la 60 membrii);

2. Că în oraşul Târgu-Mureş s'a constituit un alt Sindicat Liber, întrunind cca. 1000 (o mie) de membri, care sindicat, aflând prin postul de radio "Europa Liberă" de Sindicatul de la Bucureşti, s'a afiliat acestuia.

3. Că s'ar fi constituit Sindicate Libere în oraşele Braşov, Piteşti, Craiova, Ploieşti - dar nu se cunosc detalii precise.

4. Că poliţia secretă (Securitatea) a început să "opereze".

Intr-adevăr, în ziua de 6 Martie, în ciuda repetatelor încercări, nu s'a mai putut relua contactul telefonic cu fondatorii SLOMR.

Totuşi, în 8 Martie, a fost contactat telefonic (pentru exact 22 secunde) muncitorul VASILE PARASCHIV din Ploieşti (care în Martie 1978 a stabilit legături cu cele patru sindicate franceze) - şi care a comunicat următoarele:

- In ziua de 6 Martie, V. PARASCHIV s'a dus la domiciliul lui Gh. BRASOVEANU, cu intenţia de a adera la SLOMR. A fost arestat dela poarta locuinţei, dus la securitate, torturat îngrozitor, acuzat că ar face parte din ... "organizaţia teroristă - Fatah-, din Franţa" (sâc!) şi ameninţat că, dacă nu se astâmpără, va fi victima unui accident de circulaţie.

In ziua de 12 Martie, unul din membrii fondatori ai SLOMR a telefonat în Occident, pretinzând că el nu a aderat la nici un fel de Sindicat şi că, dacă nu i se va elimina numele de pe lista fondatorilor, el va da în judecată ... - pe cine?

STIMATE DOMNULE PREŞEDINTE,

Ca unul care cunosc perfect "metodele" Securităţii (pe care le-am descris de altfel în cartea "Le Tremblement des Hommes", pe care v-am trimis-o) ştiu că, începând din ziua de 6 Martie a.c. fondatorii şi toţi aderenţii la SLOMR au intrat în "maşina de tocat carne" a poliţiei secrete româneşti.

Stiu că fondatorii au fost mai întâi izolaţi de lume (tăierea legăturilor telefonice), ca apoi să fie striviţi, în linişte.

Stiu că tortura, şantajul, ameninţările, acuzaţiile mincinoase (de pildă apartenenţa la Fatah, "organizaţie teroristă palestiniană), presiunile exercitate asupra familiilor, prietenilor, vecinilor, colegilor de muncă au intrat în funcţiune.

Stiu că scopul securităţii este unul singur: să-i oblige pe aceşti oameni cinstiţi şi curajoşi să-şi retragă semnăturile, să se dezică, să dea declaraţii contrarii convingerilor şi intereselor lor.

Mai ştiu, Stimate Domnule Preşedinte, că aceşti oameni, chiar dacă vor da declaraţii de dezicere (dealtfel, anulate de avertismentul care figurează la sfârşitul declaraţiei - program şi pe care l-am reprodus în întregime), vor fi declaraţi "bolnavi mintal" şi vor fi internaţi în azile psihiatrice înainte de a fi trimişi în lagăre de muncă forţată.

Acest lucru nu va întâmpla dacă opinia publică din Lumea Liberă şi în special organizaţiile sindicale se vor ridica întru apărarea românilor care nu au făcut altceva decât să ceară respectarea drepturilor omului, respectarea muncii.

Guvernul de la Bucureşti - din ordinul căruia membrii SLOMR sunt, în clipa de faţă umiliţi, torturaţi - a primit din partea USA nenumărate favoruri: financiare, comerciale, tehnologice - ca să nu mai vorbim de cele morale... Guvernul de la Bucureşti a semnat nenumărate convenţii internaţionale-printre care actul final de la Helsinki.

Dece nu îşi respectă guvernul de la Bucureşti propriile angajamente?

Răspunsul este unul singur: pentru că partenerii (vorbesc de statele occidentale şi în special USA) nu solicită reciprocitatea prevăzută în convenţiile bilaterale sau internaţionale. Pentru că, prin toleranţa lor, prin "politeţea" lor încurajează guvernele totalitare - ca cel al României - să primească, să primească, dar să nu dea nimic în schimb.

STIMATE DOMNULE PREŞEDINTE
GEORGE MEANY,

Membrii Sindicatului Liber al Oamenilor Muncii din România, toţi românii cinstiţi aşteaptă de la Sindicatele Americane ajutor. "Vina " lor este aceea că au refuzat să mai fie MIJLOACE DE PRODUCTIE (precum uneltele, vitele, sclavii), cerând să li se recunoască dreptul de a trăi aşa cum s'au născut: LIBERI.

Cu încredere şi cu speranţă,

Paul GOMA

PARIS, Martie 1979

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

MARE PROTEST PUBLIC LA NEW YORK ÎMPOTRIVA ANEXĂRII DE CĂTRE MOSCOVA A BASARABIEI, BUCOVINEI DE NORD ŞI REGIUNII HERŢA

Sâmbătă 31 Martie 1979 Comunitatea Românească din New York a organizat din inițiativa Comitetului Adevarul despre România un mare protest public împotriva mutilării pământului strămoșesc de Moscova și încorporării cu forța în URSS a Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herța. Protestul s'a desfășurat în fața Misiunii Sovietice din New York în punctele Strada 67 colț cu bulevardul Lexington, și 67 colt cu Avenida 3-a. Intre cele două puncte s'a organizat deasemeni o procesiune pe străzi. Manifestația Românilor din New York a fost foarte animată, la ea luând parte peste o sută de Români. Participarea entuziastă, zecile de lozinci, drapelele tricolore, buna organizare și disciplina participanților au lăsat o bună impresie miilor de trecători care se opreau să fotografieze manifestația sau să primească informații. Organizatorii, precum și copiii participanți, mulți din ei îmbrăcați în costume naționale, au difuzat mii de manifeste. Au fost prezenți la fața locului reprezentanții mai multor ziare și agenții de presă. Postul de radio Europa Liberă a făcut înregistrări pentru un amplu reportaj, iar a doua zi dimineața cotidianul New Yorkez The News World a publicat un scurt reportaj și o frumoasă fotografie a demonstrației. Grupul de Români manifestanți a fost urmărit tot timpul de agenții misiunii sovietice suiți pe acoperișul clădirii misiunii lor.

Comitetul inițiator a pregatit totodată două rânduri de manifeste difuzate în mii de exemplare. A fost difuzat astfel un manifest scurt cu explicațiile principale pentru trecătorii de pe stradă și un memorandum pentru presă, persoanele cunoascătoare în adâncime a problemei teritoriale Româno-Ruse și pentru fruntașii politici Americani.

Cele două manifeste arătau că ROMÂNII NU VOR ACCEPTA NICIODATĂ ANEXAREA PROVINCIILOR RAPITE DE URSS, CERÂND AUTO-DETERMINAREA CELOR PESTE 3,5 MILIOANE DE ROMÂNI ÎNSTRAINAȚI. Pe lângă scurta prezentare istorică a soartei tragice a provinciilor pierdute, manifestele au înfațișat primejdia deznaționalizării la care sunt supuși în prezent frații noștri de peste Prut. În numele comunității Românești din New York, unul din manifeste cerea trecătorilor, mijloacelor de informare publică, și liderilor Americani, să intervină în favoarea dreptei noastre cauze Romănesti.

Pe de altă parte, memoriul difuzat și expediat instituțiilor și personalităților Americane prezenta mai detaliat evenimentele triste care au condus la răpirea teritoriului Românesc de Ruși, Sovietici și Comuniști; denunța Moscova Sovietică drept ultimul imperiu colonial din lume, și cerea:

(1) Respectarea tratatului dela Lutzk semnat de Țarul Petru cel Mare și Prințul Dimitrie Cantemir la 1711, care stabilea că Nistrul este frontiera dintre România (Moldova) și Rusia;

(2) Recunoașterea drept definitivă a hotărârii Sfatului Țării dela 27 Martie 1918 de Unire a Basarabiei cu Patria Mamă;

(3) Recunoașterea Declarației Radei Ucrainiene dela 26 Iunie 1919 care stabilea frontiera dintre România și Ucraina de-a lungul Nistrului.

(4) Respectarea Cartei Națiunilor Unite care prevede dreptul popoarelor la autodeterminare.

Cu prilejul împlinirii a 61 de ani dela Reunirea Basarabiei și Bucovieni cu Patria Mama, Romanii din New York și imprejurimi - declară că nu recunosc niciodata înstrăinarea celor două provincii și a ținutului Hertei;

-constată că singura cale de soluționare a situației este reunirea provinciilor răpite de Ruși cu Romania, și

- conchid că între popoarele Român și Rus nu poate exista nici o relație de prietenie sinceră atâta timp cât teritoriile Românesti anexate de Moscova nu sunt retrocedate României.

Pancardele pe care se putea citi în limbile Engleză, Română și chiar Rusă: BASARABIA ȘI BUCOVINA AU FOST SUNT SI VOR FI PĂMÂNT STRĂMOȘESC; MOSCOVA- ULTIMUL IMPERIU COLONIALIST DIN LUME; CEAUȘESCU NU ARE DREPTUL SĂ RENUNȚE LA PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC; LIBERTATE PENTRU BASARABIA SI BUCOVINA – LIBERTATE PENTRU ROMANIA, și multe altele, au expus vizual toate gândurile și simțămintele noastre.

In același timp, demonstranții Români au cântat Deșteaptă-te Române și au scandat în cor zeci de lozinci cu conținut românesc și anti-comunist între care: JOS COMUNISMUL, JOS IMPERIALISMUL, LIBERTATE PENTRU BASARABIA, LIBERTATE PENTRU BUCOVINA, LIBERTATE PENTRU ROMANIA și altele. Manifestația a fost fară îndoială o reușită manifestație românească.

N.D. Corespondent

Comunicat

La 10 Martie a.c. a avut loc la Paris sedința Consiliului Național Român (secția Franța).

S'a dat citire raportului de activitate a Biroului pe perioada scursă de la ultima ședință a Consiliului.

Casierul Consiliului a prezentat apoi raportul financiar pe anul 1978 și situația la zi.

La al treilea punct al ordinei de zi s'a dat citire memoriului întocmit de Birou și înaintat Președintelui Republicii Franceze ca răspuns la unele manifestări iredentiste maghiare apărute în ultimul timp în presă.

S'a luat apoi în discuție problema apariției unei publicații a Consiliului. Cu această ocazie, comisia însarcinată de Birou cu această chestiune și-a prezentat raportul. După discuții, s'a hotărât că publicația va apare lunar, deasemenea s'a decis formatul și macheta sa. Urmează ca în cursul lunii curente să se abordeze etapa juridică (autorizație, sediu) precum și constituirea unui comitet de redacție. S'a reliefat că apariția acestei publicații nu va fi posibilă decât cu aportul financiar al tuturor celor ce simt românește, subliniindu-se totodată că independența Consiliului implică un efort național românesc, neapelând la o putere străină.

Comisia care se ocupă cu redactarea statutului unic al Consiliului a prezentat o informare asupra lucrărilor sale, în principal asupra armonizării celor patru propuneri de proect, dintre care și cele provenite de la Birourile Consiliului din Germania și U.S.A.

S'a decis ca cu ocazia aniversării alipirii Basarabiei la Patria-mamă, Consiliul să întocmească un material care să fie trimes presei internaționale precum și unor personalități proeminente din viața politică, socială și culturală a lumii occidentale. Totodată s'a hotărât ca ulterior să se organizeze o manifestare la care să fie asociate și alte emigrații ce au minorități încorporate în cadrul U.R.S.S. Manifestarea are menirea să desvăluie opiniei publice adevărul istoric cu privire la oprimarea acestor populații de către autoritățile sovietice.

In finalul reuniunii, membrii prezenți ai Consiliului au semnat un apel adresat lui Amnesty International prin care se cere guvernului român respectarea libertății religioase pentru toate cultele în România.

Au luat parte activă la discuții: Domnii Barbăneagră, Boițeanu, Bosnief-Paraschivescu, R. Câmpeanu, Cazaban, D-na. Lia Constantinescu, D-nii Crișan, Guguianu, Ienoiu, Indrieș, Nicola, Petruc, R. Stoicănescu și D. Zamfirescu.

BIBLIOTECA ROMÂNĂ DIN FREIBURG

Darea de seama a activității Bibliotecii Române, dela Freiburg pe 1978 a apărut sub forma unei broșuri frumos prezentate. Institutul noatru din Freiburg a primit anul trecut nu mai putin de 3700 de carți și broșuri, 11 mii de periodice, articole de presă si arhivă, fotografii, diapozitive, mărci poștale, partituri muzicale, manuscrise, cărți autografiate și multe alte materiale privitoare la România și Exilul Românesc. Este impresionant atașamentul Românilor înstrăinați față de acest asezămant unic de ctitorie a pribegiei noastre. Judecând după lista donatorilor, biblioteca a fost susținută practic din toate colțurile lumii. Este impresionant să constați că multe persoane care merită tot respectul nostru au expediat într'un singur an cate 50-100 de pachete.

Biblioteca a susținut anul trecut și un bogat și frumos program cultural-artistic, adunând în jurul ei numeroși Români din toată Europa. Biblioteca a fost vizitată și consultată de mii de persoane din care peste o sută de compatrioți. Secția de împrumut a fost deasemeni foarte solicitată, peste 4 mii de materiale fiind împrumutate de diferite persoane.

Cu prilejul împlinirii a trei decenii de existență, în Mai anul acesta, instituția solicită insistent sprijinul tuturor Românilor de peste hotare. Astfel, biblioteca a lansat o campanie de adunare de fonduri, precum și cărți și documente referitoare la România sau la exilul Românesc. Cei care dispun de asemenea materiale sunt rugați să le expedieze pe adresa institutului.

RUMANISCHE BIBLIOTEK, UHLANDSTRASSE 7, 78 FREIBURG i. Br. WEST GERMANY.

Corespondent

COMEMORAREA DELA FUNDAȚIA IULIU MANIU DIN NEW YORK

Fundația Iuliu Maniu a organizat Duminică 25 Martie a.c., cu prilejul "Unirii Basarabiei" comemorarea anuală, care a avut loc la Carnegie International Centre din New York.

D-l Ioan Meteș a prezentat programul festiv, iar vorbitorul principal a fost d-ra Irina Andreescu, profesor asistent de arheologie bizantină, la Universitatea Dumberton Oakes.

D-ra dr. Irina Andreescu a vorbit despre "Bucovina, ctitorii din Evul Mediu".

Numărul participanților a fost destul de mare. Serbarea s'a terminat cu o agapă, bufetul fiind pregătit și donat de către d-na și dl Stefan G.Teodoru.

Corespondent.

SOCIETATEA "AVRAM IANCU"

Societatea "Avram Iancu" din New York a început programul cultural pe anul 1979. Astfel, Duminică 18 Feb., a avut loc în sala socială a bisericii Sf.Dumitru din New York, expunerea D-lui inginer P. Albulescu cu tema: "Casa noastră" informații practice și utile pentru cei care sunt interesați să-și construiască o casă. Conferința a fost urmărită cu interes deosebit.

Corespondent

SĂRBĂTORIREA PROFESORULUI STADTMÜLLER

In ziua de 21 Martie, la așezământul "Haus der Begegnung" din Munchen, a fost sărbătorit într'un cadru solemn, cu ocazia împlinirii vârstei de 70 ani, profesorul Georg Stadtmuller, întemeietorul primei catedre universitare din Germania, despre istoria și cultura sudest-europeană. Meritele distinsului cărturar au fost evidențiate de reprezentanți ai cercurilor culturale germane și ai unor țări din Răsăritul Europei, care activează în Germania. Cu același prilej, compatriotul Constantin Sporea a citit, în traducere germană, însemnări apărute în "Revista Scriitorilor Români" despre viața universitară de altădată din Lipsca și despre alesele calități ale soților Georg și Mathilde Stadtmuller.

Corespondent

AMNESTY INTERNATIONAL

REPRESIUNEA DISIDENȚILOR PRIN TRATAMENTE PSIHIATRICE

Miron BUTARIU

Raportul organizației ''Amnesty International'' din Noiembrie 1978, cuprinde un foarte documentat capitol despre 'Represiunea Disidenților prin Internarea și Tratarea lor în Ospiciile pentru Nebuni''. Sunt dovezi, că între anii 1948 și 1954 prizonierii politici din închisori au fost tratați cu medicamente neurologice, mai ales pentru ca Securitatea să-i determine să semneze declarații compromițătoare. Cel mai cunoscut între asemenea locuri era ''Centrul de Re-educare'' din închisoarea Ploești, care a fost închisă în anul 1954. După aceea unii deținuți au mai suferit asemenea tratamente în închisorile din Aiud, Făgăraș, Caransebeș, Gherla și Jilava. In anul 1965 s'a pus în aplicare 'Decretul-lege Nr. 12'', care este intitulat 'Tratamentul Medical al Persoanelor Bolnave de Boli Mintale Periculoase''. Pe baza acestui Decret au fost internați în ospicii oameni pe durată de cel mult trei luni. Dar începând cu anul 1970, după cum se dovedește, au fost create spitale speciale psihiatrice - Poiana Mare, Dr. Petru Groza - în care au fost internați disidenți politici, pe baza art. 114 din Codul penal din anul 1968. In anii din urmă internările în ospicii se făceau pe baza art. 166 crima de propagandă fascistă sau împotriva statului socialist, pedepsită cu închisoare dela 5 la 15 ani și art. 245 crima de trecerea ilegală a frontierei, pedepsită cu închisoare dela 6 luni la 3 ani. Conform art. 114 Tribunalul poate constata că vinovatul a comis crima în stare de deranj mental și în acest caz în loc să fie trimis la închisoare, este trimis într'un ospiciu de nebuni, pentru o durată determinată. Conform Decretului 12 1965 pot fi internate numai persoanele care sunt bolnave mintal, care periclitează viața lor, sănătatea altora, sau care în repetate rânduri și în mod serios conturbă condițiile normale de viață sau muncă. Raportul arată existența unor asemenea spitale din localitățile: Dr. P. Groza (Județul Bihor, orașul Vascău); Poiana Mare, județul Dolj, 6 kilometri la Nord de Dunăre, frontiera cu Bulgaria; Penitenciarul Jilava, Sectorul 5, București; Spitalul Psihiatric Dr. Marinescu Nr. 9, București.

In spitalul Dr. Petru Groza se găseau 400 internați, între care 150 persoane prizonieri politici. Director al spitalului era Dr. Ioan Pricop; iar ajutorul său Dr. Mircea Tocuțiu. Spitalul Poiana Mare avea în anul 1977, 400 internați, din care 120 erau prizonieri politici. Directorul spitalului era Dr. Dragu, ajutat de Dr. Enache. Spitalul dela închisoarea Jilava are în jur de 100 internați, între care sunt si deținuți politici. Seful spitalului este Dr. Vasile Sârbu, iar ajutorul său Dr. Ion Serbănescu. Spitalul Dr. Marinescu are între deținuți și prizonieri politici; iar directorul său este Dr. Alexandru Vintilă.

In comunicatul de presă publicat la punerea în circulație a raportului ''Amnesty International'' arată că . . . 'Deținuții au fost trimiși în ospiciile de nebuni din cauza opiniilor lor politice și nu pentru rațiuni medicale autentice. Organizația subliniază faptul că face această declarație pe baza unor investigații, coroborate cu susținerile pe care le-a primit în ultimele 18 luni. Avem acum informații amănunțite, care provin din numeroase surse și care confirmă că unii credincioși religioși recalcitranți membri ai grupului minoritar maghiar, activiști pentru drepturile omului, muncitori nemulțumiți și unii care voiau să emigreze au fost internați în spitale psihiatrice, numai pentrucă își exercitau drepturile lor umane''. Cei mai mulți au fost internați pentru perioade de câteva luni, dar sunt și unii care au fost deținuți timp de 5 ani. Tratamentul acestora varia, dar în mod ''voit s'au folosit droguri puternice, care provoacă îngrozitoare suferințe și exercită presiune asupra deținuților'', Intre drogurile administrate, cele mai obișnuite erau: haloperidol, plegomazin, mazeptil, toate întrebuințate în tratamentul bolilor mintale. Dar în România acestea'' erau în doze excesive, fără control medical adecvat'' administrate unor persoane care nu aveau nevoe de ele. In afară de aceste li se mai dădeau injecții de lapte amestecat cu tinctură de iod.

In numeroase cazuri eliberarea din ospicii se făcea numai după ce deținutul semna o declarație denunțând opiniile sale politice.

Raportul conchide că ''In România s'a făcut abuz de tratamentul psihiatric în mod evident ca mijloc de a face re-educația politică a disidenților''. Raportul citează 16 cazuri de oameni internați în ospiciile de nebuni, pentru opiniile lor politice. In unele cazuri : Paulina Cătănescu, Stefan Toia, Vasile Paraschiv, Cesar Mititelu, Cornel Iliescu, raportul publică pe lângă datele biografice, rapoartele medicale și declarațiile pline de luciditate ale fostilor deținuți; care au luat riscul să le dea publicității în lumea liberă.

Miron BUTARIU

Refugiații români din Lagărul Traiskirchen

Urmare din pag. 24

și numai pentru că se săturaseră de minciună și erau dornici de libertate.

După îndeplinirea formalităților dela Poliție, refugiații sunt transportați la Traiskirchen, la 22 km de Viena și la 4 km depărtare de Baden, unde se află principalul depozit de refugiați din Austria. Lagărul ocupă o suprafață de aproximativ 10 ha, având înăuntrul lui o clădire masivă cu 3 etaje și alte 6 clădiri mai mici. Pe vremuri a fost aci școală de ofițeri ai armatei imperiale, apoi cazarmă germană și, până în 1955, cazarmă sovietică. Refugiații de sex masculin locuiesc în dormitoare mari de câte 20 până la 40 de paturi. Foarte puțini: în camere de 4 sau 8 paturi. Celibatarele de sex femenin sunt adăpostite într'un pavilion special, în camere cu câte 8 sau 10 paturi, iar cei cu familie în celelalte pavilioane, de regulă câte 2 sau chiar 3 familii în aceiași încăpere.

La sosirea în lagăr, bărbații sunt izolați pe timp de două sau trei săptămâni în ultimul etaj al clădirii principale. In această perioadă „de carantină", refugiații sunt supuși la interogatoriu și li se verifică identitatea. Odată terminată această operație, ei sunt repartizați în „Freilager" și capătă legitimația provizorie, pe baza căreia însă pot locui și munci oriunde. Toți refugiații se bucură de casă și masă gratuit timp de 4 până la 6 săptămâni, fiind apoi obligați să plătească lunar 100–130 șilingi drept chirie și 100 șilingi săptămânal pentru masa care ar fi acceptabilă dacă n'ar fi atât de prost pregătită. Nu știm cine întreține lagărul, de cine este el subvenționat, care este alocația zilnică pentru fiecare refugiat și nici măcar dacă obiectele care se împart din când în când gratuit sunt destinate tuturor sau numai anumitor refugiați. De fapt, unii sunt chemați la împărțeală de obiecte, iar alții nu. Refugiații români nu prea beneficiază de asemenea distribuții. Când cerem explicații sau punem întrebări, administrația lagărului refuză să ne răspundă. Am scăpat din iad, trecând prin greutăți și înfruntând riscuri, am găsit greu drumul spre libertate, dar odată ajunși în lumea liberă ne izbim de totala lipsa de înțelegere tocmai din partea acelor autorități care ar trebui să ne îndrumeze. Este sigur că situatia aceasta nu va fi de durată și că cei mai mulți dintre noi vor reuși să-și facă o situatie materială bună, dar astăzi suntem lipsiți de mijloace. Și nu-i rușine! Nu înțelegem însă pentru ce trebue să mai suportăm și umilinți. Astfel, dacă unul dintre noi nu poate achita taxa lunară la timp, **Administrația lagărului îi reține scrisorile sosite de acasă.** Este un abuz revoltător! Lipsă de omenie! Până și pușcăriașii condamnați pe viață au dreptul să primească scrisorile ce le sunt adresate. De unde își arogă atunci dreptul administrația lagărului din Traiskirchen să oprească scrisorile refugiaților?

Este adevărat că, teoretic, refugiații pot munci, dar iarna nu se găsește de lucru. Zilnic se face coadă la biroul de plasare din lagăr și doar câțiva reușesc să se plaseze undeva pe timpul iernii. Să mai spunem oare că, indiferent dacă ești profesor universitar, inginer sau tehnician, în majoritatea cazurilor nu poți lucra decât ca muncitor necalificat? Câștigul săptămânal de 500 silingi abia poate satisface cele mai modeste cerințe. Dar ce se întâmplă cu cei care nu-și găsesc de lucru și totuși sunt obligați să plătească cartela de masă și chiria? Ei sunt puși la munci „gospodărești", în lagăr. Este o onoare să muncești, dar este oare de conceput ca un avocat sau un profesor să fie pus să curețe closetele? Dacă nu face această treabă, nu i se dă cartela de masa . . . Să fie acesta salutul de bun venit în lumea liberă? Responsabilul cu gospodăria în lagăr, un oarecare domn Blajovic (citește: Blajovici), de bunăvoința căruia se bucură sârbii și bosniacii veniți din Jugoslavia, îi tratează pe intelectuali la fel ca aventurierii, derbedeii și țiganii care se prezintă la Traiskirchen numai pentru a ieși din iarnă. Dela domnul Blajovic obțin însă cu toții bonuri gratuite pentru îmbrăcăminte. Pentru administrația lagărului din Traiskirchen nu există intelectuali. Toți sunt o apă și un pământ!

Acei care au avut mult de suferit în țară și care și-au pregătit evadarea de ani de zile, suportă mai ușor viața de lagăr. Cei mai mulți însă sunt șocați de condițiile de conviețuire, de lipsa de informare competentă și precisă, precum și de lunga așteptare până la emigrare. Se simte lipsa unui delegat oficial, de preferință cunoscător al limbii române, care să poată furniza informațiile necesare cu privire la îndeplinirea diferitelor formalități. Nu se cunosc nici condițiile de viață și nici condițiile de primire în țările dispuse să primească refugiați. Asupra tuturor plutește o atmosferă de dezolantă așteptare și de indispoziție. Se cunosc numeroase cazuri de refugiați care se înscriseseră pentru a emigra în Canada. După săptămâni și luni de așteptare, au fost chemați la consulatul respectiv unde li s-a propus să emigreze . . . în Australia.

In lagărul din Traiskirchen trăiesc laolaltă oameni de diferite naționalități, foarte diferiți între ei prin cultură, educație și comportare. Cum am spus mai sus, refugiații de proveniență din Jugoslavia au în rândurile lor mulți vagabonzi și elemente criminale care, prin comportarea lor, deservesc cauza tuturor refugiaților. Cei provenind din Cehoslovacia sunt în general mai liniștiți. Compozitia lor este foarte eterogenă însă. Refugiații din România sunt, în marea lor majoritate, oameni care au avut o situație și o profesiune precisă. Mai toți au o comportare corectă și o ținută demnă. In repetate rânduri, autoritățile austriace au remarcat acest lucru. Impresia pe care o lăsăm în Austria este pentru noi prima piatră pe care ne clădim nouă noastră existență în exil . . .

Noi Românii suntem legați prin mii de fire nevăzute, prin tradiții și obiceiuri, prin simțăminte comune care ne apropie și ne unesc până la identificare. Mai mult ca oriunde, aci în lagăr am simițit că națiunea este o familie mai mare. Dorința noastră cea mai arzătoare este ca această unitate de simțăminte să se transforme într'o unitate de interese, în prezent și în viitor, element de polarizare pentru toți cei cu inimă română și care consideră exilul ca o stare de provizorat.

Toleranți și sociabili, românii din Traiskirchen, păstrând această caracteristică a poporului nostru, au legat prietenii cu bulgari, unguri, cehi ori polonezi și au manifestat permanent aceisași înțelegere pentru tragicul destin care ne-a adus pe toți aici. Păstrăm cele mai bune relații cu ungurii din lagăr, dar ne supără faptul când aflăm că unii dintre ungurii din România declară că au părăsit țara din cauza „persecuțiilor naționale." Am trăit pe propria noastră piele istoria ultimilor 20 de ani și știm prea bine ce a fost în țară și care este adevărul. Ungurii din România ar trebui să pretindă dela toți conaționalii lor să dea dovadă de obiectivitate și de corectitudine în exil. Majoritatea refugiaților români sunt animați de sentimente naționale și patriotice, dar nutresc o profundă repulsiune față de politica de permanentă opresiune din țară și față de cei care practică această politică. Față de viitor, **ei sunt optimiști.** Nu am părăsit țara, nu am trădat poporul, **am părăsit doar regimul.** Fiecare dintre noi și-a lăsat în țară pe cineva, o parte din propria lui ființă. Toți speră că se vor reîntoarce, mai curând sau mai târziu . . .

Cei mai mulți dintre refugiați doresc să emigreze într'un stat liber și prosper economic, într'un stat care poate să le garanteze **libertatea spirituală** și prosperitatea materială. In țară, nu s'au putut bucura nici de una nici de cealaltă. Emigrarea se face prin diverse organizații, laice sau bisericești, care lucrează destul de încet și care se ocupă prea puțin de soarta refugiaților români. Cehoslovacii au peste tot prioritate, putând emigra mult mai repede și într'un număr mai mare de țări.

Marea majoritate a refugiaților obțin azil economic și numai foarte puțini azil politic. Criteriile după care autoritățile austriace acordă azilul politic, rămân enigmatice și greu de interpretat. Sunt cazuri de foști deținuți politici din România cărora nu li s'a acordat azilul politic, **pe motivul că asemenea detențiune nu se încadrează în prevederile pentru obținerea azilului politic.**

La 31 decembrie 1968 se aflau în lagărul dela Traiskirchen aproape 1300 refugiați. După țările de proveniență, erau: 600 din Cehoslovacia, 400 din Jugoslavia, 90 din Ungaria, 30 din Polonia, 10 din Bulgaria, 3 din Albania **și 94 din România.** La aceiași dată, un număr ceva mai mic de refugiați români se aflau în alte lagăre, mai mici, precum și în diferite localități din Austria. Din cei 94 refugiați români 69 erau bărbați și 25 femei. Marea lor majoritate aveau vârsta de 25 până la 40 de ani. După profesiuni: 4 refugiați români erau medici, 3 avocați, 4 ingineri, 5 profesori, 5 tehnicieni, contabili, funcționari, muncitori calificați etc. Sunt și câțiva membri de partid printre ei, dar și aceștia sunt tot atât de anticomuniști ca și ceilalți. Majoritatea emigrează în Statele Unite. altii în Canada și un număr mai mic în alte țări, Suedia ocupând un loc de frunte.

De dincolo de Ocean, refugiații români din Traiskirchen au primit scrisori dela acei care au trecut prin acest lagăr. Cei ajunși în Statele Unite descriu modul de viață de acolo, precum și greutățile inerente pe care le întâmpină la început, cu deosebire greutatea de adaptare la mediul american.

Solicitând ajutorul compatrioților din lumea liberă, refugiații din lagărul dela Traiskirchen fac și unele propuneri care ar putea să ajute la înlăturarea greutăților actuale:

1. Să se intervină la forurile competente pentru ca refugiații români să obțină azilul politic după alte criterii decât cele actuale. Procentul celor care obțin acum azilul politic în Austria este foarte mic.
2. Lagărul să angajeze un interpret de limba română care să locuiască în lagăr.
3. În lagăr să ia ființă o bibliotecă care, în afară de cărți, să poată pune la dispoziția refugiaților și publicații periodice în propria lor limbă.
4. La ora actuală, garanțiile din Statele Unite nu vin decât prin Părintele Găldău, care dealtfel dă dovadă de multă bunăvoință. Nu este oare posibil să se înființeze și alte organizații care să dea garanții?
5. Nu s'ar putea interveni și la guvernul francez, astfel ca refugiații români să fie primiți barem temporar în Franța, dat fiind afinitățile de cultură și prietenia tradițională dintre cele două popoare?

– In concluzie, refugiații români din Lagărul Traiskirchen din Austria, constituind lotul cel mai mare de refugiați din ultima vreme, afirmă cu tărie dorința lor de a strânge rândurile împreună cu toți frații lor din țările occidentale, de a fi interpreții durerii celor rămași acasă, condamnând răul lăsat în urmă și exprimând hotărîrea de a lupta împotriva acestui rău până la victoria neamului și a libertăților într'o Românie independentă și cu adevărat românească.

Nicolae DIMA

Traiskirchen, la începutul lui februarie 1969

PE SCURT DIN ŢARĂ

CRONICA RADIOFONICĂ

RADIO BUCUREŞTI

RADIO BUCUREŞTI NU-ŞI DESMINTE REPUTAŢIA!

A fost o iarnă grea în România.

S'au închis şcolile, mama şi tata n'au putut merge la muncă.

Au avut de suferit cu toţi, dar suferinţa i-a unit.

Lipsiţi de părazi spontane, de şedinţe de partid, de munci voluntare, familia a avut timp să-şi împărtăşească gândurile.

Ce le-a oferit de 30 de ani regimul comunist?

O mizerie, veşnic prezentă, pentru promisiunea unei fericiri, veşnic viitoare.

Si aci, întâlnim pe duşmanul de moarte al comunismului: omul care gândeşte.

In România gândeşte numai Niculiţă.

Legăturile dintre cei izolaţi cu lumea din afară se erau reduse doar la undele aerului.

Dar în aceste momente tragice, cu drumurile înzăpezite, cu aeroporturile închise, cu lipsa de energie electrică, când nu se găsea de mâncare, când bolnavii nu puteau fi duşi la spital iar vitele mureau neîngrijite, Radio Bucureşti a găsit că-i momentul potrivit ca să lanseze, cu entuziasm şi dragoste "noi chemări la întrecere"......

"Griviţa Roşie din Bucureşti (emisiunea din 11 Ianuarie, ora 7 dim.) cheamă la întrecere toate întreprinderile din industria constructorilor de maşini. . . . etc."

Zile întregi crainicii au fost ocupaţi cu cine va bate mai multe cuie la vară, cine va culege mai mulţi ştiuleţi şi cine va trage mai tare de ţâţa vacii ca să-şi colecteze cota de lapte.

Cu acestea se ocupau gospodarii dela guvern în timp ce ţara zăcea pe marginea prăpăstiei.

Au făcut-o din greşală sau din nebunie?

Nici una, nici alta.

Omul trebuie agitat încontinuu.

In România gândeşte numai Niculiţă!

Ion Stănescu, ministru secretar de stat, încheind raportul pe anul 1978, asigură "punerea în funcţiune a cca. 340 capacităţi-restante din anul 1978.

"Facem totodata un apel călduros la uzinele producătoare pentru a grăbi livrarea în cel mai scurt timp a utilajelor restante pe anul 1978.

Apelul este făcut în Ian. 15, a.c.

••

Teatrul de stat din Oradia a împlinit 50 de ani. Niculiţă i-a trimis o decoraţie şi o îndrumare: ". . . de a acţiona şi în viitor, tot mai hotărît, pentru promovarea fermă a politicii profund umaniste a partidului. . . ." etc.

••

La Festivalul filmului internaţional dela Belgrad, România a prezentat filmele "Septembrie" şi "Tănase Scatiu".

RAPORTUL "CINCINATULUI" DIN GURA CIZMARULUI

Vorbind în faţa plenarei despre "Cincinal" Tovul Niculiţă ă trebuit să recunoască (radio Buc. 2, 2, '79):

". . . planul. . . nu a fost realizat în întregime. . . . datorită lipsurilor în industria alimentară. . . . recoltei agricole. . . . lipsurilor în organizarea şi desfăşurarea normală a activităţii în acest sector al economiei naţionale. . . . .

Si tot Tălpiţă este silit să recunoască. . . . "lipsuri serioase în industria chimică. . . industria metalurgică nu şi-a îndeplinit sarcinele stabilite pentru anul trecut" . . . . . Lipsurile au "generat mari greutăţi în industria uşoară"

Serioase "rămâneri în urmă în transporturi,". . . .etc., etc.

Iar în ce priveşte anul 1979 Tălpiţă dă sfatul. . . "trebuie să determine o preocupare mai serioasă pentru realizarea sarcinilor de creştere a producţiei. . . ."

Si . . . . "lichidarea fenomenelor de natură birocratică. . ."

Au început lucrările de construcţie a hidrocentralei Someşul Cald care va dispune de o putere instalată de 12 megawatti.

Niculiţă l-a numit pe Ion Simion redactor şef la Editura Politică, iar Editura Politică tipăreşte operele lui Niculiţă.

Ca un "bonus" redactorul şef este şi critic literar:

"Fiecare pagină, fiecare rând (a uitat să adauge fiecare cuvânt, fiecare litera N.R.) evidenţiază plenar rolul central oferit de către conducătorul României. . ." etc.

Niculiţă scrie, Simion critică, Editura Politică tipăreşte, romănul plăteşte şi nimeni nu citeşte!

••

Oamenii din Scorniceştii au ajuns tot aşa de modeşti ca şi Niculiţă. Cooperativa din satul unde s'a născut marele conducător si-a luat angajamentul să culeagă, la hectar, 500 kgr. grâu, 800 kgr. porumb, etc.

••

Schimburile comerciale dintre Rusia şi România în anii 1976-80 vor atinge suma de 9 miliarde ruble.

••

România plănueşte: construirea unei rafinării de 6 milioane tone pe an şi un complex de îngrăşăminte fosfatice în Siria, o societate mixtă de exploatarea lemnului în Nigeria, construirea unei fabrici de confecţii în Tanzania, o altă soc. pentru valorificarea terenurilor agricole în Libia, o fabrică de sodă în Egipt, etc. . . Niculiţă şi Mecena ţărilor nedezvoltate!

Mor vitele!

Printre criticile ce se aduc anului 1978: (Radio Buc. 9, 2, 79).

"Nefolosirea raţională a terenurilor agricole, a mijloacelor tehnice şi materialelor din dotare, slaba organizare a muncii în zootehnie unde s'a înregistrat în 1978 un procent ridicat al mortalităţii la animale"

Prin ziare, radio, se duce o campanie pentru "reducerea consumurilor". Ideia nu e rea şi poate da rezultate foarte bune:

Dacă cetăţenii din România decid ca să nu consume carne, peşte, cartofi, etc.; gândiţi-vă câtă carne, peşte şi cartofi vor există pe piaţă!

••

Lipsa fructelor a silit guvernul să aplice tratamente de iarnă la pomi. Prima experienţă s'a făcut în jud. Dâmboviţa. Fertilizarea se face cu îngrăşăminte organice.

ETICA SOCIALISTĂ

Cum nimeni n'are curajul să-şi înfrunte şeful, singură cale de îndreptare rămânea denunţul anonim prin care se cere autorităţilor superioare să cerceteze şi să afle adevărul.

Era singura cale de a ţine în frâu nepriceperea şi hoţia.

Acum de spaimă că ies la iveală prea multe nereguli şi această cale de a introduce puţină cinste în administraţie a fost oprită.

Organele publice spun că astfel de anchete "sustrag cadrele noastre dela preocupări majore. . ." (radio Buc. 17, 1, 79) şi pentru a descuraja astfel de obiceiuri aceleaşi autorităţi adaugă: ". . . . am luat şi vom lua măsuri ferme de tragere la răspundere a acelor persoane care defaimează sau calomniază în scopul rezolvării unor conflicte personale, meschine, ce sunt în totală contradicţie cu principiile şi echităţile socialiste. . . ."

HOTĂRÂRILE "VORBEŞTE"

Plenara CC al PCR analizând situaţia agricolă din ţară a decis:

"Aplicarea unui ansamblu de măsuri de perfecţionare a conducerii, organizării şi planificării agriculturii şi industriei alimentare,. . .

"Accentuarea procesului de concentrare, specializarea şi integrarea a producţiei agricole,. . .

"Folosirea mai raţională în mod unitar a bazei tehnico materiale,. .

"Accentuarea procesului de integrare a cercetării cu producţia şi învăţământul,. . . .

Etc.

Citind măsurile urgente luate de guvern pentru îmbunătăţirea situaţiei agricole, rămâi cu impresia că eşti în faţa unui muribund căruia doctorii îi prescriu în grabă tot felul de medicamente.

S'A AFLAT CE ŞTIA TOATĂ LUMEA!!

Situaţia agricolă din ţară este dezastruoasă.

Alimentele de pe piaţă sunt puţine şi de proastă calitate.

Puţinul, care-i mai bun, se exportă.

Iar ca o dovadă a bunei gospodării de până acuma (care s'a făcut, repetăm, tot sub auspicile "atotputerniciei lui Niculiţă) "CPE ţinând seama de volumul datoriilor neachitate la termen, de faptul că o bună parte a acestora au o vechime mare şi se localizează la unităţi cu greutăţi financiare (ce adâncă filozofie N.R.)

. . . CPE a recomandat ". . . . acordarea unor înlesniri prin amânare, reducere sau anulare de credite şi plăţi neachitate în termen."

Cu alte cuvinte, o bună parte a unităţilor agricole au dat faliment.

Plenara CC al PCR a aprobat astfel reducerea cu suma de peste 5 miliarde şi anularea cu 8.5 miliarde lei a unor credite şi plăţi neachitate la termen de către unităţile agricole cooperatiste.

In total a fost o pierdere de 13,650.000.000 lei, dintr'o investiţie totală de 196.6 miliarde.

••

Anul acesta se va ţine al XII-lea Congres al PCR. Radio Bucureşti anunţă: Tov. Niculae Ceauşescu va face totul pentru. . . "soluţionarea problemelor complexe care confruntă omenirea. . ."

Toate aceste măsuri de dezlegare a problemelor ce înfruntă omenirea vor fi soluţionate în şedinţa de dimineaţă.

Restul săptămânii va fi consacrat cum să se culeagă varza şi cartofii de pe camp.

••

Imediat după Anul Nou cetăţenii au primit sfatul: ". . . . în urma maratonului gastronomic al ultimelor zile se recomandă printre altele ceaiuri şi limonăzi. . ."

CULTURA LA SATE

Un exemplu clasic de cum se face cultură la sate: (R.-B. 28, 1, '79).

. . ."In com. dobrogeană Cobadin a avut loc deschiderea festivă a celei de a 19-a ediţii a tradiţionalei manifestări LUNA CARTII LA SATE. . . . ."

"A fost prezentat volumul" Omagiul preşedintelui Ceauşescu" şi primele volume din seria Gândirea social politică a preşedintelui Ceauşescu, apărute recent în Editura Politică."

Taranii se cultivă!

••

La întreprinderea minieră de la Paroşeni a fost pus în funcţiune un nou abataj dotat cu complex mecanizat.

••

Constructorii de nave de la şantierul naval Brăila au pus în primele probe de producţie două schimbătoare de căldură, necesare constructiilor navale.

Pentru Anul internaţional al copilului, 1979, studioul cinematografic Al. Sahia a turnat filmul "Copiii noştri". Scenariu Mircea Săntimbreanu.

••

La Timişoara a avut loc un simpozion prilejuit de împlinirea a 90 de ani dela naşterea scriitorului Victor Eftimiu.

••

Datele oferite de guvern spun că la întreprinderile de autoturisme din Piteşti se asamblează un automobil în 4-5 minute.

In 1980 capacitatea de producţie va atinge 150.000 anual.

Cu anii în urmă s'a încercat introducerea maşinelor româneşti în Statele Unite, încercarea n'a reuşit deoarece maşinele nu ating standardul cerut la maşinele americane (poluarea aerului, rezistenţa la accident, etc.).

Idei inedite

Marea Adunare Naţională (MAN), în sesiunea a 8-a a celei de a 7-a legislatură, a ajuns la două mari convingeri:

"Nu pot fi admise sau tolerate activităţi economice, în care cheltuielile să fie mai mari decât veniturile, să provoace pierderi în avuţia naţională. . . .";

Cei care vor să-şi organizeze cooperative să contribuie cu banii la constituirea fondului de dezvoltare a cooperativelor, forma supregătit de dezvoltare a democraţiei economice. . . ."

Atâtea idei noi de care capitaliştii habar n'aveau!

••

O nouă maşină ARO are o viteză maximă de 80 de mile şi ar da cca. 30 mile la galon.

Magazinul Mercur din Craiova, îşi va extinde suprafaţa de vânzare. Deasemenea se plănueşte renovarea centrului din Capitala Olteniei.

Moscova vorbeşte!

Pe lângă Radio Bucureşti, cetăţeanul are ocazia să audă şi radio Moscova. Căutând să-şi asigure ascultătorii că "primejdia Sovietică" este doar o invenţie a capitaliştilor, prof. Nicolae Malcianov declară (Radio Moscova 12, 2, '79).

"Are URSS-ul, sau a avut planuri de cuceriri ori a pregătit sau a încercat să săvârşească un atac asupra vreunei ţări? "

Istoria nu cunoaşte aşa ceva, asemenea fapte nu au avut loc!

URSS-ul nu are pretenţii asupra niciunui kilometru pătrat din teritoriul vreunui stat".

Iar despre amestecul comuniştilor în alte ţări, Radio Moscova continuă: "Noi marxiştii leninişti suntem adversari principali ai aşa zisului export al revoluţiei."

Cine minte mai mult? Radio Moscova ori Radio Bucureşti.

••

"Audienţa Radio" (11,2, 79) notează: "sărăcia produselor de artă culinară în hanurile din ţară ca şi a mobilei deteriorate şi a instalaţiilor sanitare defecte.

••

Un exemplu de cum îşi amuză Radio Bucureşti ascultătorii.

Vorbeşte Petru Ignat, care face "Comentariul Ediţiei". (29, 1, '79).

". . . In viziunea şi concepţia revoluţionară a tov. N. Ceauşescu, viziunea şi concepţia care inobiliază efortul României de a creia o lume mai bună şi mai dreaptă.". . . La aşa o modestie, nu mai facem nici un comentariu.

DIN CELE TREI COLŢURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de Ing. Dumitru MOLDOVAN

ROMÂNIA

Cercurile politice din Vestul Europei și America de Nord susţin că în decursul acestui an, evenimentele s'au precipitat atât de mult, încât în momentul de faţă se așteaptă ca ori când să izbucnească ceva în Europa. Ziarul canadian "Globe and-Mail" din 7 Aprilie 1979, descrie prezenta situaţie din Europa ca fiind cea mai încordată dela invazia Cehoslovaciei, datorită staţionării celor 30.000 soldaţi sovietici pe teritoriul Bulgariei la graniţa comună cu Jugoslavia și România.

In urma acestei "situaţii serioase", Ministrul Apărării Jugoslaviei Gen. Nikola Ljubicic a fost nevoit să-și anuleze vizita oficială de luna trecută, în Olanda, pentru a fi pe faza desfășurării evenimentelor, specifică ziarul Globe and Mail.

URSS

"Cercetătorii" din Kremlin nu văd chiar cu ochi buni actuala mișcare internaţională musulmană. In prezent, populaţia de origină musulmană din URSS prezintă cel mai ridicat procent de creștere a populaţiei în comparaţie cu celelalte naţionalităţi, astfel că în următorii 20 de ani musulmanii vor constitui o pătrime din populaţia totală. Peste 50 % din populaţia musulmană este anti-comunistă și se presupune că 99,999... este anti-rusă.

Cum va evolua această populaţie și ce atitudine trebuie să ia Kremlinul, constituie o grea sarcină pentru conducătorii imperialismului sovietic.

Datorită miscărilor musulmane de astăzi care sunt pentru adoptarea conducerii după legile islamice, unii "prezicători" prevăd o cădere a Israelului în sfera de influenţă a URSS-ului ceea ce i i-ar putea asigura o existenţă pe toată durata imperialismului rusesc din lume. Această posibilitate nu este exclusă nici de "prezicătorii" israelieni, așa cum se vede din activitatea tot mai crescândă a partidului de opoziţie de stânga din Israel. Acești "prezicători" susţin că numai în astfel de condiţii populaţia israeliană ar putea fi protejată de invazia popoarelor vecine. Pentru o consolidare istorică ca stat, Israelul ar fi dispus să accepte și această situaţie, după părerea acestor "prezicători".

ISRAEL

Ministrul de Externe Moshe Dayan este pus în mare dificultate în cadrul dezbaterilor politice din guvern și în faţa opiniei publice ca urmare a declaraţiei făcute public pentru evacuarea militară a Inălţimilor Golan în schimbul unei păci cu Siria.

Postul de radio Israel a anunţat că unii membri ai cabinetului încearcă să ceară demisia lui Dayan. Inălţimile Golan au fost capturate dela Siria în urma războiului din 1967.

Situaţia este mult mai complicată deoarece Egiptul are un tratat mutual cu Siria referitor la poziţia Inălţimilor

Moshe Dayan

Golan în caz de atacare or ocupare de către Israel. In baza acestui tratat militar, Egiptul este obligat să ajute Siria în cazul unui atac militar în care este în joc situaţia Inălţimilor Golan. Datorită acestui tratat militar existent dintre Siria și Egipt și a noului tratat de pace dintre Israel și Egipt, Israelul este pus în situaţia de a elibera Inălţimile Golan. Deci actualul ministru de externe, Moshe Dayan, pregătește următorul "pas" politic de eliberare a altor teritorii.

CAMBODGIA

Peste 30.000 soldaţi vietnamezi participă la o nouă ofensivă asupra ultimelor trupe Khmer Rouge ale lui Pol Pat. Se presupune că Pol Pat a fugit din Cambodgia, astfel că s'a terminat cu regimul comunist criminal al acestuia, iar acum urmează altul, instalat de coaliţia sovieto-vietnameză.

In același timp știrile aduc la cunoștinţă că alt criminal Idi Amin a dispărut. Numai concurentul acestor criminali, Nicolae Ceaușescu care se presupune totuși că l-a întrecut pe Idi Amin la numărul decoraţiilor și a titlurilor acordate de el însuși, se află încă la putere.

LIBIA

Gaddafi

Washington Star aduce la cunoștinţă că Col. M. Gaddafi, conducătorul militar al Libiei, face încercări disperate pentru cumpărarea unei bombe atomice.

Prima propunere a făcut-o Chinei în 1971, dar a fost tratat cu refuz.

In 1975, Gaddafi a dat dispoziţie lui Yasser Arafat pentru găsirea unor specialiști capabili să pună la punct obţinerea bombei atomice.

SIRIA

La 8 Aprilie a.c., reprezentanţii Organizaţiei Palestiniene s'au întâlnit la Damasc pentru o coordonare a luptei împotriva tratatului Egipto-Israelian. Deocamdată Egiptul și-a rechemat ambasadorii din Arabia Saudită, Kuweit, Emiratele Arabe, Qatar, Tunisia, Bahrein și Maroc ca urmare a acordului semnat de aceste state pentru adoptarea unor sancţiuni economice și politice împotriva Egiptului.

ROMÂNIA

La 11 Aprillie a.c., știrile din Viena anunţă că peste 200 de persoane și-au găsit moartea și alte 40persoane au fost rănite în urma dezastrului incendiar al magazinului "Victoria" din București.

A doua zi, postul de radio București și anunţa că aceste date sunt eronate deoarece au fost numai 40 de morţi și circa 100 de răniţi.

EGIPT

In urma tratatului de pace dintre Egipt și Israel, celelalte ţări arabe au stopat exportul de petrol către Egipt. In cadrul unei ședinţe extraordinare a celor 10 ţări membre ale Organizaţiei Ţărilor Arabe Exportatoare de Petrol (OPEC) s'a hotărât deasemenea expulzarea Egiptului din cele trei societăţi afiliate: Arab Maritime Petroleum Transport Company, Arab Petroleum Investment Corporation și Arab Petroleum Services Co.

UGANDA

Idi Amin, unul dintre cei mai mari criminali ai zilelor noastre a fost înlăturat dela putere.

A cest "împărat" al Africii, pe care numai Ceausescu l-a întrecut la "merite" și "decoraţii", a invadat la 30 Octombrie 1978 Tanzania. Motivul acestei invazii au fost câmpurile de pregătire militară ale guerilei Frontului de Eliberare a Ugandei.

In urma presiunii Organizaţiei pentru Unitatea Africii (OAU), Idi Amin și-a retras trupele.

La începutul lunii Martie a.c., guerila Frontului de Eliberare a Ugandei susţinută de forţele armate ale Tanzaniei și sprijinul moral și politic al ţărilor din Vest, au invadat Uganda astfel că la mijlocul lunii Aprilie, trupele lui Amin sunt complet decimate iar "împăratul" deocamdată nu se știe unde este fugit. Idi Amin are depuse sume fabuloase, în valută străină, în străinătate pe diferite conturi și o vilă foarte frumoasă în Libia, spune fostul lui ministru al sănătăţii Henry Kyemba, care a evadat din iadul ugandez al lui Amin în 1977.

Se presupune că Amin este sub protecţia locuitorilor din ţinutul Arua, locul lui de naștere și a unor adepţi sudanezi înarmaţi cu armament modern și a unor fortificaţii militare construite din dispoziţia lui Amin.

In urma acestui război s'a descoperit că "sfătuitorul" principal al lui Amin, care a luat parte la toate acţiunile lui criminale este Astles, 54 ani, de origine engleză, iar în prezent este sub "protecţia" poliţiei din Kenya.

Oficialităţile din Tanzania și cele actuale din Uganda au cerut extrădarea lui Astles.

La 11 Aprilie a.c., Frontul Naţional de Eliberare a Ugandei a anunţat formarea noului guvern în frunte cu Yussufu K. Lule, fostul șef al Universităţii Makarere din Campala, capitala Ugandei.

Ne-am permis comparaţia cu Ceaușescu deoarece se știe că el a fost mâna dreaptă a lui Gheorghe Dej în perioade de după cel de al II-lea Război Mondial.

YUSSUFU K. LULE

IRAN

Populaţia de origine kurdă din Iran este din nou pe picior de luptă de guerilă cu oficialităţile și armatele regulate iraniene pentru independenţa kurzilor.

Profitând de turburările care au loc în prezent în Iran, a sosit "șansa de aur" pentru alcătuirea unui Stat Kurd. Emigranţii kurzi din America de Nord și Europa simt acest puls al naţiunii lor prin eforturile care le fac pe diferite căi care deocamdată nu sunt cunoscute. Centrul de organizare, în prezent, este în Turcia unde se află un trib kurd mai puţin numeros ca număr decât palestinienii dar mult mai bine organizat, spun sursele de informaţii. Se spune că peste o pătrime de milion de arme au fost livrate kurzilor prin Turcia.

Experţii politici din Vest presupun că aceste frământări ale kurzilor din Iran și sunt susţinute de către sovietici. Stirile din Beirut susţin că o parte din arme vin din Libia. Deocamdată nu se pot confirma aceste surse, dar guerila kurdă în prezent este mult mai bine organizată și încă nu se știe care va fi răspunsul lui Ayatollah Khomeini care le-a promis luna trecută o proprie autonomie în schimbul încetării luptelor de stradă din Sanandaj.

Populaţia de origine kurdă estimată la peste 15 milioane de suflete se află localizată într'o zonă muntoasă la graniţele comune ale Turciei, Irakului și Iranului și într'un număr mai mic, răspândiţi pe suprafeţe mai limitate în URSS și Siria.

După cum se vede Iranul este pus în faţa unei noi probleme: dreptul la autonomie a kurzilor, care deocamdată nu se știe cum va fi rezolvată.

Actualul Prim Ministru al Iranului, Mehdi Bazargon a anunţat în public că ţara este ruinată datorită neachitării plăţilor externe și a cerinţelor interne.

Pentru a face faţă noilor confruntări cu guerila kurdă, actualul guvern va fi obligat să ceară ajutorul unei ţări vecine, ori găsirea unei punţi pentru reluarea relaţiilor economice și militare cu Statele Unite.

ZAMBIA

La 13 Aprilie a.c., comandourile rodesiene, deghizaţi în soldaţi zambieni, au pătruns în capitala Zambiei, Lusaka, devastând mai multe blocuri ale cazarmei unde sunt cazaţi "soldaţii" mișcării de guerilă ai lui Joshua Nkoma. Numărul morţilor nu se poate ști exact. Nkoma a scăpat și de data aceasta.

Comandourile rodesiene s'au întors fără nici o pierdere umană.

IRAN

US News & World Report, indică câștigătorul nr. 1 al revoluţiei iraniene pe Yasser Arafat cu organizaţia lui de guerilă: PLO.

In această situaţie, conducătorii Arabiei Saudite și a Emiratelor din Golful Persic sunt foarte precauţi în atitudinea lor publică faţă de fostul șah și faţă de actualele execuţii din Iran.

FRANŢA

Renumitul dramaturg, Eugen Ionescu, de origine română, face un apel la lumea artistică și la intelectualitatea din întreaga lume să boicoteze activitatea actuală a reprezentanţilor din România, referitoare la represiunile și persecuţiile din România.

"România comunistă" a devenit centrul principal al Europei pentru represiune, ipocrizie și persecuţie, spune Eugen Ionescu în declaraţia făcută în cadrul Comitetului pentru Drepturile Intelectualităţii din Europa, în calitate de președinte.

Eugen Ionescu face un apel ca "toţi intelectualii, oamenii de știinţă și toţi creatorii de artă să boicoteze instituţiile oficiale din România comunistă, inclusiv refuzul de a participa la conferinţele acestora atât timp cât represiunile și persecuţiile continuă în această ţară".

ROMANIA

La 30 Martie 1979 s'a anunţat că fostul Prim Ministru al R S Române, Manea Mănescu, a fost schimbat cu Ilie Verdeţ. Se știe că Ilie Verdeţ este cumnatul lui Nicu iar speculaţiile de presă din Vest susţin că acesta va fi urmașul la conducerea partidului și a ţării în cazul dispariţiei despotului.

Actualitatea internațională

POLITICA AMERICANĂ LA RĂSCRUCE

Ceea ce a început anul trecut cu îndemnurile la revoltă, aparent ineficace, ale unui exilat iranian la Paris, conduce astăzi la o completă redefinire și restructurare a politicii americane de apărare. Această politică, în formare, pare să reprezinte o nouă hotărâre a Statelor Unite de a întrebuința forța militară pentru protejarea intereselor americane în jurul globului. Se asteaptă crearea unei noi " Flote a 5-a " în Oceanul Indian, care scaldă țărmurile bogate în petrol ale Orientului Mijlociu.

Mergând pe urmele portavionului "Constellation", care este deja în această regiune, noua flotă va marca o schimbare radicală în politica care a ghidat strategia Pentagonului în ultimul deceniu.

-Crearea acestei flote va marca sfârșitul eforturilor americane de a demilitariza sau stabiliza influența supraputerilor în Oceanul Indian.

-Ea sugestionează schimbarea de direcție a vechii tendințe de concentrare a atenției militare -și implicit a dolarilor- asupra forțelor terestre ale NATO-ului, prin acordarea unei înalte priorități extinderii forței militare navale americane.

-Lucrul cel mai important, ea marchează o nouă eră a amestecului militar american direct în zonele cheie ale globului, unde Statele Unite nu se mai pot baza pe așa zișii aliați.

Este încă neclară componența acestei noi 'Flote a 5-a'', dar orice concentrare permanentă de forțe navale în Oceanul Indian, va trebui făcută -în faza inițială- pe seama reducerii efectivelor 'Flotei a 6-a'' din Mediterană și a 'Flotei a 7-a'' din Pacific.

Reducerea efectivului acestor flote va creia o nouă presiune, deja în formare, pentru lărgirea puterii navale a Statelor Unite în Pacificul de vest și Mediterană, unde forța navală sovietică, în creștere, arată tot mai multă îndrăzneală.

Deși Pacificul de vest este încă considerat a fi un "lac american", creșterea activității navale sovietice în golful Tonkin, dela invazia Vietnamului de către China, a alarmat Pentagonul. Stabilirea unei flote sovietice în golful Cam Ranh, fosta bază (principală) militară americană pe coasta Vietnamului, cu acces la Marea Chinei de Sud, va altera radical capabilitatea curentă a Statelor Unite de a asigura pasajul tancurilor petrolifere din golful Persic spre Japonia, spun oficialii Pentagonului.

Cât privește pericolul prezenței forțelor navale sovietice dinMarea Roșie și Golful Aden, cu bazele navale deja stabilite în Massawa și Assab (Etiopia) și Aden (Yemenul de Sud), a ridicat temeri în Arabia Saudită.

Transferarea vasului purtător de avioane "Constellation" cu o escortă de distrugătoare, a fost făcută pentru a asigura pe saudiți că Statele Unite intenționează să-și protejeze interesele vitale în Orientul Mijlociu, care înseamnă, implicit, protejarea terenurilor petrolifere ale Arabiei Saudite.

Intr'o vizită făcută în Orientul Apropiat, în cursul lunei Martie a.c., ministrul apărării, Harold Brown a discutat posibilitatea staționării permanente a nouă (9) avioane de patrulare antisubmarină, de tipul Orion, echipate cu rachete teleghidate, pe mica insulă Diego Garcia (arhipelagul Chagos), care servește în prezent ca bază de aprovizionare pentru navele Statelor Unite.

O flotă lărgită și permanentă în Oceanul Indian va necesita însă baze mai mari și mai apropiate ca cele dela Diego Garcia. In acest sens, surse apropiate de Pentagon discută despre posibilitatea folosirii bazelor navale dela Bahrain, care va necesita aprobarea Arabiei Saudite, sau folosirea insulei Masira în apropiere de coasta Omanului.

Toate aceste planificări, pe hârtie, ale Pentagonului vor necesita, pentru a putea fi puse în practică, aprobarea puterilor arabe din această zonă.

Intre timp, scopul și ritmul planificării Pentagonului ne arată că Statele Unite își vor asuma responsabilitatea directă pentru asigurarea securității câmpurilor petrolifere și a căilor maritime prin care petrolul este transportat către vest (U.S.A., Europa) și Japonia.

Această inițiativă este o schimbare fundamentală a politicii americane.

Noile misiuni cerute forțelor navale ale Statelor Unite, forțează o decizie în vechea dispută din sânul conducerii acesteia, asupra formei, mărimii și misiunii forțelor navale.

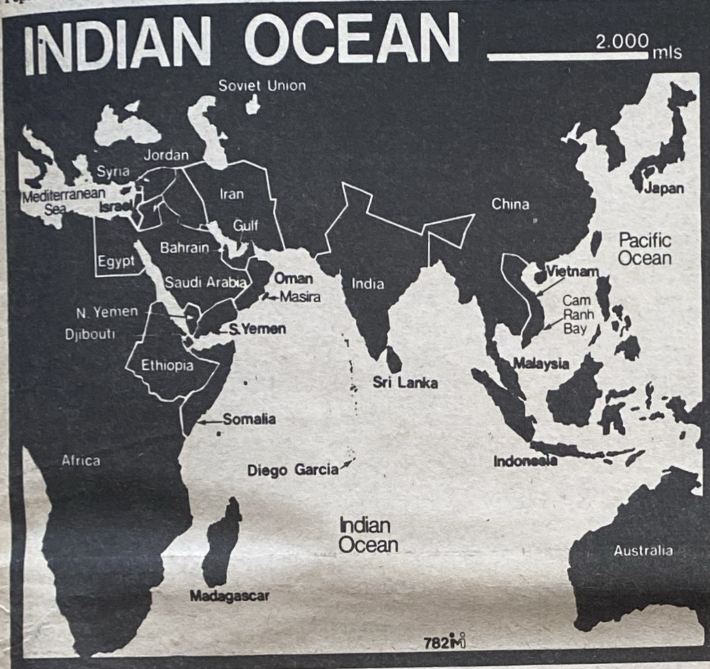
Tradițional, flota americană a fost centrată în jurul purtătoarelor de avioane, capabile să care sute de avioane și să se deplaseze rapid în orice punct al globului în eventualitatea unei crize. In anii din urmă această concepție a fost criticată, fiind considerată o greșală strategică catastrofală. Criticii demonstrează că vechea teorie navală pune "too many eggs in one basket" creind o forță militară centralizată și foarte vulnerabilă. Ei propun în schimb o flotă construită din multe nave ușoare și rapide, bazate pe un armament sofisticat și mobilitate, în loc de mărime și forță.

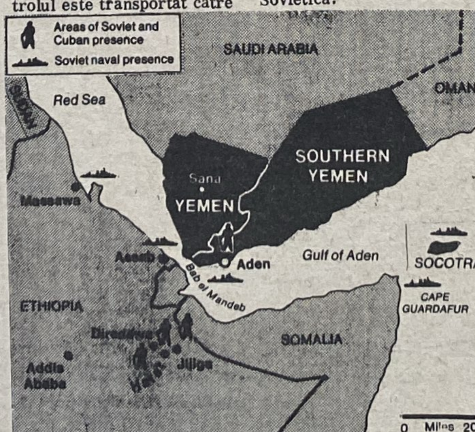
Această flotă va fi cu deosebire potrivită pentru controlul căilor maritime.

Dar misiunea clară a 'Flotei a 5-a'' în Orientul Mijlociu, va fi "proiectarea" pe uscat a forței militare și aceasta este o sarcină pentru care o flotă cu purtătoare de avioane este cea mai bine echipată de a o îndeplini, spun susținătorii ei, deoarece ea poate oferi o puternică acoperire aeriană pentru "proiectarea" forței.

Misiunea de până acum a flotei sovietice din Oceanul Indian era limitată la urmărirea submarinelor americane înarmate cu rachetele Poseidon. Sosirea în Oceanul Indian a portavionului sovietic Minsk din Mediterană, cât și a mai multor vase de suport și atac, demonstrează clar schimbarea tacticii sovietice.

De aceea, creșterea forțelor navale ale Statelor Unite în această regiune va deschide drumul pentru un răspuns sovietic și o dată cu acesta, posibilitatea unei confruntări directe dintre Statele Unite și Uniunea Sovietică.

EGIPT-ISRAEL

In urma efortului depus de Președintele USA ,Jimmy Carter, Egiptul și Israelul au căzut de acord asupra unui tratat de pace după 30 de ani de încordare care s'a soldat cu 3 războaie.

Pentru Egipt, tratatul de pace reprezintă eliberarea tuturor teritoriilor ocupate de Israel în decursul celor 3 războaie, dotarea armatei cu cel mai modern armament și dezvoltarea economică a țării.

Pentru Israel, tratatul de pace reprezintă existența de mâine a statului Israel.

Pentru USA tratatul de pace reprezintă petrolul din Arabia Saudită și Golful Persic, micșorarea influenței URSS-ului în această zonă și un control militar al zonei Mării Mediterane în cazul unui război mondial. Așa cum s'a văzut din conflictul militar dintre cele două state yemenite, USA este hotărâtă să utilizeze chiar și forța militară pentru oprirea influenței URSS-ului în această zonă.

Scopul principal al URSS-ului este sugrumarea economică a țărilor Vest-Europene, membre ale tratatului NATO-ului și controlul zonei Mării Mediterane printr'un liber acces la Canalul de Suez în cazul unui război mondial.

Pentru atingerea acestui scop URSS-ul sacrifică miliarde de dolari anual prin livrarea de armament și specialiști militari țărilor satelite din această zonă. Numărul miliardelor sacrificate de URSS nu se cunosc, dar rezultatele URSS-ului prin acapararea Afganistanului în zona sa de influență, tulburările din Iran și ultimul conflict militar dintre cele două state yemenite, reflectă eforturile pe care le fac sovieticii pentru controlul zonei respective.

Prețul USA se ridică la 2,5 miliarde de dolari în cadrul unui program economic și militarcare se va termina la sfârșitul acestui an, iar pentru următorii trei ani, ajutorul economic și militar acordat Egiptului și Israelului se ridică la 5 miliarde de dolari.

Termenii cheie ai tratatului dintre Egipt și Israel:

1. Israelul își va retrage complet trupele din Sinai î decursul a 3 ani de zile,iar în primele 9 luni Israelui va ceda jumătate din teritoriul ocupat.

2. Relațiile diplomatice la nivel de ambasadori, economice și culturale dintre Egipt și Israel, vor fi stabilite la 10 luni dela semnarea tratatului de pace.

3. Boicotarea economică și alte bariere referitoare la liberul schimb a bunurilor de consum și a relațiilor dintre oameni vor fi anulate.

4. Garantarea trecerii vapoarelor israeliene prin Canalul Suez în Golful Suez, prin Strâmtoarea Tiran și în Golful Aqaba.

5. Asigurarea de către USA a alimentării cu petrol a Israelului pentru o perioadă de 15 ani.

6. Demilitarizarea Peninsulei Sinai. Forțele de control ale ONU-lui vor avea o zonă de control și observare de 12 până la 15 mile în adâncime dealungul graniței cu Israelul și dealungul Golfului Aqaba până la Sharm el Sheikh. Activitatea ONU-lui dealungul acesei zone va înceta numai prin votul unanim al celor 5 membri permanenți ai Consiliului de Securitate.

7. Egiptul se va limita la o divizie de infanteriști cu posibilități de mișcare într'o zonă de 31 mile adâncime la răsărit de Canalul Suez și Golful Suez. Israelul se va limita la 4 batalioane de infanteriști situate dealungul graniței cu Sinai, pe o adâncime de 2 mile.

8. Stații de observare ale USA vor fi amplasate în zona Canalului Suez pentru examinarea desfășurării acordului.

9. Construirea unei șosele care va străbate Deșertul Neger (în prezent al Israelului, iar în trecut al Iordaniei), pentru legătura dintre Sinai și Iordania.

10. Populația palestiniană din teritoriile ocupate Gaza și West Bank își vor câștiga dreptul la un regim propriu de conducere după alegerea unui consiliu de conducere, ca o perioadă de tranzacție de 1 an de zile pentru aprobarea unei platforme politice în privința alegerilor. După stabilirea consiliului de conducere armata de ocupație israeliană, se va retrage într'o "zonă specială", având drept rol de acțiune numai în caz de război.

Israelul va putea considera dreptul la auto-determinare numai a regiunii Gaza în cazul că populația palestiniană din regiunea West Bank va refuza să colaboreze în vederea stabilirii perioadei de tranziție.

11. West Bank și Gaza, zone populate de palestinieni, vor avea o perioadă de tranziție de 5 ani pentru a-și recăpăta complet independența. Negocierile vor începe în decursul primilor 3 ani pentru a se stabili statutul final al regiunilor West Bank și Gaza și a relațiilor lor cu statele vecine.

12. Rolul USA în tratatul de pace dintre Egipt și Israel este de a supraveghea și coordona respectarea termenelor prevăzute în tratat.

CRONICA VREMII

CAPITULAREA OCCIDENTULUI

Ion BOIERU

Incă de la revoluția roșie, din 1917, lumea occidentală s'a găsit sub presiunea unor agresiuni și atacuri ideologice care vizau destrămarea societății europene. Reacțiunile față de ideologia destructivă a marxismului a fost la început, masivă, sănătoasă și cu frumoase perspective de viitor, pentru o refacere morală, politică și economică a Europei. Lipsa de viziune politică a personalităților conducătoare europene (inclusiv Churchill), a contribuit la surparea pilonilor de susținere ai civilizației europene, până la punctul crucial, din zilele noastre, când se poate vorbi fără reticențe de o capitulare a occidentului.

După cel de al II-lea Război Mondial, decadența occidentului european a fost vizibilă pe toate planurile de activitate, atât în sânul statelor naționale cât și în grupările de state, ce s'au constituit cu diferite obiective.

Pericolul principal care amenința Europa îl reprezenta comunismul sovietic. Cu toate acestea, marii conducători politici ai democrațiilor europene se întreceau în curtoazie și concesii politice *față de Stalin și Moscova*, în absolut toate circumstanțele. In astfel de situații, nu s'au luat măsurile imperios necesare de apărare față de spiritul revoluționar al comunismului și nu s'a urmărit refacerea europeană pe fundamente spirituale. Toate formulele și soluțiile europene, față de problemele contemporane, au fost fragile, pe termen scurt și totdeauna influențate direct sau indirect de dorințele moscovite. Totdeauna s'a ținut seamă de dorințele sau reacțiunile lui Stalin și ale Kremlinului.

Kremlinul a devenit locul unde se luau toate deciziile privind viața și destinul țărilor europene. Iar conducătorii politici ai Europei le acceptau cu toată complezența.

Universitățile și școlile au devenit centre de propagandă a ideologiei marxiste, în toată lumea europeană. Profesorii și gazetarii dela marile cotidiene se extaziau în fața marxismului și a societății sovietice, fără nici o privire critică sau obiectivitate, a acestei societăți și ideologii.

Pozițiile anti-comuniste erau luate în derâdere și etichetate, după maniera de gândire sovietică, ca neonaziste sau neo-fasciste, cu nuanțe denigratorii și suspecte chiar de a fi pedepsite prin lege. Legile democrației îngăduiau toate libertățile de exprimare, manifestare și atitudine, dar numai celor ce promovau ideologia marxistă, sub toate formele ei - socialism, leninism, marxism etc.

Grupările conservatoare, tradiționaliste, naționaliste, erau demascate ca vătămătoare oricărui progres, oricărei libertăți, căci marxismul monopoliza toate soluțiile pentru fericirea lumii.

Presa împreună cu toată mass-media occidentală, nu era decât o anexă ideologică a marxismului, fără retivențe, fără rușine și fără *responsabilitate morală*.

Rezultatele se văd astăzi, cu toată claritatea. Europa occidentală nu mai dispune - prin conducătorii democrațiilor - de mijloace de luptă împotriva comunismului bolșevic, care și-a asigurat existența cailor troieni - care sunt partidele comuniste, bucurându-se de libertăți de care nu se pot bucura alte formațiuni politice anti-comuniste.

Numai Dumnezeu mai poate salva Europa dela pieirea ei. Adică, numai miracole care ar putea schimba fața Europei.

Le așteptăm cu toată fierbinteală speranțelor creștine, căci nu există mântuire pentru Europa în afara creștinătății sale.

Venirea în occident, a lui Soljenițin, a fost un cutremur care a sguduit conștiințele multora dintre cei ce erau miopi față de realitățile sovietice. Revelațiile lui Soljenițin au deschis largi porți de înțelegere și cuprindere a fenomenului comunist, a societății comuniste din Rusia sovietică. Efectele declarațiilor sale n'au întârziat să se facă simțite pretutindeni. Insuși Eugen Ionescu, scriitor de mare faimă și-a restructurat poziția sa, aliniindu-se pe dimensiunea nouă, creată de Soljenițin. Apoi, o întreagă pleiadă de scriitori francezi, foști maoiști și membrii ai partidului comunist francez, s'a desprins din chingile marxismului și au avut curajul să-și mărturisească public, nu numai dezamăgirile lor, dar hotărârea lor de a lupta pe baricade de anti-marxiste.

Marxismul, ca ideologie, a început să piardă teren și numărul celor ce l-au promovat - în universități, școli și presă, s'a diminuat simțitor în ultima vreme, nu numai în Europa, dar și în Statele Unite. Este vorba de o revenire miraculoasă, la punctul de a înțelege în toate componentele ei ideologia marxistă și de a pricepe caracterul destructiv al acesteia.

Ce se poate oferi în locul ideologiei marxiste, care a fost idolatrizată, până nu de multă vreme ? In primul rând, este necesară o refacere spirituală a omului european, o revenire la valorile fundamentale ale culturii europene - creștinătate, personalitate, libertate și națiune. Această refacere spirituală a fost tema comunicării lui Soljenițin la Universitatea Harvard.

Dar, mai categorică a fost intervenția noului Papă care a identificat cauzele decăderilor europene și ale lumii întregi, și a deschis calea spre regenerare a omului.

Lumea de azi nu se poate reface, nu își poate construi un viitor demn de condiția ei umană, fără curajul de a se reîntoarce la viața interioară, la viața spiritului, la dimensiunea spirituală a existenței. Nici o ideologie din lume nu poate oferi umanității soluții și formule de salvare, dacă acestea nu se fundează pe prezența mistică a lui Isus Hristos, care este centrul întregului Cosmos, al întregii existențe. Pe Isus îl găsim în inimile noastre, în mintea noastră, în viața noastră de toate zilele și ne călăuzește pașii prin dragoste, spre semenii noștri.

In felul acesta, Papa Ioan Pavel al II-lea a readus creștinismul, ca singura cale de salvare omenească, din nou, la lumina zilei. Toate construcțiile artificiale și sarbede, ale marxismului, se prăbușesc în fața viziunii creștine.

Prin curajul său, Papa, a a arătat drumul prin care se poate ieși din tulburarea vremii noastre. Drumul de a ne reface sufletul și gândirea, în puritatea lor firească ca oameni creați de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Sa.

Occidentului capitulant, care nu-și găsea în el și în rezervele lui, punctele de sprijin, i se oferă simplitatea învățăturii și vieții creștine. Adică, o întoarcere la adevărul și realitatea istorică, prin aruncarea peste bord a iluziilor marxiste și a utopiilor comuniste.

Economia și măsurile politice nu sunt suficiente pentru a pacifica omenirea. Ele sunt simple instrumente ale unui crez de viață. Cei ce și-au pierdut crezul de viață, viziunea existenței, cea adevărată, cea creștină, nu vor putea niciodată să creeze o societate fericită, în istorie.

Reîntoarcerea la perspectiva creștină, va îmbogăți lumea cu puterea mistică a lui Isus și va asigura temeliile unei lumi viitoare mai bune.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

MĂRTURISIRE

E trist... nespus de trist că de când am început publicarea acestui ziar, n'am găsit nici cel puțin o fericită ocazie, pentru a scrie, cel puțin două rânduri și jumătate de bine, despre țara noastră de baștină, ajunsă unde este acum, nu din vina poporului, ci datorită unor conjuncturi politice internaționale și dece n'am spune-o pe față; unor vânzări absurde și ridicole din partea marilor democrații vestice, pre nume: Statele Unite ale Americii și Anglia, realizată la Yalta de către un muribund, ce s'a chemat Franklin D. Roosvelt, și un bețiv, pre nume Winston Churchill.

De atunci și până acum, a trecut multă apă pe valea Sâmbetei și ambii, au fost trișați și duși cu zăhărelul de Stalin, aceasta este și va rămâne document istoric. Dar, analfabetismul în materie de politică externă a celor mai sus amintite țări, față de România, este și va rămâne, în istoria omenirii, cea mai odioasă și mârșavă târguială realizată între un "sandwich" cu icre negre și un pahar de vodcă, sau probabil șampanie..

Vândut-a Românie, la târgul din Yalta, care a adus la conducerea țării românești, cel mai infim și inexistent partid din istoria ei, adică partidul comunist, ce niciodată, dar absolut niciodată n'a reușit în alegerile libere și democrate, dintre cele două răsboaie mondiale, să aibe pe baza votului popular, vre-un deputat sau senator în Parkamentul țării, este și rămâne, pentru vesnicie dovada irefutabilă, că atât bolnavul irecuperativ, Franklin D. Roosewelt, cât și fratele lui de cruce strâmbă, Winston Churchill, au vândut conștient sau inconștient, întregul viitor al lumii demonului cu chip de om Stalin și urmașilor săi.

A fost o vreme, când Statele Unite ale Americii, s'au abținut dela orice colaborare directă sau indirectă cu Republica Socialistă România, pe bază că, în România ceaușistă, cu toate angajamentele internaționale ce și-a luat și iscălit, drepturile intrinsece ale omului, n'au fost, precum se cuvenea, respectate. Dar, cum americanii, sunt analfabeți în ceea ce privește sectorul Europei de Est și n'au avut și nu au un expert în acest atât de important sector, au acordat României, dreptul de Națiune privilegiată. Că aceasta a fost o mare și incomensurabilă greșeală din partea guvernului democrat al Președintelui Carter, rămâne ca istoria să-și spună cuvântul, atunci când va bate clopotul cel din urmă al veacului pe care îl trăim.

Atunci, numai atunci, se va scrie în istoria noastră contemporană, imbecialitatea Casei Albe, cu privire la România.

Aceasta este, ceea ce credem și mărturisim. Si istoria de mâine, își va spune cuvântul, atunci când va bate clopotul judecății de apoi, dacă am avut sau nu dreptate. In ceea ce ne privește, noi n'am început publicarea acestui ziar acum trei ani, numai pentru a ne bate în cap cu guvernul dela București, ce n'ar fi ajuns niciodată la putere fără sprijinul direct al Rusiei Sovietice, ci și pentru a mărturisi nelegiuirea comisă față de România de către cei ce, pe nedrept, se consideră devotații drepturilor omului, dar și-au permis să vândă întreaga Europă de Răsărit, molohului bolșevic.

Cu sprijinul moral și material al cititorilor, ne continuăm drumul și lupta.

PRIMITE LA REDACTIE

ZIARE și REVISTE

TITLUL	ANUL	NR.	
Alternativa Nazionale	7	27	1979
American Romanian Review	3	3-4	1979
Boian News Service	13	559	1979
Buletin informativ pentru legionari	1	3	1979
Carpații	24	15	1979
Curentul	51	5930	1979
Drum	14	1-3	1978
Exilul Solidar	7	74	1979
Isus Biruitorul		6	1978
Jesus to the comunist world			1979
Luminătorul		3	1978
Micron	3	17	1978
Micro Magazin	6	77	1979
Prezențe Creștine	1	1	1978
Perspective	1	2	1978
Porunca Vremii	11	122	1979
Presa Liberă Română	24	1	1979
Romanian Philatelic Studies	2	2	1979
Solia	44	4	1979
Tara și Exilul	15	1-2	1979
Unirea	30	3	1979
Vatra	29	1	1979
Vestitorul Român Canadian		22	1979

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365

Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT
(COMPLECTATI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....

PRONUMELE ....

STRADA/Nr ....

ORAȘUL .... STATUL/PROVINCIA ....

COD POȘTAL .... TARA ....

PRETUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE : $10.00 PENTRU PARTICULARI
$20.00 PENTRU INSTITUTII